

ผลของดุยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นายวัชรพันธ์ ผาสุข

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

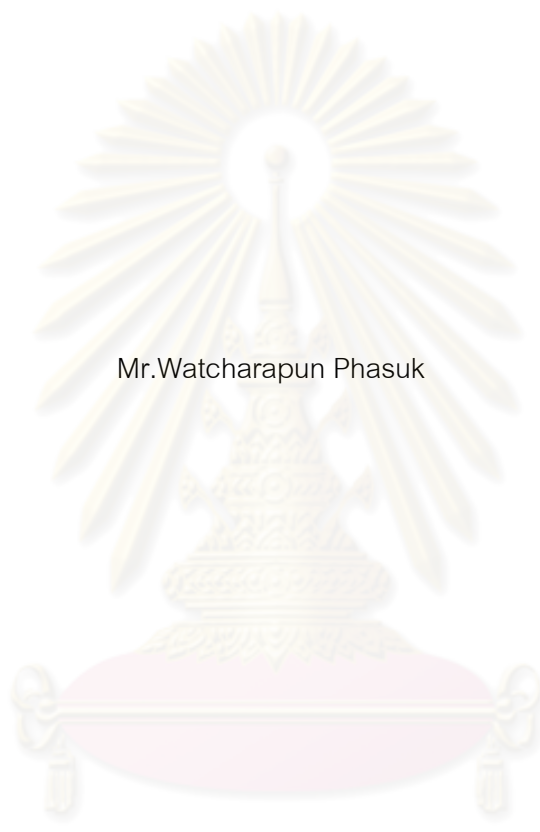
สาขาวิชาวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EFFECTS OF MORAL JUDGMENT ON VIOLATION OF DISCIPLINARY CODE OF
CHULALONGKORN UNIVERSITY STUDENTS

Mr. Watcharapun Phasuk

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Educational Research

Department of Educational Research and Psychology

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2008

Copyright of Chulalongkorn University

วัชรพันธ์ ผาสุข : ผลของดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (EFFECTS OF MORAL JUDGMENT ON VIOLATION OF DISCIPLINARY CODE OF CHULALONGKORN UNIVERSITY STUDENTS)
อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : รศ.ดร.ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ, 199 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2) เพื่อเปรียบเทียบระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระหว่างนิสิตที่มีภูมิลำเนาต่างกัน และ 3) เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 640 คน ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ตัวแปรแฝง 2 ตัวแปร คือ ดุลยพินิจเชิงจริยธรรม และการฝ่าฝืนระเบียบวินัย ตัวแปรสังเกตได้ 14 ตัวแปร ใช้วัดตัวแปรแฝงทั้ง 2 ตัวแปร และตัวแปรสังเกตได้ซึ่งเป็นตัวแปรปัจจัย คือ ตัวแปรภูมิลำเนา 4 ตัวแปร เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามวัดระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตและแบบวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม (The Defining Issues Test : DIT) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์การถดถอย การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และการวิเคราะห์โมเดลลิสเรล

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมขั้นที่ 4 เป็นจริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมายและมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอยู่ในระดับน้อยที่สุดทุกด้าน
- 2) ตัวแปรภูมิลำเนา ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม ที่ทำให้ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ เกรดเฉลี่ยสะสม และตัวแปรภูมิลำเนาที่ทำให้ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ตัวแปร คือ เพศ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม
- 3) โมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่พัฒนาขึ้น มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการตรวจสอบความตรงมีค่าไค-สแควร์ (chi-square) เท่ากับ 33.980; $p = 0.737$ ที่องศาอิสระเท่ากับ 40 มีค่า GFI เท่ากับ 0.992 ค่า AGFI เท่ากับ 0.980 และค่า RMR เท่ากับ 0.007 ตัวแปรในโมเดลสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ร้อยละ 2 และ 27.5

ภาควิชา.....วิจัยและจิตวิทยาการศึกษา.....ลายมือชื่อนิสิต.....วัชรพันธ์ ผาสุข.....
สาขาวิชา.....วิจัยการศึกษา.....ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....
ปีการศึกษา.2551

5083399527 : MAJOR EDUCATIONAL RESEARCH

KEYWORDS: CAUSAL MODEL/ MORAL JUDGMENT/ VIOLATION OF DISCIPLINARY CODE

WATCHARAPUN PHASUK: EFFECTS OF MORAL JUDGMENT ON VIOLATION OF DISCIPLINARY CODE OF CHULALONGKORN UNIVERSITY STUDENTS. THESIS ADVISOR: ASSOC. PROF.DUANGKAMOL TRAIWICHITKUN, Ph.D., 199 pp.

The purposes of this research were 1) to study the moral judgment level and the violation of disciplinary code level of Chulalongkorn University students. 2) to compare the moral judgment level and the violation of disciplinary code level between University students who had different background 3) to develop and examine the goodness of fit of a causal model moral judgment effecting violation of disciplinary code of university students to the empirical data. The participants of this research were 640 graduate students of Chulalongkorn University. The developed model consisted of 2 latent variables: moral judgment and violation of disciplinary code; and 14 observed variables measuring those 2 latent variables and observed variables are 4 background factors. The research instruments were violation of disciplinary code level questionnaire and measurement scales of moral judgment level (The Defining Issues Test : DIT). Data were analyzed by descriptive statistics, oneway ANOVA, Pearson's correlation, regression analysis, confirmatory factor analysis and LISREL model analysis.

The research finding were as follows:

- 1) Chulalongkorn University students had moral judgment level in moral judgment development stages 4 (The morality of laward duty social order) and the violation of disciplinary code level was in the least level all aspects.
- 2) Background variables included gender, class level, majors and GPAX. The GPAX is significantly different at the alpha level of .01 in moral judgment level and the gender, major and GPAX are significantly different at the alpha level of .01 in violation of disciplinary code level.
- 3) A causal model moral judgment effecting violation of disciplinary code of Chulalongkorn university students was fitted to the empirical data. The results of the model validation indicated that the chi-square, goodness of fit test was 33.980, p = 0.737, df = 40, GFI = 0.992, AGFI = 0.980 and RMR = 0.007. The variables in the model accounted for 2% and 27.5% of the moral judgment level and the violation of disciplinary code level of Chulalongkorn University students.

Department : Educational Research and Psychology Student's Signature : *Watcharapun P.*
 Field of Study : .. Educational Research..... Advisor's Signature : *Duangkamol T.*
 Academic Year : 2008.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยความเมตตากรุณาและความเอาใจใส่อย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งเป็น กัลยาณมิตรต่อศิษย์เสมอมา คอยให้คำปรึกษาแนะนำ ให้ความรู้ ให้กำลังใจ ดูแลเอาใจใส่ ห่วงใย และตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งเป็น อย่างยิ่งและขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.สุวิมล ว่องวานิช ประธานสอบ วิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพรัช สู่แสนสุข กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ คำปรึกษาแนะนำและข้อคิดเห็นต่าง ๆ และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาวิจัยการศึกษา ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณัฐภรณ์ หลาวทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิริยาภรณ์ อุดมระติ ดร.ประชา อินัง ดร.วิรวล แสงปัญญา ดร.วรรณิ เจตจำนงนุช อาจารย์อัจฉรา ไชยบุตัมภ์ และอาจารย์พลอยไล ไกรนรา ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะ ในการปรับปรุงให้เครื่องมือวิจัยมีความสมบูรณ์ที่สุด

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) และกองทุน รัชดาภิเษกสมโภช จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นอย่างสูงที่มอบทุนสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้

ข้าพเจ้าขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ที่ให้ข้อมูลที่มีคุณค่าต่อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอขอบคุณพี่อัครเดช เกตุฉ่ำ พี่วิริยา ศรีวิเชียร คุณกุลนรี วัฒนอมสุข และคุณจุฬาลักษณ์ ไสระพันธ์ ที่ให้ความช่วยเหลือและกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบคุณเพื่อนมิตรสหายกัลยาณมิตรทางวิชาการทั้งหลายที่ให้กำลังใจกับข้าพเจ้าเสมอมา

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณบุคคลผู้เป็นที่รักและเคารพยิ่งของผู้วิจัย คือ คุณย่ากุศล ผาสุข และคุณแม่ปติดา เขียวคำรพ ตลอดจนญาติมิตรทั้งหลายที่คอยสนับสนุน และคอยเป็นกำลังใจให้กับข้าพเจ้าจนสำเร็จการศึกษาครั้งนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญแผนภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	6
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
ตอนที่ 1 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางจริยธรรม.....	12
ตอนที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย.....	49
ตอนที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	55
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ด้วยโมเดลลิสเรล (LISREL model).....	57
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	65
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	65
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	67
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	68
เกณฑ์การแปลความหมาย.....	74
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ.....	74
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	85
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	87

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง.....	91
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	94
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	127
สรุปผลการวิจัย.....	128
อภิปรายผลการวิจัย.....	131
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	141
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	143
รายการอ้างอิง.....	144
ภาคผนวก.....	151
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	152
ภาคผนวก ข ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	154
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	157
ภาคผนวก ง ตัวอย่างผลการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุด้วยพีนิจเชิงจริยธรรม ที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วย โปรแกรมลิสเรล.....	174
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	199

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 การสังเคราะห์ตัวบ่งชี้การฝ่าฝืนระเบียบวินัยจากระเบียบมหาวิทยาลัยว่าด้วย วินัยนิสิตของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ.....	54
2.2 การสังเคราะห์สถิติที่ใช้ในการศึกษาองค์ความรู้ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ดุลยพินิจเชิงจริยธรรม.....	58
3.1 คณะของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา.....	66
3.2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชา.....	67
3.3 ข้อคำถามเรื่องการปฏิบัติตนที่ได้รับการปรับปรุงเพิ่มเติมจากคำแนะนำของผู้ เชี่ยวชาญ.....	76
3.4 ข้อคำถามเรื่องการตัดสินใจที่ได้รับการปรับปรุงเพิ่มเติมจากคำแนะนำของผู้ เชี่ยวชาญ.....	78
3.5 จำนวนข้อคำถามด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืน ระเบียบวินัย ด้านการฝ่าฝืนระเบียบวินัย และด้านดุลยพินิจเชิงจริยธรรม.....	79
3.6 ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามวัดระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย.....	80
3.7 จำนวนและร้อยละการตอบกลับของแบบสอบถาม.....	86
3.8 จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างและอัตราการตอบกลับของแบบสอบถามจำแนก ตามสาขาวิชา.....	87
4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามภูมิภาค.....	92
4.2 ค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรสังเกตได้ที่เกี่ยวข้องกับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและ การฝ่าฝืนระเบียบวินัย.....	94
4.3 ค่าสถิติเบื้องต้นของคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรม.....	95
4.4 คะแนนเฉลี่ยของระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมจำแนกตามภูมิภาค.....	99
4.5 ค่าเฉลี่ยระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.....	100
4.6 ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำแนกตาม ภูมิภาค.....	103
4.7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมจำแนกตามภูมิภาค.....	105
4.8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามเพศ.....	106

ตารางที่	หน้า
4.9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตาม ระดับการศึกษา.....	107
4.10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามสาขาวิชา	109
4.11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตาม เกรดเฉลี่ยสะสม.....	110
4.12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมจำแนกตาม ภูมิภาคโดยใช้คะแนน factor score และ P score.....	112
4.13 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ ตัวแปรสังเกตได้.....	116
4.14 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม.....	117
4.15 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย.....	118
4.16 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม.....	119
4.17 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย.....	121
4.18 ผลการวิเคราะห์แยกค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและค่าสถิติผลการวิเคราะห์ อิทธิพลโมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัย ของนิสิต.....	125
4.19 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม และระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย.....	126

สารบัญภาพ

แผนภาพที่		หน้า
2.1	ตัวแปรปัจจัยที่มีผลต่อดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัย.....	38
2.2	กรอบแนวคิดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัย.....	51
2.3	ตัวบ่งชี้ด้านการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต.....	55
2.4	โมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัย ของนิสิต.....	57
2.5	แผนภูมิเส้นทาง.....	60
3.1	การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองของแบบวัดการฝ่าฝืน ระเบียบวินัย.....	82
3.2	การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองของแบบวัดดุลยพินิจ เชิงจริยธรรม.....	84
4.1	โมเดลผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม.....	120
4.2	โมเดลผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย	121
4.3	โมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.....	126

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามกระแสโลกาภิวัตน์ ทั้งด้าน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง เทคโนโลยี และการศึกษา การพัฒนาประเทศมุ่งความเจริญทางด้าน เศรษฐกิจและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี โดยขาดความสมดุลกับการพัฒนาทางด้านจิตใจ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม การอยู่ในสังคมจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยหลายด้าน นอกจากปัจจัย ด้านวัตถุแล้ว ปัจจัยด้านจิตใจนับว่ามีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันโดยเฉพาะ การมีจริยธรรม และการประพฤติปฏิบัติตนให้อยู่ในกฎระเบียบของสังคม จะทำให้นักศึกษาอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข และเป็นที่ยอมรับของทุกคนในสังคม (ดารณี เลิศปีติวณิชชย์, 2546) การปลูกฝังความเป็น พลเมืองดี การเสริมสร้างจริยธรรมจึงเป็นหน้าที่ของบุคคล องค์กร และสถาบันต่าง ๆ ในสังคม

ปัญหาทั่ว ๆ ไปที่เกิดจากสภาพสังคมในปัจจุบันจึงมีความซับซ้อนมากขึ้น แสดงถึงความ เสื่อมถอยทางด้านจิตใจและจริยธรรมของคนในสังคม เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาบริโภค นิยม ปัญหายาเสพติด ปัญหาแหล่งอบายมุข ปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน ปัญหาความสามัคคีของคนในชาติ (จรัญ ศรีบัวนา, 2550) โดยเฉพาะปัญหาที่เกิดขึ้นกับเยาวชนไทย นิสิตนักศึกษาใน ปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากปัญหาที่นักศึกษาบางส่วนไม่ประพฤติปฏิบัติตนตามระเบียบวินัยของ สถาบัน ได้แก่ ปัญหายาเสพติด การพนัน สุรา ทะเลาะวิวาท การแต่งกายไม่สุภาพ ขาดสัมมา คารวะ และขาดความรับผิดชอบ (สุสารี วิวัฒน์ศุกรม, 2544) จากสภาพปัญหาดังกล่าว สะท้อนให้ เห็นถึงความสำคัญของนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ถือเป็นบุคลากรของสังคมที่จะ จบการศึกษาและออกไปทำงานในสังคมและพัฒนาประเทศต่อไป ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงเป็น สถาบันทางสังคม ซึ่งมีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การจัดการศึกษาในระดับนี้ มุ่งเน้นพัฒนาความเจริญของงานทางสติปัญญาและความคิดอันจะนำไปสู่ความก้าวหน้าทาง วิชาการ มุ่งที่จะสร้างสรรคักาลังคนในระดับวิชาชีพชั้นสูง เพื่อพัฒนาสังคมและมุ่งพัฒนาคนให้มี ความสมบูรณ์ด้วยคุณธรรมและจริยธรรม เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตอันมีคุณค่าต่อตนเอง สังคมและ ประเทศชาติ (อาณัติ แพทย์วงษ์, 2550) ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ จะต้องเน้นทั้งการถ่ายทอดความรู้ทั้งทางวิชาการ และปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม รวมถึงการ ปลูกฝังจิตสำนึกการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถาบันให้กับนิสิตนักศึกษา ตลอดระยะเวลาที่นิสิต นักศึกษาเรียนอยู่ (Derryberry, Wilson, Snyder, & Barger, 2006, Pontious, 2008) เพื่อลดปัญหา การฝ่าฝืนกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยที่จะเกิดขึ้นตามมา ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจาก

บุคคลหลาย ๆ ฝ่ายในการป้องกันและแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น หากไม่มีการแก้ไขปัญหาก็จะทวีความรุนแรงได้ การแก้ไขปัญหการฝ่าฝืนกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยนั้นจำเป็นต้องพัฒนาและปลูกฝังจริยธรรมให้แก่นิสิตให้เกิดความเข้าใจในบทบาทของตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในสังคมได้ (Pontious, 2008; Cooper, 2005)

“จริยธรรม” เป็นประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคมไทยเป็นอย่างยิ่ง ดังจะเห็นได้จากมาตรา 6 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (ราชกิจจานุเบกษา, 2542) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาว่า “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข” ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิของไทยได้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ว่า จริยธรรม หมายถึง การประพฤติดี ประพฤติชอบ ทั้งทางกาย ทางวาจา ทางใจ ซึ่งเป็นแนวทางหรือกฎเกณฑ์ความประพฤติของมนุษย์ที่สัมพันธ์กับระบบของสังคมวิถีดำเนินชีวิต เพื่อความสงบสุขและความดีงาม ซึ่งเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติของมนุษย์ผู้มีปัญญา มีเหตุผลได้ใช้กระบวนการไตร่ตรองอย่างมีระบบว่าสิ่งใดควรกระทำ สิ่งใดไม่ควรกระทำ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2539) ด้วยเหตุที่พฤติกรรมเชิงจริยธรรมนั้นมีความสัมพันธ์กับ “ดุลยพินิจเชิงจริยธรรม” (Pontious, 2008) ซึ่ง Kohlberg (1971) มีความเชื่อว่า ขณะที่พื้นฐานของบุคคลเห็นแก่ตัวน้อยลง (less egocentric) ดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคลจะมีคุณภาพเพิ่มขึ้น หากทราบใดที่ความเห็นแก่ตัวมาก ดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในเรื่องใดนั้นจะสะท้อนให้เห็นการขาดคุณภาพของบุคคลนั้น เพราะใช้ความรู้สึกส่วนตัว การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวเข้ามาเป็นสิ่งผูกมัด ทำให้เกิดการกระทำที่ไม่ถูกต้อง และดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคล มีความสำคัญในการแสดงระดับจริยธรรมบุคคล และสามารถใช้นำมาพยากรณ์พฤติกรรมเชิงจริยธรรมของบุคคลได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Derryberry และ Thoma (2005) ที่กล่าวว่าบุคคลจะปฏิบัติตามหลักจริยธรรมได้นั้น จะต้องได้รับอิทธิพลจาก ความเชื่อ ความเข้าใจ และความซาบซึ้งในหลักจริยธรรมเป็นอย่างดีถึงแม้ว่าจะมีส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น สถานการณ์ ความกดดัน แรงจูงใจ ความตั้งใจ และอารมณ์เป็นส่วนประกอบในการแสดงพฤติกรรม แต่ส่วนที่สำคัญที่สุด และใช้ในการควบคุมพฤติกรรม ก็คือระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของนิสิตเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานก่อนที่จะปลูกฝังจริยธรรมและส่งเสริมพัฒนาการทางจริยธรรมให้มีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในระดับสูงให้แก่นิสิต เพื่อที่จะส่งผลให้มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมในระดับที่พึงปรารถนาของสังคมและสามารถลดการกระทำผิดกฎระเบียบที่เป็นปัญหาได้ในที่สุด

จากการศึกษาเอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรดุลยพินิจเชิงจริยธรรม (Kohlberg, 1971; 1976, & Rest, 1974; 1986) พบว่า ตัวแปรดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ผู้วิจัยศึกษา Rest

(1974) ได้แบ่งขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมโดยอิงจากทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg (1971) ประกอบด้วยจริยธรรม 6 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 จริยธรรมแห่งการเชื่อฟัง ขั้นที่ 2 จริยธรรมแห่งการแลกเปลี่ยน ขั้นที่ 3 จริยธรรมของการทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ ขั้นที่ 4 จริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมาย ขั้นที่ 5 จริยธรรมแห่งการตกลงเห็นพ้องกันของสังคม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ขั้นย่อย คือ ขั้น 5A ความเห็นชอบและเข้าใจกฎเกณฑ์ของสังคมโดยวิธีประชาธิปไตย และขั้น 5B การมีอุดมคติในการสร้างสรรคิให้สังคมอยู่ในสภาพที่เต็มไปด้วยความรัก สันติภาพ และมีความเสมอภาคระหว่างสมาชิกในสังคม และขั้นที่ 6 การใช้หลักความคิดขั้นสูง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเพียง 3 ขั้น เป็นตัวบ่งชี้ของดุลยพินิจเชิงจริยธรรม คือ ขั้นที่ 5A ขั้นที่ 5B และขั้นที่ 6 (Rest 1986) เนื่องจากในการศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม Rest (1986) ได้นำจริยธรรมขั้นที่ 5A 5B และขั้นที่ 6 มารวมเป็นจริยธรรมขั้น P (Principle morality stage) ซึ่งเป็นขั้นที่บอกพัฒนาการทางจริยธรรมเพื่อประโยชน์ในการวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม และ Rest (1986) เชื่อว่าจริยธรรมทั้ง 3 ขั้นนี้เป็นหลักจริยธรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการบุคลิกภาพและเป็นจริยธรรมเพื่อสังคมที่ทำให้บุคคลมีส่วนร่วมช่วยเหลือสังคม ซึ่งจริยธรรมทั้งสามขั้นนี้เป็นดัชนีบอกระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมโดยรวม (overall development) และตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ประกอบไปด้วยตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาตัวแปรดังกล่าว เนื่องจากบุคคลนั้นอาจมีจริยธรรมที่คล้ายคลึงกัน แต่จะมีความสามารถที่จะรับรู้และเข้าใจประสบการณ์นั้นไม่เท่าเทียมกัน ผลกระทบที่เกิดจากประสบการณ์ทางสังคมอันเดียวกันย่อมแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านต่าง ๆ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม (Cooper, 2005; Derryberry, Wilson, Snyder, & Barger, 2006) แต่เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัยศึกษาเป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ อายุและระดับการศึกษา จึงมีลักษณะใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในประเทศไทยที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในปัจจุบันต่าง ๆ ดังกล่าว (ศิริพร แยมนิล, 2530; ละอองทิพย์ พลานุกาพ, 2532; ทศนาพร ต้นทองทิพย์, 2535; เนาวรัตน์ เฉลิมศรี, 2543; กาญจนา สุรวาจารย์กุล, 2543; สุสารี วิวัฒน์ศุกร, 2544; ดารณี เลิศปิติวานิชย์, 2546; สุทธิมา ห่อบุตร, 2549)

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาผลของดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยยึดหลักทฤษฎีของ Kohlberg (1971) เนื่องจากความสำคัญของดุลยพินิจเชิงจริยธรรม และจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2540-2550) พบว่าในประเทศไทยได้มีการศึกษาน้อยมากเกี่ยวกับดุลยพินิจเชิง

จริยธรรม (สุทธิมา ท่อบุตร, 2549; ดารณี เลิศปิติวาณิชย์, 2546; สุสารี วิวัฒน์ศุภร, 2544; กาญจนา สุรวาจารย์กุล, 2543; ศิริเพ็ญ ไพบูลย์, 2540; วรวิทย์ พิงวิวัฒน์นิกุล, 2540) และยังไม่มีการศึกษาดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่เกี่ยวกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต และจากการศึกษางานวิจัยของ Potious (2008) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยโดยใช้หลักสูตรที่มีชื่อว่า “Shots” เป็นโปรแกรมที่จัดให้นิสิตในมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะ เป็นโปรแกรมเพื่อตรวจสอบกระบวนการตัดสินใจเชิงจริยธรรมและบทบาทของนิสิตในมหาวิทยาลัย และพัฒนาจริยธรรมสร้างจิตสำนึกในตนเองและชุมชนให้แก่นิสิต ผลจากการที่นักเรียนได้เข้ารับการเรียนผ่านโปรแกรม “Shots” พบว่า การพัฒนาจริยธรรมมีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่ศึกษาในประเด็นดังกล่าว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต และเปรียบเทียบระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตที่มีภูมิหลังต่างกัน เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตว่าที่ได้พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยในการวิจัยครั้งนี้เลือกศึกษากับนิสิตระดับปริญญาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนื่องจากแผนพัฒนาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) ที่กล่าวถึงพันธกิจตอนหนึ่งว่า “เพื่อเสริมสร้างนิสิตให้เป็นบัณฑิตที่สามารถครองตนอย่างมีคุณธรรมและเป็นผู้นำสังคมได้” (www.it.chula.ac.th/document/development/Develop-Plan_Cu.pdf) ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยตระหนักอยู่เสมอว่าการพัฒนานิสิตนั้นนอกจากการถ่ายทอดความรู้ทางด้านวิชาการแล้ว การปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมเป็นสิ่งสำคัญที่สร้างบัณฑิตให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่ดีของสังคม โดยคาดหวังว่าประโยชน์ที่ได้จากการวิจัยจะได้รับความรู้ ความเข้าใจระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต เพื่อเป็นแนวทางต่อหน่วยงาน และองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและปลูกฝังจริยธรรมให้แก่ นิสิต และเป็นแนวทางให้แก่ผู้สนใจที่ศึกษาจริยธรรมในลักษณะอื่น ๆ นอกจากนั้นยังเป็นข้อมูลที่ดีคุณภาพของนิสิตด้านดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต ซึ่งจะเป็นแนวทางการพัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนจริยธรรมของนิสิตให้อยู่ในระดับที่พึงปรารถนาของสังคม และเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนานิสิตต่อไป

คำถามวิจัย

1. ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นอย่างไร

2. นิสิตที่มี เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสมต่างกัน จะมีระดับดุลย-
พินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยต่างกันอย่างไร
3. ดุลยพินิจเชิงจริยธรรมส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอย่างไร
4. โมเดลเชิงสาเหตุของดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นอย่างไร และโมเดลที่พัฒนาขึ้นสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
หรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระหว่าง
นิสิตที่มีภูมิหลังต่างกัน
3. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่
ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากรในการศึกษา คือ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิต ที่กำลังศึกษาในปี
การศึกษา 2551 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนื่องจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัย
ที่โดดเด่นมีชื่อเสียงของประเทศ มุ่งพัฒนานิสิตทั้งการถ่ายทอดความรู้ทางด้านวิชาการและการ
ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมควบคู่กันไป มีกระบวนการผลิตบัณฑิตที่มีมาตรฐาน เพื่อสร้างบัณฑิต
ให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่ดีของสังคม และเป็นแบบอย่างให้แก่สถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ

ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และ
เกรดเฉลี่ยสะสม เหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาตัวแปรดังกล่าว เนื่องจากบุคคลอาจมีจริยธรรมที่
คล้ายคลึงกัน แต่จะมีความสามารถที่จะรับรู้และเข้าใจประสบการณ์ไม่เท่าเทียมกัน ผลกระทบที่
เกิดจากประสบการณ์ทางสังคมอย่างเดียวกันย่อมแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านต่าง ๆ ได้แก่
เพศ อายุ ระดับการศึกษา และเกรดเฉลี่ยสะสม (Cooper, 2005) นอกจากนี้ นิสิตที่เรียนใน
สาขาวิชาต่างกัน อาจส่งผลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน (Derryberry, Wilson,
Snyder, & Barger, 2006) แต่เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัยศึกษาเป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
ตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ อายุและระดับการศึกษา จึงมีลักษณะใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาตัว
แปรที่ส่งผลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ย

สะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในประเทศไทยที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะจริยธรรมในตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าว (ศิริพร แยมนิล, 2530; ละอองทิพย์ พลาอนุภาพ, 2532; ทศนาพร ต้นทองทิพย์, 2535; เนาวัฒน์ เฉลิมศรี, 2543; กาญจนา สุรวาจารย์กุล, 2543; สุสารี วิวัฒน์ศุภร, 2544; ดารณี เลิศปิติวานิชย์, 2546; สุทธิมา ห่อบุตร, 2549) และตัวแปรตาม (dependent variable) ที่ผู้วิจัยศึกษาประกอบด้วย 1) คุณลักษณะจริยธรรม ซึ่ง Rest (1974) ได้แบ่งขั้นพัฒนาการคุณลักษณะจริยธรรมโดยอิงจากทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg (1971) ประกอบด้วยจริยธรรม 6 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 จริยธรรมแห่งการเชื่อฟัง ขั้นที่ 2 จริยธรรมแห่งการแลกเปลี่ยน ขั้นที่ 3 จริยธรรมของการทำตามที่คุณอื่นเห็นชอบ ขั้นที่ 4 จริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมาย ขั้นที่ 5 จริยธรรมแห่งการตกลงเห็นพ้องกันของสังคม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ขั้นย่อย คือ ขั้น 5A ความเห็นชอบและเข้าใจกฎเกณฑ์ของสังคมโดยวิธีประชาธิปไตย และขั้น 5B การมีอุดมคติในการสร้างสรรค์ให้สังคมอยู่ในสภาพที่เต็มไปด้วยความรัก สันติภาพ และมีความเสมอภาคระหว่างสมาชิกในสังคม และขั้นที่ 6 การใช้หลักความคิดขั้นสูง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ขั้นพัฒนาการคุณลักษณะจริยธรรมเพียง 3 ขั้นเป็นตัวบ่งชี้ของคุณลักษณะจริยธรรม คือ ขั้นที่ 5A ขั้นที่ 5B และขั้นที่ 6 (Rest 1986) เนื่องจากในการศึกษาระดับคุณลักษณะจริยธรรม Rest (1986) ได้นำจริยธรรมขั้นที่ 5A 5B และขั้นที่ 6 มารวมเป็นจริยธรรมขั้น P (Principle morality stage) ซึ่งเป็นขั้นที่บอกพัฒนาการทางจริยธรรมเพื่อประโยชน์ในการวัดระดับคุณลักษณะจริยธรรม และ Rest (1986) เชื่อว่าจริยธรรมทั้ง 3 ขั้นนี้เป็นหลักจริยธรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการบุคลิกภาพและเป็นจริยธรรมเพื่อสังคมที่ทำให้บุคคลมีส่วนร่วมช่วยเหลือสังคม ซึ่งจริยธรรมทั้งสามขั้นนี้เป็นดัชนีบอกระดับคุณลักษณะจริยธรรมโดยรวม (overall development) และ 2) การฝ่าฝืนระเบียบวินัย ซึ่งจากการสังเคราะห์ตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจากข้อบังคับที่ว่าด้วยเรื่องวินัยของนิสิต จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ พบว่าการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต ประกอบด้วย 7 ด้าน คือ (1) ด้านการแต่งกาย (2) ด้านการกระทำทุจริต (3) ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (4) ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (5) ด้านการกระทำผิดทางเพศ (6) ด้านความปลอดภัย และ (7) ด้านอบายมุข

สมมติฐานของการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยของ Potious (2008) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยโดยใช้หลักสูตรที่มีชื่อว่า “Shots” พบว่า การพัฒนาจริยธรรมมีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต และตัวแปรที่ผู้วิจัยศึกษา ประกอบด้วยตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม เนื่องจากบุคคลอาจมีจริยธรรมที่คล้ายคลึงกัน แต่จะมีความสามารถที่จะรับรู้และเข้าใจประสบการณ์ไม่เท่าเทียมกัน ผลกระทบที่เกิดจาก

ประสบการณ์ทางสังคมอย่างเดียวกันย่อมแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านต่าง ๆ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และเกรดเฉลี่ยสะสม (Cooper, 2005) นอกจากนี้ นิสิตที่เรียนในสาขาวิชา ต่างกัน อาจส่งผลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน (Derryberry, Wilson, Snyder, & Barger, 2006) แต่เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัยศึกษาเป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ อายุและระดับการศึกษา จึงมีลักษณะใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยในประเทศไทยที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในตัวแปรต่าง ๆ ดังกล่าว (ศิริพร แย้มนิล, 2530; ละอองทิพย์ พลานุกาพ, 2532; ทศนาพร ต้นทองทิพย์, 2535; เนาวรัตน์ เฉลิมศรี, 2543; กาญจนา สุรวาจารย์กุล, 2543; สุสารี วิวัฒน์ศุกร, 2544; ดารณี เลิศปิติวานิชย์, 2546; สุทธิมา ห่อบุตร, 2549) ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำแนวคิดทฤษฎีจากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ มาใช้พัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต และได้กำหนดสมมติฐานไว้ดังนี้

1. ตัวแปรภูมิหลัง คือ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม มีผลโดยตรงต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม
2. ตัวแปรภูมิหลัง คือ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม มีผลต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยส่งผ่านตัวแปรดุลยพินิจเชิงจริยธรรม
3. ตัวแปรดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตมีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุต่อกัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. **ดุลยพินิจเชิงจริยธรรม** (moral judgment) หมายถึง การใช้อารมณ์ เหตุผล และสัญชาตญาณในการเลือกหรือไม่เลือกกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นเครื่องแสดงมูลเหตุจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของบุคคล และเป็นสิ่งที่แสดงถึงพัฒนาการจริยธรรมของบุคคลนั้น ในการวิจัยครั้งนี้วัดได้จากแบบวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1986) ซึ่งแปลโดยสุสารี วิวัฒน์ศุกร (2544) และ Rest (1974) ได้แบ่งขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมโดยอิงจากทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg (1971) เป็น 6 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 จริยธรรมแห่งการเชื่อฟัง (The morality of obedience) เป็นพัฒนาการขั้นแรกสุด หมายถึง การเชื่อฟัง ไม่สามารถมองเห็นกฎในแง่ของการตกลงร่วมกัน ไม่สามารถแสดงความคิดเห็น ไม่สามารถรับรู้ความตั้งใจ ไม่ทราบจุดมุ่งหมายในการตั้งเป็นกฎขึ้นมา ไม่เข้าใจวัตถุประสงค์หรือแผนการใด ๆ ที่อยู่เบื้องหลังกฎนั้น ความรู้สึกทางจริยธรรมเรื่องถูกผิด

ขั้นที่ 2 จริยธรรมแห่งการแลกเปลี่ยน (The morality of instrumental egoism and simple exchange) หมายถึง จริยธรรมที่ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ รางวัล หรือการให้การตอบแทนในลักษณะที่เท่าเทียมกัน โดยทำให้ทั้งสองฝ่ายพึงพอใจแลกเปลี่ยนกัน

ขั้นที่ 3 จริยธรรมของการทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ (The morality of personal concordance) หมายถึง การรักษาสัมพันธภาพอันดีต่อกัน เป็นพันธะทางจริยธรรม (moral obligation)

ขั้นที่ 4 จริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมาย (The morality of law and duty social order) หมายถึง การทำให้เกิดความสมดุลในสังคมส่วนใหญ่โดยสนับสนุนให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและกฎหมาย

ขั้นที่ 5 จริยธรรมแห่งการตกลงเห็นพ้องกันของสังคม (The morality of social consensus) เป็นขั้นการใช้ความคิดทางจริยธรรม หมายถึง ความสมดุลระหว่างบุคคลในสังคมมีความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งแบ่งเป็น 2 ขั้นย่อยดังนี้

ขั้น 5A ได้แก่ ความเห็นชอบและเข้าใจกฎเกณฑ์ของสังคมโดยวิธีการประชาธิปไตยยอมรับค่านิยมและความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ในสังคม

ขั้น 5B ได้แก่ การมีอุดมคติในการสร้างสรรค์ให้สังคมอยู่ในสภาพที่เต็มไปด้วยความรักและสันติภาพไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ มีเสรีภาพ ภราดรภาพ และมีความเสมอภาคระหว่างสมาชิกในสังคม

ขั้นที่ 6 การใช้หลักความคิดขั้นสูง (organized principle) หมายถึง พฤติกรรมทางจริยธรรมขึ้นอยู่กับความถูกต้องอันเป็นสากล ความยุติธรรมสำหรับมนุษยชาติ อาจไม่ติดอยู่กับกฎเกณฑ์ หรือประเพณีที่ยึดถือกันในสังคม บุคคลที่มีจริยธรรมในขั้นนี้สามารถสร้างขอบเขตของพันธะและสิทธิอันยึดถือเป็นหลักสากลได้ด้วยตนเอง จากประสบการณ์ที่เขาได้เรียนรู้มาในสังคม และจากกระบวนการสังคมประกิตของเขา การตัดสินใจความถูกต้องจะตัดสินใจด้วยจิตสำนึกที่สอดคล้องกับหลักศีลธรรมยึดหลักแห่งความยุติธรรม ความเท่าเทียมกัน ความเป็นมนุษย์ของบุคคล

ขั้น P ในการศึกษาาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม Rest (1986) ได้นำขั้นที่ 5A 5B และขั้นที่ 6 มารวมกันเป็นจริยธรรมขั้น P (Principle morality stage) ซึ่งเป็นขั้นที่บอกพัฒนาการทางจริยธรรมเพื่อประโยชน์ในการวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

ขั้น M เป็นขั้นที่เขาคัดบุคคลที่ไม่ตั้งใจทำแบบวัดหรือตอบแบบวัดอย่างเสแสร้ง โดยเลือกข้อความที่เป็นตัวดวงเป็นส่วนใหญ่ ถ้าบุคคลใดมีคะแนนในขั้น M เกิน 8 คะแนนจะคัดออกจากการศึกษาครั้งนี้

ชั้น A เป็นชั้นพิเศษที่อยู่ระหว่างคะแนนชั้นที่ 4 และชั้นที่ 5 ซึ่งแสดงถึงบุคคลที่ชอบต่อต้านและประชดสังคม ประเพณีต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นเพื่อแสวงหาประโยชน์อย่างเอารัดเอาเปรียบ

2. การฝ่าฝืนระเบียบวินัย หมายถึง การไม่ประพฤติหรือปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ให้ปฏิบัติ หรือกำกับความประพฤติ ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบวัดการฝ่าฝืนระเบียบวินัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยสังเคราะห์ตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัย จากข้อบังคับที่ว่าด้วยเรื่องวินัยของนิสิตจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทยและต่างประเทศ ประกอบด้วย 7 ด้าน ดังนี้

2.1 ด้านการแต่งกาย หมายถึง การแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ เมื่อเข้ามาบริเวณมหาวิทยาลัย

2.2 ด้านการกระทำทุจริต หมายถึง การลักขโมย ยักยอกทรัพย์สินของผู้อื่น การนำหนังสือ วารสาร วิทยานิพนธ์ หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในห้องสมุดออกไปโดยไม่ได้รับอนุญาต การปลอมลายมือชื่อ ปลอมแปลงเอกสาร ทำเอกสารเท็จ หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในเอกสารของผู้อื่น ทุจริตในการสอบ การกระทำอันเป็นการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การลักลอบ ลักเนาหรือโอนถ่ายข้อมูลระบบคอมพิวเตอร์ของคณะหรือมหาวิทยาลัย

2.3 ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย หมายถึง การขโมยและสร้างความเสียหายแก่ อุปกรณ์ เครื่องมือต่าง ๆ สิ่งปลูกสร้าง สถานที่หรือต้นไม้ ที่เป็นทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย การอยู่ในบริเวณมหาวิทยาลัยเกินเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ และการใช้สถานที่ต่าง ๆ เช่น ห้องเรียน ของมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาตเว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นกรณี ๆ ไป และการจอดรถในบริเวณที่ห้ามจอด

2.4 ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น หมายถึง การทะเลาะวิวาทระหว่างนิสิตด้วยกันหรือบุคคลอื่น การแสดงกิริยาจาไม่สุภาพหรือก้าวร้าวต่อเพื่อนนิสิต คณาจารย์ และบุคลากรของมหาวิทยาลัย การก่อกวนหรือกระทำการอันใดที่เป็นการไม่สมควรขณะที่มีการเรียนการสอน ขณะไปใช้ห้องสมุดหรือห้องคอมพิวเตอร์ การจัดสิ่งพิมพ์ สิ่งวาด หรือสิ่งเขียนเพื่อกระทบกระเทือนผู้อื่น ออกโฆษณาเผยแพร่ การสร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินของผู้อื่น เช่น อาจารย์ เจ้าหน้าที่หรือเพื่อนนิสิต

2.5 ด้านการกระทำผิดทางเพศ หมายถึง การประพฤติผิดประเพณีจนเกิดความเสียหายในทางชู้สาว การแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมทางชู้สาวในสถานที่สาธารณะ และการนำสื่อลามกอนาจารต่าง ๆ เข้ามาในมหาวิทยาลัย

2.6 ด้านความปลอดภัย หมายถึง การพกอาวุธ หรือวัตถุระเบิดเข้ามาในมหาวิทยาลัย การนำสารติดไฟง่ายหรือการจุดไฟโดยไม่ได้รับอนุญาตจากมหาวิทยาลัย การใช้อุปกรณ์เตือนภัยต่าง ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ได้เกิดเหตุฉุกเฉิน

2.7 ด้านอบายมุข หมายถึง การสูบบุหรี่ในมหาวิทยาลัย การจัดหา จำหน่าย หรือมี ยาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครอง เล่นการพนัน การเดิมพันการแข่งขันฟุตบอลหรือกีฬาชนิดอื่น ๆ รวมถึงการรับพนันฟุตบอลหรือเป็นผู้เดินโพยพนันฟุตบอล และการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ในมหาวิทยาลัย

3. นิสิต หมายถึง นิสิตระดับปริญญาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษา อยู่ในปีการศึกษา 2551

4. ระดับการศึกษา หมายถึง นิสิตระดับปริญญาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

5. สาขาวิชา หมายถึง กลุ่มคณะวิชาที่เปิดสอนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แบ่งเป็น 4 สาขาวิชา คือ

5.1 สาขาวิชามนุษยศาสตร์ ได้แก่ คณะอักษรศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์

5.2 สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ได้แก่ คณะครุศาสตร์ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิเทศศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี

5.3 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์

5.4 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ ได้แก่ คณะจิตวิทยา เภสัชศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ แพทยศาสตร์ สหเวชศาสตร์ และวิทยาศาสตร์การกีฬา

6. เกณฑ์เฉลี่ยสะสม หมายถึง ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละชั้นปี แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

คะแนนเฉลี่ยสะสมสูงมาก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป

คะแนนเฉลี่ยสะสมสูง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.00-3.49

คะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลาง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50-2.99

คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.00-2.49

คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำมาก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ได้โมเดลเชิงสาเหตุดูดยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต ซึ่งระบุถึงปัจจัยที่มีผลต่อดูดยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัย รวมทั้งระบุถึงวิธีการสร้างแบบสอบถามในการวัดตัวแปรในโมเดล ได้แก่ ตัวแปรดูดยพินิจเชิงจริยธรรม ตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัย และองค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ทางวิชาการและประโยชน์ในการนำไปปฏิบัติ ดังนี้

1. ประโยชน์ทางวิชาการ

1.1 ได้ความรู้ ความเข้าใจเรื่องดูดยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตที่มีเพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม แตกต่างกัน เพื่อเป็นแนวทางต่อหน่วยงาน และองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและปลูกฝังจริยธรรมให้แก่นิสิต และเป็นแนวทางให้แก่ผู้สนใจที่ศึกษาจริยธรรมในลักษณะอื่นต่อไป

1.2 ได้วิธีการวัดและเครื่องมือวัดตัวแปรที่ใช้ในโมเดลเชิงสาเหตุนี้ ได้แก่ ตัวแปรดูดยพินิจเชิงจริยธรรมและตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

1.3 ได้ทราบรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรดูดยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุดูดยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต และเป็นแนวทางในการศึกษาดูดยพินิจเชิงจริยธรรมของนิสิตในคณะอื่น สาขาอื่น และสถาบันอื่นต่อไป

2. ประโยชน์ในการนำไปปฏิบัติ คือ ได้ข้อมูลที่ดีคุณภาพของนิสิตด้านดูดยพินิจเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาส่งเสริมและปลูกฝังจริยธรรมแก่นิสิตให้อยู่ในระดับที่พึงปรารถนาของมหาวิทยาลัย สังคม และเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนานิสิตต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องผลของดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการ แนวความคิด ทฤษฎี จากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย โดยแบ่งเนื้อหาสาระที่สำคัญเป็น 4 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางจริยธรรม ตอนที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย ตอนที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย และตอนที่ 4 การวิเคราะห์ด้วยโมเดลลิสเรล (LISREL model) ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดแต่ละตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางจริยธรรม

1.1 แนวคิดทางจริยธรรม

ความหมายของจริยธรรม (morality)

คำว่าคุณธรรมและจริยธรรม นั้นส่วนใหญ่จะใช้คู่กันเนื่องจากมีความคล้ายคลึงและสัมพันธ์กัน คือ คุณธรรมหมายถึง คุณลักษณะหรือสภาวะจิตใจของมนุษย์ที่พึงามถูกต้องเรียกว่า เป็นภาวะนามธรรมในจิตใจ ส่วนจริยธรรมเป็นการแสดงออกและการประพฤติปฏิบัติเพื่อสะท้อนให้เห็นสิ่งที่อยู่ภายในเพื่อให้มองเห็นเป็นรูปธรรม (ทีศนา เขมมณี, 2546)

นักจิตวิทยาและนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้แตกต่างกัน ดังนี้

Brown (1965) ให้ความหมายของคำว่าจริยธรรมไว้ว่า เป็นระบบของกฎเกณฑ์ของการแยกระหว่างการกระทำที่ถูกต้องและการกระทำที่ผิด จริยธรรมจะไม่มี ความคงที่ขึ้นอยู่กับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ที่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Good (1964) กล่าวว่า จริยธรรมคือ การปรับพฤติกรรมให้เข้ากับกฎเกณฑ์ในสังคมที่เป็นที่ยอมรับว่าเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้องดีงาม

Piaget (1967) ได้ให้ความหมาย จริยธรรมไว้ว่า จริยธรรม คือ องค์ประกอบของกฎเกณฑ์ที่บุคคลยอมรับว่าถูก ว่าดีว่าควร เพื่อให้ได้รับการยอมรับจากสังคม

Berkowitz (1964 cited in Lickona, 1976) กล่าวว่า จริยธรรม หมายถึง การประเมินการกระทำอันเป็นความเชื่อของสมาชิกในสังคมตามที่กำหนดไว้ว่าถูกต้อง

Eysench (1964 cited in Lickona, 1976) กล่าวว่า จริยธรรม หรือ มโนธรรม (conscience) หมายถึง ผลสะท้อนจากการวางเงื่อนไข (conditioned reflex) เช่น การหลีกเลี่ยงการกระทำเนื่องจากความวิตกกังวลว่าหากกระทำแล้วจะได้รับการลงโทษจากสังคม

Kohlberg (1971) ได้ให้ความหมายจริยธรรม คือ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีเป็นกฎเกณฑ์ และมาตรฐานของความประพฤติปฏิบัติในสังคม ซึ่งบุคคลจะพัฒนาขึ้นจนกระทั่งมีจริยธรรมของตนเองโดยอาศัยเกณฑ์จากสังคมเป็นเครื่องตัดสินว่าการกระทำนั้นถูกหรือผิด นอกจากนี้ Kohlberg (1975) ยังมองว่าจริยธรรมไม่ได้หมายถึงแต่เพียงการกระทำสิ่งที่สังคมเห็นว่าดีหรือถูกต้องเท่านั้น แต่รวมถึงสิ่งที่ทุกคนควรเลือกกระทำในการตัดสินความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ซึ่งให้ความเห็นตรงกับ Rosenhan & Underwood (1973 cited in Lickona, 1976) กล่าวว่า จริยธรรมมีความหมายมากกว่าสังคม เพราะถ้ามีนวัตกรรมเป็นเพียงการลงโทษตนเองเราไม่สามารถจะให้เหตุผลในการที่เราจะทิ้งกฎเกณฑ์ที่ได้จากพ่อแม่หรือขนบธรรมเนียมประเพณี และตั้งกฎของตนเองขึ้นเป็นวิถีชีวิตในการดำเนินชีวิตพร้อมทั้งประยุกต์เข้ากับประสบการณ์ใหม่

Jame (1977) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมว่า เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับหลักความยุติธรรม ในขณะที่มีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมโดยไม่เกี่ยวข้องกับคุณค่าหรือความรู้สึกส่วนตัวของแต่ละคน

Rest (1986) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมว่า เป็นมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับความยุติธรรมในขณะที่มีปฏิสัมพันธ์กันทางสังคม และไม่เกี่ยวข้องกับคุณค่าส่วนตัวของแต่ละคนซึ่งไม่มีผลต่อผู้อื่น

ตามความหมายดังกล่าวข้างต้นเป็นความหมายตามแนวความคิดของนักจิตวิทยา และนักวิชาการชาวตะวันตก สำหรับสังคมไทยได้มีนักจิตวิทยาและนักวิชาการในสาขาต่าง ๆ ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ ดังนี้

ก่อ สวัสดิพิบูลย์ (2512) ได้ให้ความหมาย จริยธรรม ว่าเป็นประมวลความประพฤติและความนึกคิดในสิ่งที่ดีงามและเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สาโรช บัวศรี (2522) ที่มองว่า จริยธรรม คือ แนวทางในการประพฤติเพื่ออยู่กันอย่างร่มเย็นในสังคม

ชยันต์ วรรณระภูติ และ อำนวย ทะพิงส์แก (2522) ให้ความหมาย จริยธรรมว่า เป็นกลไกหนึ่งของสังคมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนในสังคม จริยธรรมในฐานะที่เป็นกลไกของสังคม จึงทำหน้าที่เป็นบรรทัดฐานของความประพฤติเป็นสิ่งที่กำหนดว่าจะใครควรประพฤติปฏิบัติ จริยธรรมในความหมายนี้จึงคล้ายคลึงกับค่านิยมหรือระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมาย แต่แตกต่างกันที่ค่านิยมในส่วนที่ว่าจริยธรรมนั้นเป็นเรื่องของสิ่งที่ควรประพฤติปฏิบัติเพื่อให้เกิดความดี และความถูกต้องในสังคม มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่คุณงามความดี และสังคมในส่วนรวม ส่วนค่านิยมนั้นเป็นเพียงสิ่งที่คนนิยมปฏิบัติหาได้มีเงื่อนไขว่าจะต้องเกิดความดีให้แก่สังคม จริยธรรมนี้ยังแตกต่างไปจากข้อบังคับหรือกฎ ในแง่ที่ว่าระเบียบข้อบังคับและกฎหมายมีข้อห้ามและมีบทลงโทษทางพฤติกรรมสำหรับผู้ฝ่าฝืน แต่จริยธรรมไม่มีข้อห้าม หรือ บทลงโทษ ถ้าจะมีก็จะมีบทลงโทษ “ทางใจ ” สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกันกับแนวความคิดของ กীরติ บุญเจือ

(2519) ที่ให้ความหมาย จริยธรรมว่าเป็นกระบวนการกฎเกณฑ์ความประพฤติ หรือ หลักความประพฤติที่ควรประพฤติปฏิบัติต่อตนเอง ต่อผู้อื่น ต่อสังคม และตรงกับ สิวลี ศิริไล (2528) ได้ให้ความหมาย จริยธรรมไว้ว่าเป็นกฎเกณฑ์ของความประพฤติที่ประพฤติให้สมกับที่ได้ชื่อว่าเป็น “มนุษย์” ซึ่งเป็นผู้ที่มีเหตุผล มีความคิด และสติปัญญา

พนัส หันนาคินทร์ (2523) ให้ความหมาย จริยธรรม ว่าเป็นความประพฤติอันพึงปฏิบัติต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และ สังคม ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองขึ้นในสังคม และสมาชิกของสังคมนั้น การที่จะปฏิบัติให้เป็นไปเช่นนั้นได้ผู้ปฏิบัติตามหลักจริยธรรม จึงต้องประกอบกันทั้งความรู้สึกภายในจิตใจ และการปฏิบัติทางกายอันสอดคล้องกับความรู้สึกทางจิต

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2539) กล่าวว่า จริยธรรม หมายถึง ระบบการทำความดีละเว้นความชั่ว ซึ่งระบบ ในที่นี้หมายถึง ทั้งสาเหตุซึ่งขึ้นอยู่กับสาเหตุภายนอกและภายในตัวบุคคลและผลที่บุคคลกระทำหรือไม่กระทำ ตลอดจนกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วย นอกจากนี้ยังหมายรวมถึง ลักษณะทางสังคมหลายลักษณะ รวมถึงพฤติกรรมทางสังคมประเภทต่าง ๆ ของมนุษย์ ลักษณะและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมจะต้องมีคุณสมบัติประเภทใดประเภทหนึ่งในสองประเภท คือ เป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ ชื่นชมและผู้กระทำเกิดความพึงพอใจในการกระทำนั้นว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม ส่วนอีกประเภทคือลักษณะที่สังคมไม่ต้องการให้มีอยู่ในสมาชิกในสังคมนั้น เป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับและผู้กระทำส่วนมากรู้สึกว่าเป็นสิ่งไม่ถูกต้องควร ฉะนั้นผู้ที่มีจริยธรรมสูงคือผู้ที่มีลักษณะพฤติกรรมประเภทแรกมาก ประเภทหลังน้อย ซึ่งสอดคล้องกับการให้ความหมายของ ประภาศรี สีหอำไพ (2543) ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ว่า หลักความประพฤติ กิริยา ลักษณะนิสัยที่อยู่ในครองครองของคุณธรรมหรือศีลธรรมเป็นหลักธรรมที่สร้างความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในทางศีลธรรม มีคุณธรรมที่ฝังมอยู่ภายในจิตใจ เช่นเดียวกับ ชีระพร อุวรรณโณ (2532) ให้ความหมายคำว่า “จริยธรรม” หมายถึง กฎเกณฑ์ หรือแนวทางของบุคคลในการตัดสินใจว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้องดีงามและสมควรปฏิบัติต่อตนเอง ต่อผู้อื่นและสังคม ทั้งนี้จริยธรรมได้รวมลักษณะที่สามารถตัดสินได้ว่าเป็นลักษณะที่ดีงาม ควรแก่การกระทำ โดยแต่ละสังคมจะเป็นผู้ตัดสิน และกำหนดมาตรฐานของลักษณะเหล่านี้ไว้เพื่อเป็นบรรทัดฐานให้บุคคลในสังคมกระทำตาม

ชัยพร วิชชาวุธ, ชีระพร อุวรรณโณ และ พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2531) ได้มองว่า จริยธรรม คือ หลักเกณฑ์การตัดสินความถูกต้องของพฤติกรรม หลักเกณฑ์การประเมินผลดี ผลเสียของพฤติกรรม และปฏิกิริยาต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นพฤติกรรมทางบวก หรือ ทางลบ

เสฐียรพงษ์ วรรณปก (2537) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ว่า ลักษณะทางสังคมหลายลักษณะของมนุษย์อันรวมถึงการกระทำของมนุษย์ด้วย ผู้มีจริยธรรมสูงคือ ผู้ที่มีลักษณะและการกระทำที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อคนอื่นเป็นสำคัญ

พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต) (2543) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ว่า การปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับกฎธรรมชาติ ดำเนินไปในทางที่เกื้อกูลต่อประโยชน์แก่ชีวิต จริยธรรมกับศีลธรรมเป็นสิ่งเชื่อมโยงกัน โดยจริยธรรมนั้นต้องอาศัยศีลธรรมเป็นพื้นฐาน ศีลธรรมเป็นความรู้ ส่วนจริยธรรมเป็นการปฏิบัติ สิ่งที่เชื่อมโยงระหว่างศีลธรรมและจริยธรรม คือ “ปัญญา” ชีวิตจะสมบูรณ์ได้จึงต้องเกิดจากการรวมตัวกันของปัญญาที่รู้ศีลธรรม จริยธรรมที่เป็นการปฏิบัติตามศีลธรรมโดยถูกต้องสมบูรณ์และความสุขหรือภาวะไร้อุปสรรคที่แก้ปัญหาได้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ว่า การพิจารณาตัดสินใจประพฤติหรือกระทำ โดยอาศัยหลักของค่านิยมและหลักของศีลธรรม เมื่อพบกับสถานการณ์หนึ่งสถานการณ์ใด จริยธรรมเป็นการแสดงพฤติกรรมของคนเพื่อพบกับสถานการณ์หนึ่ง

วัลลภา จันทร์เพ็ญ (2544) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ว่า การกระทำหรือการแสดงออกทั้งทางกาย วาจา และใจ ที่ถูกต้องดีงามตามกฎเกณฑ์ของสังคมนั้นอันก่อให้เกิดประโยชน์และความสุขต่อตนเอง ผู้อื่นและสังคม

ทิสนา แชมมณี (2546) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้ว่า เป็นการแสดงออกทางการประพฤติปฏิบัติ ซึ่งสะท้อนคุณธรรมภายในให้เห็นเป็นรูปธรรม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2546 (2546: 291) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมว่าหมายถึง “ธรรมที่เป็นข้อประพฤติปฏิบัติ ศีลธรรม หรือกฎศีลธรรม”

จากการศึกษาและรวบรวมเอกสารที่ให้คำอธิบายของคำว่า จริยธรรม ของนักวิชาการทั้งในและต่างประเทศสรุปได้ว่า จริยธรรม คือกฎเกณฑ์ของความประพฤติ ที่บุคคลใช้เป็นแนวทางในการประพฤติปฏิบัติตนในการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบ และใช้เป็นกฎเกณฑ์ตัดสินความถูกผิดของพฤติกรรมของคนในสังคม และสังคมเป็นตัวกำหนดหลักเกณฑ์เหล่านั้นขึ้นมา จริยธรรมสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามเวลาและขึ้นกับสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย

องค์ประกอบของจริยธรรม

Brown (1965) เสนอว่า จริยธรรมประกอบด้วยมิติ 3 มิติ คือ ความรู้ (knowledge) ความประพฤติ (conduct) และความรู้สึก (feeling) ซึ่งคล้ายกับแนวคิดของ Hoffman (1979) ที่เชื่อว่า

การรับรู้ทางจริยธรรมประกอบด้วย 3 กระบวนการคือ ความคิดทางจริยธรรม (moral thought) ความรู้สึกทางจริยธรรม (moral feeling) และพฤติกรรมจริยธรรม (moral behavior)

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) กล่าวว่า บุคคลจะมีจริยธรรมได้นั้นต้องประกอบไปด้วย องค์ประกอบทางจริยธรรม โดยแบ่งเป็น 4 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้เชิงจริยธรรม คือ การมีความรู้ในสังคมของตนนั้น ถือว่าการกระทำดีควรกระทำ และการกระทำที่ไม่ดีควรงดเว้น ลักษณะและพฤติกรรมประเภทใดเหมาะสม หรือไม่เหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งปริมาณความรู้เชิงจริยธรรม หรือความรู้เกี่ยวกับค่านิยมทางสังคมนี้ขึ้นอยู่กับอายุ ระดับการศึกษา และพัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลนั้น ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางสังคมและศาสนาส่วนใหญ่ เด็กจะเริ่มเรียนรู้ตั้งแต่เกิด โดยเฉพาะในช่วงอายุ 2 ถึง 10 ปี

2. องค์ประกอบด้านทัศนคติเชิงจริยธรรม คือ ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับลักษณะ หรือพฤติกรรมเชิงจริยธรรมต่างๆว่าตนชอบ หรือ ไม่ชอบ ลักษณะนั้น ๆ เพียงใด ทัศนคติเชิงจริยธรรมของบุคคลส่วนมากจะสอดคล้องกับค่านิยมในสังคมนั้น แต่บุคคลบางคนในสถานการณ์ปกติอาจมีทัศนคติที่แตกต่างไปจากค่านิยมของสังคมก็ได้ซึ่งทัศนคติเชิงจริยธรรมจะมีความหมายกว้างกว่าความรู้เชิงจริยธรรมของบุคคล เพราะทัศนคตินั้นรวมถึงความรู้ และความรู้สึกในเรื่องนั้น ๆ เข้าด้วยกัน และสามารถใช้นำมาพยากรณ์พฤติกรรมเชิงจริยธรรมของบุคคลได้

3. องค์ประกอบด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม คือ การที่บุคคลใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำ หรือเลือกที่จะไม่กระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เหตุผลเชิงจริยธรรมจึงแสดงให้เห็นถึงเหตุจูงใจ หรือแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของบุคคล ซึ่ง Piaget (1967) & Kohlberg (1971) ได้ใช้การอ้างเหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคลเป็นเครื่องแสดงถึงพัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคล

4. องค์ประกอบด้านพฤติกรรมเชิงจริยธรรม คือ การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบ หรืองดเว้นการแสดงพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ หรือค่านิยมในสังคมนั้น พฤติกรรมเชิงจริยธรรมที่เป็นการกระทำที่สังคมเห็นชอบ และสนับสนุนมีหลายประเภท เช่น การให้ทาน การเสียสละเพื่อส่วนรวม และการช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก เป็นต้น

จากลักษณะทางจริยธรรมดังกล่าวข้างต้นนี้ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) ยังแบ่งลักษณะทางจริยธรรมออกเป็น 2 ด้าน คือ

1. ด้านเนื้อหาของจริยธรรม หมายถึง สิ่งในแต่ละสังคมอบรมสั่งสอนลูกหลานของตนว่าสิ่งใดเป็นสิ่งดีควรทำ สิ่งใดเป็นสิ่งไม่ดีควรงดเว้น ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเนื้อหาความรู้ทางศาสนา กฎหมาย และระเบียบประเพณีของหมู่เหล่า อาจอยู่ในรูปของคุณธรรมต่างๆ ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละ

บุคคล ดังนั้นการเปรียบเทียบบุคคลต่างสังคมว่าใครจะมีจริยธรรมสูงหรือต่ำทางด้านเนื้อหายังไม่สามารถเปรียบเทียบได้

2. ด้านโครงสร้างของจริยธรรม หมายถึง โครงสร้างที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดระดับขั้นของพัฒนาการของบุคคล ในการพิจารณาโครงสร้างทางจริยธรรมนี้ต้องคำนึงถึงมูลเหตุจูงใจในการเลือกกระทำเป็นสำคัญ เพราะเป็นเรื่องที่เกิดจากการเรียนรู้ การคิดของมนุษย์ Piaget (1967) เป็นผู้ริเริ่มเสนอความคิดเกี่ยวกับโครงสร้างของจริยธรรม โดยเชื่อว่า จริยธรรมมีความสัมพันธ์กับระดับการรับรู้ และความคิดของบุคคลซึ่งต่อมา Kohlberg (1971) ได้นำแนวความคิดไปขยายสร้างเป็นทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม

ธีระพร อูวรรณโณ (2532) ได้อธิบายว่าองค์ประกอบของจริยธรรมแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ

1. องค์ประกอบด้านปัญญาทางจริยธรรม (moral cognition) หมายถึง ส่วนที่เป็นความคิด ความเชื่อที่จะทำให้บุคคลแยกแยะได้ว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่ถูกที่ควร ประพฤติปฏิบัติได้ และพฤติกรรมใดไม่ถูกต้องเหมาะสมไม่ควรประพฤติปฏิบัติ องค์ประกอบนี้จะประกอบด้วย ความรู้ทางจริยธรรม ความเชื่อทางจริยธรรม ค่านิยมทางจริยธรรม การให้เหตุผลทางจริยธรรม และการตัดสินใจทางจริยธรรม

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์และความรู้สึกทางจริยธรรม (moral affection) หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรมว่า มีความพอใจหรือไม่พอใจ องค์ประกอบนี้ประกอบด้วย ความละเอียด ความอับอาย เจตคติเชิงจริยธรรม หรือความรู้สึกชอบไม่ชอบ และปฏิกิริยาเชิงจริยธรรม

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรมทางจริยธรรม (moral behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกต่อตนเอง ผู้อื่น และสิ่งแวดล้อม ในสถานการณ์ต่าง ๆ องค์ประกอบนี้ประกอบด้วย พฤติกรรมที่ถูกหรือผิดทางจริยธรรม

จากลักษณะดังกล่าวพอสรุปได้ว่า ลักษณะทางจริยธรรมของบุคคลสามารถแบ่งออกได้ 2 ส่วนใหญ่ ๆ คือ ส่วนของจริยธรรมที่อยู่ภายใน ซึ่งได้แก่ ความรู้เชิงจริยธรรม ทัศนคติเชิงจริยธรรม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ส่วนของจริยธรรมที่อยู่ภายนอก ได้แก่ พฤติกรรมเชิงจริยธรรมที่บุคคลแสดงออกมา และผู้อื่นสังเกตได้

Rest (1986) ได้แบ่งองค์ประกอบที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ออกเป็น 4 องค์ประกอบดังนี้

1. ความรู้สึกทางจริยธรรม (moral sensitivity) คือ การตระหนักถึง การกระทำของตนที่มีผลต่อบุคคลอื่น ในสถานการณ์หนึ่งซึ่งขึ้นอยู่กับความดีความของแต่ละบุคคล ในบางคนที่กระทำผิด

ทางจริยธรรม อาจเกิดจากความไม่ตระหนักถึงผลกระทบต่อบุคคลอื่นจากการกระทำของตน ตัวอย่างเช่น ในชั้นเรียน ครูผู้สอนให้ความสนใจนักเรียนชายมากกว่า นักเรียนหญิงโดยที่ไม่ได้ตั้งใจที่จะทำให้เกิดความลำเอียงในการสนใจเด็ก ถ้ามีใครชี้ให้เห็น พฤติกรรมลำเอียงของครูให้ครูได้รับรู้ ก็อาจจะทำให้ครูได้ตระหนักถึงผลการกระทำของตนที่มีต่อเด็ก

2. ดุลยพินิจทางจริยธรรม (moral judgment) คือ การตัดสินใจ ความถูกต้องในการแสดงพฤติกรรม ซึ่งบุคคลใช้เป็นแนวทางในการแสดงพฤติกรรมเชิงจริยธรรม

3. แรงจูงใจทางจริยธรรม (moral motivation) คือ แรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมเชิงจริยธรรม อาจเป็นรางวัลหรือผลที่ได้รับหลังจากกระทำ ที่กระตุ้นให้บุคคลเกิด ค่านิยมในการแสดงพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ซึ่งหากบุคคลขาดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ทำให้ค่านิยมอื่นมีแรงจูงใจสูงกว่ามีผลทำให้แสดงพฤติกรรมที่ผิดได้

4. ลักษณะเฉพาะทางจริยธรรม (moral character) คือ ลักษณะของบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับการกำกับตนเอง หากบุคคลใดอ่อนแอถึงง่ายต่อการถูกชักจูงให้แสดงพฤติกรรมที่ผิดจริยธรรมได้

กล่าวโดยสรุป บุคคลจะมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมได้ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบทั้ง 4 ประการดังกล่าว หากขาดองค์ประกอบใดก็ทำให้เกิดความล้มเหลวในการแสดงพฤติกรรมเชิงจริยธรรมได้เพราะทั้งสององค์ประกอบต่างมีความสัมพันธ์กัน

วิธีการประเมินดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

การประเมินดุลยพินิจเชิงจริยธรรม เป็นการวัดลักษณะทางจริยธรรมของมนุษย์วิธีหนึ่ง ซึ่งได้มีนักจิตวิทยาพยายามศึกษาหาวิธีการประเมินด้วยวิธีการต่าง ๆ หลายวิธี ซึ่ง Pittel & Mendelson (1966 อ้างถึงใน วรวิทย์ พิงวิวัฒน์นิกุล, 2540) ได้แบ่งวิธีประเมินเป็นยุค คือ

1. ยุคที่หนึ่ง ก่อน ค.ศ. 1900 นิยมใช้วิธีการวัดความรู้เกี่ยวกับความดี ความชั่ว ความเชื่อ และทัศนคติทางจริยธรรมโดยใช้กระดาษดินสอ วิธีการในยุคนี้ขาดทฤษฎี แนวคิดที่ชัดเจนในการกำหนดเนื้อหาและแบบวัดต่าง ๆ แบบวัดโดยใช้ดินสอและกระดาษใช้สำหรับแยกเด็กปกติออกจากเด็กที่มีแนวโน้มที่จะประกอบอาชีพอาชญากรโดยมีข้อตกลงเบื้องต้นในการวัดว่าพฤติกรรมเชิงจริยธรรมนั้นเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับ ความรู้ ค่านิยมและ ทัศนคติทางจริยธรรม ผลการวิจัยส่วนใหญ่แสดงว่าเด็กปกติแตกต่างจากเด็กที่กระทำผิดทางด้านสติปัญญาเท่านั้น และเด็กสองประเภทนี้ไม่แตกต่างกันทางด้านความรู้ และ ความเชื่อทางจริยธรรม และศีลธรรมประการใด ดังตัวอย่างในการศึกษาของ Frank (1996) พบว่าไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในเด็กที่กระทำผิด และเด็กที่ไม่ได้กระทำผิด แต่จะแตกต่างกันในเรื่องระดับสติปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับ

Hirschi & Hindelang (1977 cited in Roy, 1999) ที่พบว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดมีระดับสติปัญญาต่ำกว่าวัยรุ่นที่ไม่ได้กระทำผิด

2. ยุคที่สอง เริ่มมีหลักและทฤษฎีประกอบการวัดจริยธรรมมากขึ้น โดยเน้นที่พัฒนาการทางการคิด และดุลยพินิจเชิงจริยธรรม Piaget (1932 cited in Lickona, 1976) เป็นผู้นำการใช้วิธีการสัมภาษณ์เด็กเพื่อศึกษาเนื้อหาทางความคิดของเด็ก แล้วเทียบคำตอบตามลำดับขั้นของพัฒนาการทางความคิดเชิงจริยธรรมทำให้ทราบว่าเด็กคนใดมีพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่าใคร แต่ไม่ได้วัดอย่างยุคแรกว่าใครมีจริยธรรมมาก ใครมีจริยธรรมน้อย วิธีการโดยการเล่าเรื่องให้เด็กฟัง ครั้งละ 2 เรื่อง ซึ่งมีความแตกต่างของเนื้อเรื่องเน้นสิ่งเร้าที่ใช้แตกต่างกัน และให้เด็กตอบในลักษณะการเลือก ในยุคที่สองนี้วิธีการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเริ่มมีความซับซ้อนและเป็นแนวทางให้แก่วิธีการวัดในยุคที่สามเนื่องจากได้รับอิทธิพลของการศึกษานุคลิกภาพต่าง ๆ ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ และทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งเป็นการวัดบุคคลปกติ เพื่อตรวจสอบพัฒนาการของ Superego และการควบคุมตนเอง (self control)

3. ยุคที่สาม ครอบคลุมถึงปี ค.ศ. 1966 จัดเป็นยุคของวิธีการวัดแบบสะท้อนภาพ (projective technique) โดยมีการวัดพลังมโนธรรมของบุคคลการวัดเนื้อหาทางจริยธรรมในรูปของอิทธิพลของ superego ที่มีต่อการทำงานบุคลิกภาพของบุคคล วิธีการวัดในยุคที่สามในรูปของการสะท้อนภาพนั้น มีการใช้ภาพกระตุ้นให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น ต่อมาได้นิยมการวัดโดยการให้ต่อเรื่องให้จบเพื่อวัดความรู้สึกละเอียดเมื่อกระทำผิด นอกจากนั้นก็มีการใช้หุ่น หรือเล่นละครตุ๊กตาเพื่อให้เด็กได้ใส่ความคิดของตนเองลงในบทบาทและคำพูดของตุ๊กตา การวัดในยุคนี้ได้ใช้เป็นคะแนนของตัวเองแปรตามเพื่อศึกษาอิทธิพลของ การอบรมเลี้ยงดู การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ และพัฒนาการของมโนธรรมในเด็ก การวัดนี้มิได้มีจุดมุ่งหมายที่จะนำไปใช้ทำนายพฤติกรรมเชิงจริยธรรมโดยตรง

4. ในยุคปัจจุบัน การวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมนั้น เป็นวิธีการวัดที่เกิดตามมาจากวิธีการวัดใน ยุคที่สองตามแนวความคิดของ Piaget (1932 cited in Lickona, 1976) และมีลักษณะแบบสะท้อนภาพด้วย เนื่องจากความเจริญอย่างรวดเร็วทางด้านทฤษฎีและการวิจัยเกี่ยวกับ ดุลยพินิจเชิงจริยธรรม การวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมจึงมีความก้าวหน้ามากขึ้น ได้มีผู้คิดวิธีการใหม่ ๆ เพื่อขจัดปัญหาของวิธีการดั้งเดิมดังนี้ (Rest, 1974 cited in Lickona, 1976)

4.1 ใช้สถานการณ์สมมติ และให้ตอบอย่างอิสระ

วิธีนี้ Kohlberg (1958; 1964; 1969 cited in Lickona, 1976) ได้สร้างสถานการณ์เดี่ยว ๆ ในลักษณะที่ซับซ้อนขึ้น และกำหนดตัวละครมีทางเลือกในการแสดงพฤติกรรมและให้ผู้ถูกวัดบอก

เหตุผลในการตัดสินใจให้ตัวเลือกของเรื่องกระทำ หรือไม่กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น เหตุผลที่ผู้ตอบให้ในแต่ละเรื่องจะถูกนำมาวิเคราะห์เนื้อหาโดยผู้ชำนาญการเพื่อจัดชั้นจริยธรรมตั้งแต่ชั้นที่หนึ่ง ถึง ชั้นที่หก ตามทฤษฎีพัฒนาการจริยธรรมของ Kohlberg ซึ่งวิธีการนี้จะแตกต่างกับวิธีของ Piaget ตรงที่ลักษณะของคำถาม วิธีการของ Kohlberg จะใช้คำถามปลายเปิดซึ่งเปิดโอกาสให้ ผู้ถูกประเมินตอบคำถามและแสดงเหตุผลตามความคิดเห็นของตนอย่างอิสระ วิธีการของ Kohlberg นั้นเน้นความสำคัญของดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของผู้ถูกประเมิน ในขณะที่วิธีการของ Piaget จะเน้นรูปแบบของดุลยพินิจเชิงจริยธรรม คำถามที่ใช้เป็นคำถามที่มีจุดมุ่งหมายเจาะจงคำตอบที่เฉพาะบังคับให้ผู้ถูกประเมินเลือกคำตอบใดคำตอบหนึ่งซึ่งอาจทำให้ผู้ถูกประเมินเลือกคำตอบโดยปราศจากการเข้าใจคำถามอย่างแท้จริงแต่อย่างไรก็ตามวิธีการของ Kohlberg ก็มีจุดอ่อนตรงที่การให้คะแนนคำตอบของผู้ถูกประเมินไม่ชัดเจนเพราะคำถามของ Kohlberg เป็นคำถามปลายเปิดทำให้แบ่งชั้นพัฒนาการ ดุลยพินิจเชิงจริยธรรมได้ลำบาก โดยรวมแล้ววิธีดังกล่าวมีข้อจำกัดหลายประการคือ

1. ผู้สัมภาษณ์หรือผู้เล่าเรื่องอาจคอยกระตุ้นให้ผู้ถูกประเมินตอบละเอียดไปในแนวทางที่ต้องการศึกษา โดยที่คำถามกระตุ้นเหล่านี้ไม่มีแบบแผนที่แน่นอนซึ่งอาจเกิดความลำเอียงในการถามได้
2. ใช้เวลามากและให้เวลาผู้ตอบต่างกันไปในกรณีวิจัยแต่ละเรื่องทำให้ไม่ทราบว่าคุณสมบัติที่ได้มาเป็นผลของปัจจัยใดนอกเหนือความแตกต่างทางจริยธรรมระหว่างบุคคล
3. การตรวจให้คะแนนยากซับซ้อนและเกิดความลำเอียงได้มาก ต้องใช้ผู้ตรวจที่มีการฝึกฝนมาดีแล้วอย่างดีจึงน่าเชื่อถือได้
4. วิธีการให้คะแนนและการรายงานคะแนนที่วัดได้มีหลายระบบทำให้ยากแก่การแปลผล
5. การวัดมีลักษณะแบบสะท้อนภาพมากจึงทำให้มีข้อจำกัดตามวิธีการนี้ด้วย คือ คำตอบมีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้ตอบ
6. ตัวเอกในเรื่องเป็นผู้ชายทั้งหมดอาจทำให้ใช้กับผู้ตอบที่เป็นเพศหญิงเหมาะสมน้อยกว่าผู้ตอบเพศชาย

4.2 วิธีการวัดแบบมีตัวเลือก

วิธีนี้จะมีการกำหนดประโยคที่เกี่ยวกับจริยธรรมในแต่ละชั้นและให้ผู้ตอบเลือกประโยคที่ตรงกับความคิดของตนมากที่สุด เมื่อผู้ตอบได้ฟังสถานการณ์สมมติ วิธีนี้ผู้วิจัยจะต้องสามารถตีความหรือแปลผลจากบทความหรือประโยคให้ได้ว่าประโยคนั้นสื่อถึงดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในระดับใด วิธีนี้จะไม่เหมาะกับการค้นหาลักษณะความคิดใหม่ และประโยคเหล่านี้ไม่สื่อความหมายที่ชัดเจนต้องแปลผลอีกครั้ง รวมทั้งผู้ตอบปัญหาไม่เข้าใจประโยคอย่างแท้จริงทำให้

คำตอบที่ได้ไม่ตรงกับชั้นจริยธรรมที่แท้จริงของผู้ตอบ ในวิธีนี้จะมุ่งเน้นระดับคุณยพิณิจเชิงจริยธรรมที่เฉพาะเจาะจงของผู้ตอบเป็นสำคัญ

4.3 วิธีการประเมินผลและเรียงลำดับความสำคัญของประเด็นปัญหา

วิธีนี้เป็นวิธีที่ปรับปรุงมาจากวิธีการวัดแบบจัดหาคำตอบให้เลือก Rest (1973) ได้พัฒนาแบบวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมขึ้นใหม่ให้มีความเป็นปรนัยมากขึ้น เพราะวิธีการเดิมนั้นตัวเลือกมีลักษณะของการชักจูงให้ยอมรับเหตุผลในชั้นต่างๆ แบบวัดที่ Rest (1973) สร้างขึ้นชื่อว่า The Defining Issues Test หรือ DIT ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในการใช้วัดพัฒนาการทางจริยธรรมโดยอาศัยระบบคะแนนของ Kohlberg (1969 cited in Lickona, 1976) สามารถวัดประเด็นทางจริยธรรมประเด็นใดที่สำคัญในเรื่องหนึ่งๆโดยให้คำตอบไว้หลายประเด็น แล้วนำ 4 ประเด็นที่เห็นว่าสำคัญที่สุดมาจัดเรียงลำดับความสำคัญอีกทีหนึ่ง ดังนั้นการวัดวิธีนี้ผู้ตอบจะต้องดำเนินการ 3 ขั้นตอน คือ พิจารณาและอ่านข้อความที่เสนอให้แล้วจึงมาพิจารณาประเมินค่าประเด็นต่างๆ ทั้ง 12 ประเด็นใน 5 อันดับความสำคัญจากสำคัญที่สุดจนถึงไม่สำคัญเลย และในขั้นสุดท้ายต้องพิจารณาเลือกประเด็นที่สำคัญที่สุดมา 4 ประเด็น มาจัดอันดับความสำคัญ 4 อันดับ

DIT เป็นแบบวัดที่สามารถวัดคุณยพิณิจเชิงจริยธรรมได้ดีกว่าแบบวัดของ Kohlberg (1969 cited in Rest & Narvaez, 1999) เนื่องจาก (1) DIT มีลักษณะตรงตามโครงสร้างสูง เพราะข้อมูลของผู้รับการทดสอบแต่ละคน เปรียบเทียบกันได้ (2) DIT สามารถลดความแปรปรวนในการให้คะแนน ซึ่งขึ้นกับความแตกต่างระหว่างบุคคลในการแสดงออกทางภาษา (3) การให้คะแนนมีความเป็นปรนัย ประหยัดเวลา และชัดเจนเกี่ยวกับอคติของผู้ให้คะแนนได้ (4) มีความเชื่อมั่นสูงเมื่อนำมาทดสอบซ้ำ (5) สามารถใช้ทดสอบกับกลุ่มคนที่มีระดับอายุ และระดับการศึกษา และภูมิหลังที่แตกต่างกัน และนำผลมาเปรียบเทียบกัน (6) คะแนนของ DIT จะสัมพันธ์กับความสามารถทางสติปัญญา พฤติกรรมการช่วยเหลือทางสังคม ทศนคติทางการเมืองการปกครอง นอกจากนี้แบบวัด DIT ยังมีความสัมพันธ์กับแบบวัดของ Kohlberg ดังนี้

1. การวัดจริยธรรมของ Kohlberg (1969 cited in Rest & Narvaez, 1999) ใช้การสัมภาษณ์ โดยให้ผู้รับการทดสอบแก้ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาทางจริยธรรมโดยตอบคำถามเอง แต่ DIT ให้ผู้ทำแบบวัดประเมินข้อความที่เสนอให้แก่เขา

2. การวัดของ Kohlberg กำหนดคำตอบของผู้รับการทดสอบลงใน data categories ขณะที่ DIT ให้ผู้ทำแบบวัดแบ่งแยกคำตอบของเขาเอง

3. การวัดของ Kohlberg จะบอกได้เลยว่าผู้รับการทดสอบอยู่ขั้นใด แต่ดัชนีบอกพัฒนาการของแบบวัด DIT คือ คะแนน P จะบอกพัฒนาการของผู้รับการทดสอบว่าให้ความสำคัญสัมพันธ์กับความคิดจริยธรรมในขั้นใด

DIT เป็นแบบวัดที่พัฒนาจากงานของ Kohlberg (1969 cited in Rest, 1974) โดยยึดหลักตามแนวปรัชญานิยม ดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเป็นส่วนประกอบของพัฒนาการทางจริยธรรมและเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางจริยธรรม นอกจากนี้ยังเป็นกระบวนการที่ใช้ตัดสินสาเหตุของการกระทำในเรื่องราวเกี่ยวกับจริยธรรมตามความคิดของบุคคลซึ่งแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันในการแก้ปัญหา Kohlberg ได้แบ่งระดับพัฒนาการทางจริยธรรมเป็น 6 ขั้น ซึ่งจะเริ่มจากขั้นพัฒนาการที่ง่ายไปยังขั้นที่ซับซ้อนขึ้น ตามลำดับ (Rest, 1974)

1.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม

นักวิชาการที่ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรมส่วนใหญ่ยอมรับว่าจริยธรรมมีพัฒนาการขึ้นเป็นลำดับ จากวัยทารกถึงวัยผู้ใหญ่ แม้ว่าจะมีพัฒนาการทางจริยธรรมในจังหวะที่แตกต่างกัน แต่ลำดับขั้นตอนคล้ายคลึงกัน และมีการให้ความสำคัญต่ออิทธิพลทางสังคมและด้านอื่นอีกมาก จึงทำให้เกิดทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมในหลายแนวคิดด้วยกัน โดยมีทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมที่สำคัญ คือ ทฤษฎีพัฒนาการทางพุทธิปัญญา ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg (1969 cited in Lickona, 1976) ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม และทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม

ทฤษฎีพัฒนาการทางพุทธิปัญญา (cognitive development theory)

ทฤษฎีพัฒนาการนี้มีความเชื่อเบื้องต้น คือ

1. พัฒนาการทางจริยธรรมมีโครงสร้างพื้นฐานทางพุทธิปัญญา (cognitive)
2. แรงจูงใจเบื้องต้นเกี่ยวกับจริยธรรม คือ แรงจูงใจเกี่ยวกับการยอมรับ (acceptance) การเคารพตนเองหรือเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้ (self esteem or self actualization) มากกว่าจะเป็นความต้องการทางกาย หรือ ความวิตกกังวลเกี่ยวกับความกลัว

3. ลักษณะสำคัญของพัฒนาการทางจริยธรรม คือ พัฒนาการจะเป็นสากลและมีขั้นตอนเหมือนกันทุกวัฒนธรรม เพราะทุกวัฒนธรรมมีการปฏิสัมพันธ์กันในสังคม มีการสวมบทบาท (role-taking) และมีความขัดแย้งในสังคมซึ่งต้องการบูรณาการทางจริยธรรม (moral integration) เช่นเดียวกัน

4. กฎและเกณฑ์ปกติเบื้องต้นของจริยธรรม เกิดจากประสบการณ์ที่ได้จากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากกว่าเกิดจากการสร้างกฎเกณฑ์ภายในตนเอง จึงไม่นิยามขั้นพัฒนาการจากกฎภายใน แต่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตน (self) กับคนอื่น

5. สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางจริยธรรม พิจารณาจากคุณภาพและขอบเขตทั่วไปของสิ่งเร้าทางพุทธิปัญญา (cognitive) และทางสังคมตลอดช่วงพัฒนาการของเด็กมากกว่าเกิดจากประสบการณ์เฉพาะอย่างจากพ่อแม่ หรือประสบการณ์ที่ได้จากวินัยการลงโทษ หรือรางวัล (Kohlberg, 1969 cited in Lickona, 1976)

เป็นที่ทราบว่าการพัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์นั้นจะเกิดได้ต้องอาศัยโครงสร้างทางสติปัญญาในการรู้คิด เลือกตัดสินใจ ซึ่งจะพัฒนาได้ต้องเกิดจากประสบการณ์การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในสังคม นักทฤษฎีในกลุ่มนี้ คือ Piaget (1967) เป็นบุคคลแรกที่ได้แบ่งขั้นพัฒนาการทางจริยธรรม โดยศึกษาจากการสังเกตการเล่นลูกหินของเด็ก เขาอธิบายว่าจริยธรรมจะแฝงอยู่ในกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทุกชนิด ในการเล่นของเด็กก็มีกฎเกณฑ์ที่เป็นระบบซับซ้อนแฝงอยู่ เขาเสนอความคิดว่าพัฒนาการแต่ละขั้นจะมีโครงสร้าง (structure) และความสมดุล (equilibrium) ไม่มีการกระทำเดี่ยว ๆ แต่เป็นโครงสร้างทางความคิดของเด็กทั้งหมดที่จะบอกลำดับขั้นของเขา

Piaget (1967) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมโดยกล่าวว่า แกนกลางของจริยธรรมขึ้นกับ 2 ประการ คือ (1) การเคารพในกฎเกณฑ์สังคม (respect for rule of social order) (2) ความรู้สึกเกี่ยวกับความยุติธรรม (a sense of justice) เป็นมโนทัศน์ซึ่งเกี่ยวกับสิทธิของบุคคลที่เท่าเทียมกัน สัญญาทางสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์กันของบุคคล

ในการศึกษานี้ Piaget (1967) ได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์ทางคลินิก เพื่อศึกษาเนื้อหาที่อยู่ในคำพูดของเด็กและโครงสร้างที่อยู่ภายใต้หรือลักษณะคุณภาพของการให้เหตุผลของเขา Piaget (1967) เริ่มสัมภาษณ์ด้วยการเล่าเรื่องให้เด็กฟัง 2 เรื่อง เป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับจริยธรรม และเป็นสถานการณ์คู่กล่าวถึงการกระทำของเด็ก 2 คน ในลักษณะที่คล้ายกัน แต่ความตั้งใจ แรงจูงใจ และผลที่เกิดแตกต่างกัน เช่น เรื่องของเด็กชาย 2 คน ทำแก้วแตก จอห์นทำแก้วแตก 15 ใบ โดยไม่เจตนา และมีความตั้งใจช่วยแม่ทำงาน ส่วนเฮนรี่ทำแตก 1 ใบ เพราะป็นขึ้นไปขโมยขวดแยมในตู้ แล้วถามคำถามในแนวที่ว่า “ ใครทำผิดมากกว่า ถ้าเป็นพ่อควรจะทำโทษใครมากกว่า ” จากการสัมภาษณ์เด็กอายุ 5 ถึง 13 ปี เกี่ยวกับเนื้อหาทางจริยธรรม (moral matter) เช่น

กฎเกณฑ์มาจากไหน กฎสามารถเปลี่ยนแปลงได้ไหม การลงโทษที่ยุติธรรมคืออะไร คนโกหกคือคนเช่นไร รางวัลควรแบ่งกันอย่างไร ทำไมการโกหกหลอกลวงจึงถือว่าเป็นผิด (Lickona, 1976)

หลังจากนำคำตอบมาพิจารณาตัดสินตามเกณฑ์ของดูลยพินิจเชิงจริยธรรมแล้ว Piaget (1967) ได้แบ่งขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 2 ขั้นใหญ่ คือ

1. ระยะเวลาที่เด็กยึดกฎเกณฑ์จากผู้อื่น (heteronomous) ซึ่งมีอายุประมาณ 4-8 ปี เป็นระยะที่บิดามารดาและผู้ใหญ่ที่มีอิทธิพลต่อเด็กในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอย่างชัดเจน เด็กจะนับถือความถูกต้องความผิด ความดีความไม่ดีในลักษณะตายตัว (fix rule) ถ้าทำผิดต้องได้รับโทษโดยไม่คำนึง ถึงแรงจูงใจหรือสาเหตุของการกระทำ

2. ระยะเวลาที่เด็กมีกฎเกณฑ์ของตนเอง (autonomous) เป็นระยะที่เด็กเริ่มพัฒนาจริยธรรมขึ้นสู่ความคิดที่เป็นของตนเอง ใช้เหตุผลโดยคำนึงถึงความยุติธรรมและพิจารณาจากผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำด้วย มีการเทียบเคียงการให้และรับอย่างยุติธรรม และพิจารณาถึงเหตุและผลของการกระทำ Piaget (1976) โดยได้ตั้งเกณฑ์ดูลยพินิจเชิงจริยธรรมไว้ 6 เกณฑ์ ดังนี้คือ

1. การตัดสินจากเจตนา (intentionality in judgement) เด็กที่อายุน้อย ๆ จะตัดสินพฤติกรรมว่าดีหรือไม่ มักจะตัดสินจากปริมาณของความเสียหายที่เกิดขึ้น (actual physical consequences) ส่วนเด็กโตนั้นจะตัดสินโดยดูจากความตั้งใจหรือเจตนาในการกระทำที่ไม่ดีของบุคคลนั้น (Intend to do harm) ว่าเจตนาของการกระทำไม่ดีหรือเปล่า

2. การตัดสินจากความเกี้ยวโยง (relativism in judgement) เด็กอายุน้อยจะตัดสินความถูกต้องว่าต้องเป็นทางหนึ่งทางใดและในลักษณะที่เด็ดขาด (absolute) ทุกคนต้องเห็นเหมือนกันและถือว่าความคิดเห็นของผู้ใหญ่ย่อมถูกต้องเสมอ ส่วนเด็กโตนั้นจะตัดสินจากสถานการณ์และความเกี้ยวโยงของเหตุการณ์นั้นกับบุคคล

3. การตัดสินเหตุการณ์เป็นอิสระจากการลงโทษ (independence of sanction) เด็กอายุน้อยจะตัดสินความไม่ดีจากการถูกทำโทษ แต่เด็กโตจะตัดสินการกระทำว่าไม่ดีเพราะการกระทำขัดต่อกฎเกณฑ์หรือก่อความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น

4. การตัดสินจากการใช้ระบบตาต่อตา (use of reciprocity) เด็กอายุน้อย อายุ 4 ปี จะใช้การตัดสินระบบตาต่อตาน้อยกว่าเด็กอายุ 7-10 ปี แต่เด็กอายุ 11-13 ปีจะเริ่มมองเห็นสิ่งที่เป็นนามธรรมกว่าระบบตาต่อตา เช่น ความเห็นอกเห็นใจกัน ความกตัญญูหรือความรักความเข้าใจ

5. การตัดสินจากการลงโทษเพื่อดัดนิสัย (use of punishment as restitution and reform) เด็กอายุน้อยจะสนับสนุนให้มีการลงโทษอย่างหนักเพื่อดัดนิสัยผู้ทำผิด ส่วนเด็กโตจะมีการตัดสินเช่นนี้น้อยลง

6. การตัดสินจากการยึดหลักของโชคชะตา (naturalist views of misfortune) เด็กอายุน้อยจะมีความเชื่อว่าการบาดเจ็บหรือการกระทำผิดเกิดขึ้นโดยคำบัญชาของพระเจ้าหรือเกิดด้วยโชคชะตา

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg

Kohlberg (1976) ได้ศึกษางานของ Piaget (1967) และได้สร้างทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมขึ้นซึ่งมีความคิดว่าพัฒนาการของบุคคลขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางสติปัญญา Kohlberg (1976) ได้ปรับปรุงวิธีการวิจัย การวิเคราะห์ผล รวมทั้งการศึกษาให้กว้างขวางขึ้น มีการให้คะแนนอย่างมีระบบแบบแผน ผู้ที่ให้คะแนนระดับพัฒนาการทางจริยธรรมจะต้องได้รับการฝึกอบรมเป็นพิเศษ วิธีการวิจัยของ Kohlberg (1976) คล้ายคลึงกับวิธีการของ Piaget (1967) คือ สร้างสถานการณ์สมมติปัญหาทางจริยธรรมที่ผู้ตอบยากที่จะตัดสินใจได้ว่า “ถูก” หรือ “ผิด” “ควรทำ” หรือ “ไม่ควรทำ” เพราะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง การตอบขึ้นกับวัยของผู้ตอบเกี่ยวกับความเห็นใจในบทบาทของผู้แสดงพฤติกรรมในเรื่องค่านิยม ความสำนึกในหน้าที่ในฐานะเป็นสมาชิกของสังคม ความยุติธรรม หรือ หลักการที่ตนยึดถือ

จากการศึกษาของ Kohlberg (1976) เรื่องระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมในเยาวชนอเมริกา อายุ 10-16 ปีและนำผลมาแบ่งขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมออกเป็น 3 ระดับ 6 ขั้น ดังนี้ คือ

ระดับที่ 1 ระดับก่อนมีจริยธรรมหรือระดับก่อนมีกฎเกณฑ์ (Preconventional Level)

ระดับนี้บุคคลจะตอบสนองต่อกฎเกณฑ์และข้อกำหนดความดี ความเลว ถูกและผิด ซึ่งกำหนดโดยผู้มีอำนาจทางกายเหนือตน บุคคลจะตัดสินใจเลือกแสดงพฤติกรรมที่ก่อประโยชน์แก่ตนเองโดยไม่คำนึงถึงผลที่จะเกิดแก่ผู้อื่น ระดับนี้พบได้ในเด็กอายุ 2-10 ปี แบ่งออกเป็น 2 ขั้น คือ

ขั้นที่ 1 ใช้หลักการเชื่อฟังเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ (the punishment and obedience orientation) บุคคลจะมีเหตุผลในการเลือกกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใด เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ตนถูกทำโทษ จะยอมทำตามคำสั่งผู้มีอำนาจเหนือตนโดยไม่มีเงื่อนไข จะพิจารณาคุณค่าของสิ่งที่เรียกว่า การกระทำที่ถูกต้องหรือความดี ในความหมายของสิ่งที่กระทำแล้วไม่ถูกลงโทษ เช่น ไม่กล้าหนีเรียน เพราะกลัวถูกลงโทษ เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ใช้หลักการแสวงหารางวัลและแลกเปลี่ยน (the instrumental relativist orientation) บุคคลจะมีเหตุผลในการเลือกกระทำเฉพาะในสิ่งที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจ เห็นความสำคัญของการได้รับรางวัลและสิ่งตอบแทนทั้งทางกายและทางวัตถุ จะทำตามความพอใจของตนเองโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องของสังคม

ระดับที่ 2 ระดับมีจริยธรรมตามกฎเกณฑ์ (convention level)

ระดับนี้บุคคลจะตอบสนองความคาดหวังของครอบครัว กลุ่มและเชื้อชาติของตน บุคคลจะตัดสินใจเลือกแสดงพฤติกรรมตามกฎเกณฑ์ กฎหมาย และศาสนาของกลุ่มชนที่ตนอยู่ร่วมด้วย โดยไม่คำนึงถึงผลที่เกิดขึ้นในขณะนั้น และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง ในระดับนี้บุคคลคำนึงถึง

จิตใจของผู้อื่น จะประพาศิตนสอดคล้องกับความต้องการและความคาดหวังของสังคม นอกจากนี้ยังพยายามที่จะสนับสนุนและดำรงไว้ซึ่งกฎเกณฑ์ของสังคมที่ตนอยู่ร่วมด้วยพบมากใน อายุ 10-16 ปี ระดับนี้แบ่งได้ 2 ชั้น คือ

ชั้นที่ 3 ใช้หลักทำตามทีผู้อื่นเห็นชอบ (the Interpersonal concordance of good boy nice girl orientation) บุคคลจะมีเหตุผลในการเลือกกระทำในสิ่งที่ได้รับการยอมรับจากกลุ่ม โดยเฉพาะเพื่อนจะทำตามความคิดเห็นและความพอใจของกลุ่ม เพื่อให้เป็นที่ชื่นชอบและการยอมรับของเพื่อนโดยไม่เป็นตัวของตัวเองคล้อยตามการชักจูงของผู้อื่นเพื่อคงไว้ซึ่ง สัมพันธภาพอันดีพบมากในวัยรุ่นตอนต้น อายุ 10-15 ปี

ชั้นที่ 4 ใช้หลักการทำตามหน้าที่ทางสังคม (the law and order orientation) บุคคลจะมีเหตุผลในการเลือกกระทำตามกฎระเบียบที่สังคมของตนกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด บุคคลจะมีเหตุผลในการเรียนรู้บทบาทหน้าที่ของตนในฐานะเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม พฤติกรรมที่ถูกต้อง คือ การทำตามหน้าที่ของตน เชื่อฟัง และดำรงไว้ซึ่งกฎเกณฑ์ของสังคม พบมากใน อายุ 13-16 ปี

ระดับที่ 3 ระดับมีจริยธรรมเหนือกฎเกณฑ์ (postconventional level) หรือระดับมีจริยธรรมของตนเอง (autonomous or principle level)

ระดับนี้เป็นระดับที่บุคคลตัดสินใจขัดแย้งด้วยการนำมาคิดไตร่ตรอง แล้วตัดสินใจด้วยตนเองตามค่านิยมที่ตนยึดถือ เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าสิ่งใดสำคัญมากกว่าก็จะปฏิบัติตามสิ่งนั้น โดยมีหลักการของตนเองที่ถูกต้อง ซึ่งประยุกต์จากกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางสังคม จริยธรรมในระดับนี้แบ่งเป็น 2 ชั้น คือ

ชั้นที่ 5 ใช้หลักการทำตามคำมั่นสัญญาและข้อตกลงของสังคม (the social contract legalistic orientation) บุคคลจะมีเหตุผลในการเลือกกระทำโดยคำนึงถึงความสำคัญและประโยชน์ของคนหมู่มาก ไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น สามารถควบคุมใจตนเองได้ มีความเคารพตนเอง สามารถตัดสินใจเกี่ยวกับการกระทำของตนเอง โดยไม่เกี่ยวข้องกับการควบคุมจากภายนอกหรือบุคคลอื่น มีพฤติกรรมที่ถูกต้องเป็นไปตามค่านิยมส่วนตัวผสมผสานกับมาตรฐานการยอมรับจากสังคม ถือว่ากฎเกณฑ์ต่าง ๆ อาจเปลี่ยนแปลง โดยพิจารณาถึงประโยชน์ของส่วนรวม พบได้ในวัยรุ่นตอนปลายและวัยผู้ใหญ่

ชั้นที่ 6 ใช้หลักการยึดอุดมคติสากล (the universal ethical principle orientation) บุคคลจะใช้หลักจริยธรรมขั้นสูงสุดของตนเองเป็นเหตุผลในการตัดสินใจเลือกกระทำพฤติกรรมใด ๆ พบในวัยผู้ใหญ่ที่มีความเจริญทางสติปัญญา มีประสบการณ์และความรู้อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับสังคมของตนและสังคมของกลุ่มชนอื่น ๆ ยอมรับความคิดเห็นที่เป็นสากลของผู้ที่เจริญแล้ว มีอุดมคติและคุณธรรมประจำใจ มีความยึดหยุ่นทางจริยธรรม เลือกหลักจริยธรรมของตนเองอย่างมีสติ เพื่อ

อุดมคติสูงสุดเกี่ยวกับความยุติธรรม ความเท่าเทียมกันของสิทธิมนุษยชน และการเคารพในความเป็นมนุษย์ของบุคคล มีความละเอียดต่อความชั่ว และเกรงกลัวต่อบาปเป็นหลักประจำใจ (Kohlberg, 1969 cited in Lickona, 1976)

Rest (1974) เป็นนักจิตวิทยาที่เคยฝึกงานและทำงานวิจัยร่วมกับ Kohlberg (1969 cited in Rest, 1974) หลายเรื่อง Rest ไม่เห็นด้วยกับ Kohlberg ในเรื่องการเปลี่ยนแปลงลำดับขั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (directional change) โดยที่ Kohlberg กล่าวว่าแต่ละบุคคลมีพัฒนาการทางจริยธรรมที่เคลื่อนไปตามลำดับที่ละขั้น และมีทิศทางเดียวกัน Rest เห็นว่าลำดับขั้นควรมีความซับซ้อนมากกว่านั้น กล่าวคือ ผู้รับการทดสอบจะไม่อยู่ขั้นใดขั้นหนึ่งโดยสมบูรณ์ แต่จะเป็นการรวมโครงสร้าง (organizing structure) ซึ่งขึ้นอยู่กับความยากของงาน ลักษณะสิ่งเร้า สภาพการณ์ ตัวตอบสนอง (response mode) เกณฑ์การให้คะแนน และปัจจัยอื่น ๆ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงจึงไม่น่าจะเป็นการเพิ่มทีละขั้น ๆ หรือมีเพียงขั้นเดียวในช่วงเวลาหนึ่ง แต่เป็นการเลื่อนการกระจายการตอบสนอง คือ เมื่อลำดับขั้นต่ำกว่าลดลง ลำดับขั้นที่สูงกว่าจะเพิ่มขึ้นโดยมีความคงที่ในการให้เหตุผล และความชัดเจนของความคิดมากขึ้น แต่การเลื่อนขั้นไปยังขั้นสูงกว่าอาจเกิดขึ้นได้ แนวความคิดของ Rest (1978) ต่างจากของ Kohlberg ที่เขายอมรับองค์ประกอบที่ซับซ้อนมากกว่าในการตัดสินโครงสร้าง (organizational structure) ที่คนแสดงออกมาและประเมินพัฒนาการในลักษณะความน่าจะเป็น (problistic) มากกว่าที่จะเป็นไปอย่างแน่นอน (absolutistic) (Rest, Davison, & Robbins, 1978)

หลังจากที่ศึกษางานของ Kohlberg ทำให้ Rest เกิดแนวคิดใหม่และได้พัฒนาแบบวัดดุลย-พินิจเชิงจริยธรรมขั้นใหม่ ที่มีความเป็นปรนัยมากขึ้น มีชื่อว่า The Defining Issues Test ใช้ชื่อย่อว่า DIT เพื่อใช้ศึกษาพัฒนาการทางจริยธรรม

Rest (1974) ได้แบ่งขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมโดยอิงจากทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg (1971) มีดังนี้

ขั้นที่ 1 จริยธรรมแห่งการเชื่อฟัง (morality of obedience) เป็นพัฒนาการขั้นแรกสุด เด็กรู้ว่าผู้เลี้ยงดูเขาบอกให้ทำอะไร ห้ามอะไร และการมีจริยธรรมคือ การเชื่อฟัง เด็กไม่สามารถมองเห็นกฎของผู้เลี้ยงดูในแง่ของการตกลงร่วมกันเพราะเด็กไม่สามารถแสดงความคิดเห็น ไม่สามารถรับรู้ความตั้งใจของผู้เลี้ยงดู ไม่ทราบจุดมุ่งหมายของผู้เลี้ยงดูในการตั้งเป็นกฎขึ้น ไม่เข้าใจวัตถุประสงค์หรือแผนการใด ๆ ที่อยู่เบื้องหลังกฎนั้น ความรู้สึกทางจริยธรรมเรื่องถูกผิด จึงขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์

ระหว่างเด็กกับผู้เลี้ยงดู เด็กจะยึดถือพันธะที่มีต่อกัน ได้แก่ พันธะต่อผู้ที่มีอำนาจเหนือตน เพื่อให้รอดพ้นจากการลงโทษจากผู้ที่มีอำนาจ

ขั้นที่ 2 จริยธรรมแห่งการแลกเปลี่ยน (The morality of instrumental egoism and simple exchange) ในขั้นนี้พฤติกรรมทางจริยธรรมขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ รางวัล หรือการมีคำตอบแทนในลักษณะที่เท่าเทียมกัน โดยทำให้ทั้งสองฝ่ายพึงพอใจแลกเปลี่ยนกัน

ขั้นที่ 3 จริยธรรมของการทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ (The morality of personal concordance) พฤติกรรมในขั้นนี้ขึ้นอยู่กับการรักษาสัมพันธภาพอันดีต่อกันเป็นพันธะทางจริยธรรม (moral obligation) รางวัลหรือสิ่งตอบแทนไม่มีความสำคัญเท่าการรักษาสัมพันธภาพอันดีของบุคคลใกล้ชิด

ขั้นที่ 4 จริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมาย (The morality of law and duty social order) ในขั้นนี้พฤติกรรมทางจริยธรรมขึ้นอยู่กับทำให้เกิดความสมดุลในสังคมส่วนใหญ่ โดยสนับสนุนผู้นำปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและกฎหมาย

ขั้นที่ 5 จริยธรรมแห่งการตกลงเห็นพ้องกันของสังคม (The morality of social consensus) เป็นขั้นการใช้ความคิดทางจริยธรรม พฤติกรรมเชิงจริยธรรมขึ้นอยู่กับความสมดุลระหว่างบุคคลในสังคมมีความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งแบ่งเป็น 2 ขั้นย่อย ดังนี้

ขั้น 5A ได้แก่ ความเห็นชอบและเข้าใจกฎเกณฑ์ของสังคมโดยวิธีการประชาธิปไตยยอมรับค่านิยมและความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ในสังคม

ขั้น 5B ได้แก่ การมีอุดมคติในการสร้างสรรค์ให้สังคมอยู่ในสภาพที่เต็มไปด้วยความรักและสันติภาพไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ มีเสรีภาพ ภราดรภาพ และมีความเสมอภาคระหว่างสมาชิกในสังคม

ขั้นที่ 6 การใช้หลักความคิดขั้นสูง (organized principle) พฤติกรรมทางจริยธรรมขึ้นอยู่กับความถูกต้องอันเป็นสากล ความยุติธรรมสำหรับมนุษยชาติ อาจไม่ติดอยู่กับกฎเกณฑ์ หรือประเพณีที่ยึดถือกันในสังคม บุคคลที่มีจริยธรรมในขั้นนี้สามารถสร้างขอบเขตของพันธะและสิทธิอันยึดถือเป็นหลักสากลได้ด้วยตนเอง จากประสบการณ์ที่เขาได้เรียนรู้มาในสังคมและจากกระบวนการสังคมของเขา การตัดสินใจความถูกต้องจะตัดสินใจด้วยจิตสำนึกที่สอดคล้องกับหลักศีลธรรมยึดหลักแห่งความยุติธรรม ความเท่าเทียมกัน ความเป็นมนุษย์ของบุคคล

Rest (1986) ได้นำขั้นที่ 5 และขั้นที่ 6 รวมกันเป็นจริยธรรมขั้น P (principle morality stage) เพื่อประโยชน์ในการวัดระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม และเนื่องจาก Rest ได้มองว่า ขั้น P เป็นหลักจริยธรรมที่สำคัญของพัฒนาการทางบุคลิกภาพของบุคคล และการทำหน้าที่ในสังคมเป็นจริยธรรมเพื่อสังคม (the morality of social contact) และเป็นจริยธรรมแห่งเหตุผลสำหรับมนุษย์ (the morality of intuitive humanism) นอกจากนี้ Rest (1986) ยังมองว่า ขั้น P เป็น จริยธรรมของ

บุคคลที่ให้ความช่วยเหลือทางสังคม (the morality of ideal social cooperation) จากการศึกษาของ Rest (1986) พบว่า คะแนนพัฒนาการทางจรรยาวิพากษ์ในชั้น P นี้ใช้เป็นดัชนีบอกถึงระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมโดยส่วนรวม (overall development)

ชั้น M เป็นชั้นที่ใช้คัดบุคคลที่ไม่ตั้งใจทำแบบวัดหรือตอบแบบวัดอย่างเสแสร้ง โดยเลือกข้อความที่เป็นตัวลวงเป็นส่วนใหญ่ ถ้าบุคคลใดมีคะแนนในชั้น M เกิน 8 คะแนนจะคัดออกจากการศึกษาครั้งนี้

ชั้น A เป็นชั้นพิเศษที่อยู่ระหว่างคะแนนชั้นที่ 4 และชั้นที่ 5 ซึ่งแสดงถึงบุคคลที่ขอบต่อต้านและประชดสังคม ประเพณีต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นเพื่อแสวงหาประโยชน์อย่างเอารอดเอาเปรียบของคนรวย Rest (1986) ได้สร้างแบบวัดเกี่ยวกับจริยธรรมที่มีความเป็นปรนัยมากขึ้น และสามารถใช้ได้ในกลุ่มตัวอย่างในวงกว้างขึ้น ที่มีชื่อเรียกว่า The Defining Issues Test ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

ลักษณะของแบบวัด The Defining Issues Test

แบบวัด The Defining Issues Test หรือ DIT ของ Rest (1986) เป็นแบบวัดที่มุ่งวัดระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมประกอบด้วยสถานการณ์สมมติที่เป็นปัญหาทางจริยธรรม 6 เรื่อง แต่ละเรื่องจะประกอบด้วยข้อความ 12 ข้อความ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ใช้ประกอบการตัดสินใจต่อสถานการณ์นั้น ๆ แต่ละข้อความจะเป็นตัวแทนของชั้นคุณยพินิจเชิงจริยธรรม ในการตอบแบบวัดนี้แบ่งเป็น 2 ชั้นตอน ดังนี้

ชั้นที่ 1 ผู้ทำแบบวัดจะถูกถามถึงระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อปัญหานั้น ๆ พร้อมทั้งประเมินค่าความสำคัญ (rating) ของเหตุผลที่ใช้ประกอบการตัดสินใจจากข้อความทั้ง 12 ข้อความ

ชั้นที่ 2 นำข้อความที่ประเมินไว้เป็นข้อความที่สำคัญที่สุด 4 ข้อความมาจัดอันดับ (Ranking) ความสำคัญ 4 อันดับ จากสำคัญที่สุดอันดับที่ 1 ถึงสำคัญที่สุดอันดับที่ 4 แต่ละอันดับจะเป็นตัวบอกระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรม ซึ่งผู้ทำแบบวัดเลือกใช้ในการตัดสินใจต่อสถานการณ์นั้น ๆ

ในการสร้างแบบวัด DIT Rest (1997) ได้สร้างโดยมีเกณฑ์การสร้างดังนี้

1. ให้ความรอบคอบในการสร้างข้อความแต่ละข้อความให้เป็นตัวแทนขั้นพัฒนาการตามโครงสร้างของพัฒนาการทางคุณยพินิจเชิงจริยธรรมโดยสร้างให้ข้อความที่เป็นตัวแทนขั้นพัฒนาการที่สูงกว่ามีความเป็นนามธรรมอย่างเด่นชัด และต้องใช้สติปัญญาในการไตร่ตรองในระดับที่สูงกว่าขั้นรองลงมา เพื่อไม่ให้เกิดความไขว่เขวในการตีความไปในทางความคิดที่ต่ำกว่า

2. ใช้วลีที่ยืดยาวไร้ความหมายเป็นตัวลวง เพื่อตรวจสอบวิธีการเลือกของผู้ทำแบบวัดว่าเลือกเพราะความเข้าใจหรือเลือกเพราะความซับซ้อนของข้อความ

3. ให้ความระมัดระวังในการจัดความยาว ความซับซ้อนของคำ และการใช้ศัพท์เฉพาะให้ใกล้เคียงกันในข้อความที่แทนชั้นพัฒนาการต่างๆ

4. สร้างให้แต่ละชั้นพัฒนาการมีข้อความที่เป็นตัวแทนหลาย ๆ ข้อความ เพื่อให้โอกาสแก่ผู้ทำแบบวัดเลือกข้อความได้อย่างเหมาะสม

ต่อมา Rest et al. (1997) ได้ปรับปรุงแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในรูปแบบใหม่ ใช้ชื่อเรียกว่า The Defining Issues Test, version 2 หรือ DIT2 ซึ่งเป็นแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ดัดแปลงและแก้ไขจากแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม The Defining Issues Test (DIT) เดิม ซึ่งสร้างขึ้นในปี ค.ศ.1974 DIT2 จะประกอบด้วยสถานการณ์สมมติและข้อความที่ประกอบการตัดสินใจแก้ปัญหาข้อขัดแย้งภายในเรื่องที่ทันสมัยต่อเหตุการณ์ปัจจุบัน มีทั้งหมด 5 เรื่อง และข้อความในการตัดสิน 12 ข้อความ ลักษณะเนื้อเรื่องจะมีเนื้อหาสั้นกระชับขึ้นและได้ใจความสำคัญ แบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม DIT2 จะมีลักษณะคู่ขนานกับแบบวัด DIT เดิม นอกจากนี้ได้มีการเปลี่ยนดัชนีในการชี้วัดพัฒนาการทางจริยวิทยาภักษ์ใน DIT2 ใหม่ จากใน DIT ใช้ค่า P ซึ่งเป็นคะแนนรวมในชั้นพัฒนาการในชั้นที่ 5A 5B และ ชั้นที่ 6 เป็นดัชนีชี้วัดพัฒนาการทางดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ได้มาจากข้อมูลในส่วนที่จัดอันดับความสำคัญ (ranking Data) แต่ใน DIT2 ได้ใช้ค่า N2 เป็นดัชนีในการชี้วัดพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมซึ่งค่า N2 นี้ได้มาจากข้อมูลส่วนที่ใช้การประเมินค่าข้อความ (rating data) และข้อมูลที่ได้จากการจัดอันดับ (ranking data)

สาเหตุที่ได้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม DIT ใหม่ คือ (Rest & Narvaez, 1999)

1. แบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเดิม (DIT) บางเรื่องเน้นสถานการณ์สมมติที่ล้ำสมัย ภาษาและสำนวนที่ใช้ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน แบบวัด DIT2 จึงมีลักษณะเรื่องสมมติที่ทันสมัยขึ้น และภาษาที่ใช้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันมากขึ้น

2. แบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเดิมใช้ค่า P เป็นดัชนีในการชี้วัดพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ซึ่งในการคำนวณค่านั้นได้มาจากข้อมูลในส่วนที่ให้กลุ่มตัวอย่างจัดลำดับข้อมูล ซึ่งเป็นข้อมูลเพียงบางส่วนของแบบวัดเท่านั้น แต่ข้อมูลในส่วนที่มาจากกรให้กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าความสำคัญ (rating data) ไม่ได้นำมาคิดคำนวณ ทำให้ต้องตัดข้อมูลในส่วนนี้ทิ้งไป จึงได้มีการปรับปรุงวิธีการคำนวณหาดัชนีชี้วัดใหม่ โดยนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินค่าความสำคัญ (rating data) และข้อมูลที่ได้จากการจัดอันดับ (ranking data) มาใช้ในการคำนวณร่วมด้วยและใช้ชื่อว่า N2 (Rest, 1997)

3. แบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเดิม มีลักษณะของแบบวัดคล้ายแบบ multiple choice ซึ่งข้อมูลที่ได้กลุ่มตัวอย่างอาจให้ข้อมูลที่ผิดตรงกับความเป็นจริงได้ ใน DIT ได้มีการตรวจสอบ

ความเชื่อมั่นและความคงที่ของข้อมูล ถ้าพบว่าแบบวัดชุดใดที่ไม่มีความคงที่ในข้อมูลต้องตัดแบบวัดชุดนั้นทิ้ง จากการศึกษาพบว่าต้องตัดแบบวัดทิ้งเป็นจำนวนมาก โดยทั่วไปพบประมาณ 10% ของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ (Rest & Narvaez, 1999) ดังนั้นใน DIT2 ได้พัฒนาวิธีการตรวจสอบความคงที่ของข้อมูลใหม่ ดังนี้

3.1 ในการแก้ปัญหาการตอบแบบวัดของกลุ่มตัวอย่างซึ่งอาจตอบโดยวิธีการเดา ทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นเท็จ แบบวัด DIT2 ตรวจสอบความเชื่อมั่นของข้อมูลโดยรวมคะแนนของแบบวัดทั้งในตอนที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าความสำคัญ (rating data) และให้จัดอันดับความสำคัญ (ranking data) ทั้ง 5 เรื่อง คะแนนทั้งหมดจะอยู่ในช่วง 0-600 คะแนน ถ้าคะแนนที่รวมได้มีค่าตั้งแต่ 200 คะแนนขึ้นไป ถือว่าแบบวัดนั้นมีความตรงของข้อมูล ถ้าคะแนนที่ได้ต่ำกว่า 200 คะแนน ต้องตัดแบบวัดชุดนั้นทิ้ง ส่วนใน DIT ตรวจสอบความตรงของข้อมูลโดยพิจารณาความสอดคล้องกันของข้อมูลในส่วนที่นำมาจัดอันดับ (ranking data)

3.2 ในการแก้ปัญหาการให้ความสำคัญของข้อความที่เป็นตัวลงใน DIT2 จะมีหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบความตรงตามโครงสร้างของข้อมูล คือ ถ้าคะแนนในชั้น M มากกว่า 10 คะแนน ถือว่าแบบวัดชุดนั้นไม่มีความตรงตามโครงสร้างของแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ส่วนใน DIT1 จะมีหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบคือ ถ้าคะแนนในชั้น M มากกว่า 8 คะแนน ใน 1 เรื่อง ถือว่า แบบวัดชุดนั้นไม่มีความตรงของข้อมูล

3.3 ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างประเมินความสำคัญข้อความเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ ในแบบวัด DIT2 จะมีหลักเกณฑ์ในการตรวจความตรงของข้อมูล คือ หากชุดใดกลุ่มตัวอย่างประเมินความสำคัญข้อความเหมือนกัน 11 ข้อความถือว่าข้อมูลชุดนั้นไม่มีความตรงต้องตัดแบบวัดชุดนั้นออก แต่ใน DIT ถ้ากลุ่มตัวอย่างประเมินค่าความสำคัญมากกว่า 9 ข้อความมากกว่า 2 เรื่อง ถือว่าแบบวัดชุดนั้นไม่มีความคงที่ของข้อมูล

ลักษณะ The Defining Issues Test version 2 (DIT2)

แบบวัด DIT2 มีลักษณะเป็นคู่ขนานกับแบบวัด DIT ซึ่งมีโครงสร้างของแบบวัดดังนี้ (Rest & Narvaez, 1999)

1. มีลักษณะเป็นเรื่องราวสมมติมีความยาวเป็นบทสั้น ๆ มีทั้งหมด 5 เรื่อง แต่ละเรื่องประกอบด้วยข้อความที่เป็นตัวเลือกการตัดสินใจขัดแย้งในเรื่องราวสมมติ 12 ข้อความซึ่งแต่ละข้อความจะเป็นตัวแทนของขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรม และให้กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าความสำคัญของข้อความ โดยมีระดับความสำคัญคือสำคัญที่สุด สำคัญมาก สำคัญพอควร สำคัญน้อย ไม่สำคัญ และนำข้อความที่ประเมินมาจัดอันดับความสำคัญ 4 อันดับ คือ สำคัญที่สุด

เป็นอันดับที่ 1 สำคัญมากเป็นอันดับที่ 2 สำคัญพอสมควรเป็นอันดับ 3 สำคัญน้อยเป็นอันดับที่ 4 เช่นเดียวกับแบบวัด DIT

2. ใช้กลยุทธ์ในการแบ่งเป็นส่วน ๆ เป็นข้อความสั้น ๆ ที่ใช้เป็นสื่อในการสำรวจความคิด

3. เรื่องราวสมมติและข้อความประกอบการตัดสินใจใน DIT2 จะมีเนื้อหาและความคิดทางจริยธรรมเหมือนกับ DIT แต่จะปรับเปลี่ยนสถานการณ์ในเรื่องและคำที่ใช้และลำดับของข้อความที่ประกอบการตัดสินใจ

4. แบบวัด DIT2 จะเป็นแบบประเมินดุลยพินิจเชิงจริยธรรม โดยมีโครงสร้างในการประเมิน 3 ประการ คือ ความสนใจของบุคคล คงไว้ซึ่งบรรทัดฐานกฎหมายของสังคม และการมีจริยธรรมในขั้นเหนือกฎเกณฑ์

5. DIT2 จะมีการเปลี่ยนแปลงจาก DIT ใน 3 ประการ คือ ปรับเปลี่ยนเรื่องราวสมมติให้มีจำนวนลดลง ลักษณะเนื้อเรื่องสั้นขึ้น เปลี่ยนดัชนีชี้วัดพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรม เป็นค่า N2 เปลี่ยนวิธีการตรวจสอบความคงที่ของข้อมูล

ดัชนีชี้วัดค่า P และ ค่า N2

ในแบบวัด DIT เดิม ใช้ค่า P เป็นดัชนีชี้วัดพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ซึ่งได้มาจากข้อมูลในส่วนที่กลุ่มตัวอย่างนำมาจัดอันดับความสำคัญ 4 อันดับและนำคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ในขั้นที่ 5 และขั้นที่ 6 มารวมกันค่า P จะเป็นค่าที่แสดงถึงหลักของจริยธรรมที่นำมาใช้ในการพิจารณา ตัดสินข้อขัดแย้งในสถานการณ์สมมติ แต่ในการนำค่า P มาเป็นตัวชี้วัด มีจุดอ่อน 2 ประการคือ เป็นดัชนีที่ใช้ชี้วัดขั้นพัฒนาการในภาพรวม ซึ่งตามความเป็นจริงคนส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่เพียงขั้นใดเพียงขั้นเดียวแต่จะมีดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในขั้นอื่นรวมอยู่ด้วยแต่จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคลนั้น แต่ในการใช้ค่า P เป็นดัชนีชี้วัดจะเป็นการประเมินในทิศทางของความแตกต่างในการใช้ขั้นดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ซึ่งเป็นตัวแทนของความคิดทางจริยธรรมในขั้นที่ 5 และขั้นที่ 6 ตามทฤษฎีของ Kohlberg (1971) แต่ในแบบวัด DIT จะมีความหลากหลายของข้อความซึ่งเป็นตัวแทนของพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมต่าง ๆ ให้กลุ่มตัวอย่างได้เลือกพิจารณา และนอกจากนี้ในการวิเคราะห์ค่า P ใช้เพียงข้อมูลในขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ในขั้นที่ 5 และ ขั้นที่ 6 เท่านั้น แต่ตัดคะแนนในขั้นอื่นทิ้งโดยไม่ได้นำคะแนนขั้นอื่นมาพิจารณาร่วมด้วย ต่อมาใน 1995 ได้มีผู้ค้นหาดัชนีในการชี้วัดพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมใหม่ที่เรียกว่า N2 ซึ่งประกอบด้วย 2 ส่วนรวมกัน ส่วนแรกจะเป็นคะแนนของขั้นที่ 5 รวมกับขั้นที่ 6 ซึ่งเดิมเรียกว่าค่า P รวมกับส่วนที่ 2 จะได้มาจากข้อมูลในส่วนที่ให้กลุ่มตัวอย่างประเมินความสำคัญ (rating data) โดยใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนของข้อความที่เป็นตัวแทน

พัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ในขั้นที่ 2 รวมกับขั้นที่ 3 และลบออกจากค่าเฉลี่ยคะแนนของ ข้อความที่เป็นตัวแทนพัฒนาการทางจริยธรรมในขั้นที่ 5 และ 6 (stages 5+6 - stage 2+3) และหารด้วยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในขั้นที่ 2 ขั้นที่ 3 ขั้นที่ 5 ขั้นที่ 6 รวมกัน ดังนั้นค่า N2 จึงเป็นค่าที่ได้จากคะแนนความแตกต่างการประเมินค่าความสำคัญในขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในขั้นต่ำและขั้นสูง Rest et al. (1997) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการใช้ดัชนีในการชี้วัดพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ค่า P และค่า N2 พบว่า ค่า N2 จะมีความสัมพันธ์กับค่า P สูง

แต่อย่างไรก็ตามแบบวัด The Defining Issues Test version 2 กำลังอยู่ในช่วงพัฒนาเครื่องมือ และดัชนีชี้วัด งานวิจัยที่ใช้ DIT2 จึงมีน้อยประกอบกับวิธีคิดค่า N2 ซึ่งเป็นดัชนีชี้วัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ซับซ้อนขึ้น รวมทั้งยังขาดคู่มือในการคิดคะแนนที่ชัดเจน งานวิจัยส่วนใหญ่ที่พบจึงนิยมใช้แบบวัด DIT

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์

Sigmund Freud เป็นผู้นำทฤษฎีจิตวิเคราะห์ระยะแรกในการเสนอทฤษฎีบุคลิกภาพ โดยได้อธิบายพัฒนาการทางจริยธรรมในมนุษย์ Freud เชื่อว่าทารกเกิดมาพร้อมสัญชาตญาณพื้นฐาน 2 ประการคือ สัญชาตญาณแห่งชีวิต (eros หรือ life instinct) และสัญชาตญาณแห่งความตาย (Thanatos หรือ Death Instinct) สัญชาตญาณพื้นฐาน 2 ประการนี้เป็นแหล่งก่อให้เกิดพลังงานทางจิต ซึ่งจะกระจายกันทำงานในระบบของบุคลิกภาพ 3 ระบบคือ อิด (Id) อีโก้ (ego) ซูเปอร์อีโก้ (superego) ระบบของบุคลิกภาพทั้ง 3 ระบบนี้ไม่ได้พัฒนาขึ้นมาพร้อมกัน แต่จะพัฒนาตามขั้นตอน

Freud เชื่อว่าจริยธรรมของคนนั้นเกิดขึ้นพร้อมกับการทำงานของ superego ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมจริยธรรมของบุคคล โดย superego จะพัฒนาขึ้นเมื่อเด็กอายุ 3-6 ปี ใน superego นี้ยังมีระบบย่อยอีกสองระบบที่พัฒนาขึ้นมาควบคู่กัน ระบบหนึ่งเรียกว่า อีโกไอดีล (ego ideal) เป็นระบบที่เด็กจดจำการกระทำที่พ่อแม่บอกว่าดีและควรกระทำส่วนอีกระบบหนึ่งเรียกว่ามโนธรรม (conscience) เป็นระบบที่เด็กจดจำการกระทำที่พ่อแม่บอกว่าไม่ดีและไม่ควรกระทำ ระบบย่อยทั้งสองระบบของ superego นี้จะคอยควบคุมการกระทำของเด็กจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ และเป็นตัวช่วยให้เด็กควบคุมตนเองทางจริยธรรมได้เหมือนกับที่พ่อแม่เคยควบคุมโดยใกล้ชิดมาก่อน

Freud มีความเห็นว่า พัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กเริ่มจากช่วงที่เด็กกำลังพัฒนา ego ในช่วงเวลานี้เด็กต้องอาศัยพ่อแม่และต้องการความรักจากพ่อแม่ แต่บางครั้งเด็กก็ทำตนแตกต่างไปจากที่พ่อแม่ต้องการ ทำให้พ่อแม่เกิดความไม่พอใจ เด็กจึงเกรงว่าจะสูญเสียความรักของพ่อแม่ ไปจึงหันมาทำตนตามอย่างพ่อแม่และรับเอาบุคลิกลักษณะบางอย่างของพ่อแม่มาเป็นของตน

พัฒนาการทางจริยธรรมอีกระยะหนึ่งที่เด่นชัดคือ ช่วงที่เด็กพัฒนา superego ขึ้นมา ในช่วงนี้ เด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกัน โดยในเด็กชายวัย 3-6 ปี เด็กมีความรักแม่ ปรารถนาที่จะได้แม่ มาครอบครอง และต้องการกำจัดพ่อซึ่งเป็นคู่แข่ง แต่เด็กตระหนักว่าพ่อแข็งแรงและมีอำนาจ มากกว่าตนไม่สามารถเอาชนะได้ หากพยายามเอาชนะพ่อต่อไปก็เกรงว่าพ่อจะตัดอวัยวะเพศของตน (castration anxiety) จึงหันมาทำตามอย่างพ่อ (identification) ทำให้เด็กรับเอาค่านิยม เจตคติ และจริยธรรมของพ่อไว้เป็นของตน ส่วนพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กหญิงเกิดขึ้นในลักษณะที่เด็กหญิงที่ไม่ได้มีความวิตกกังวลว่าจะถูกตัดอวัยวะเพศ แต่เด็กหญิงเชื่อว่าตนถูกตัดอวัยวะเพศไปแล้วเพราะไม่มีอวัยวะเพศเหมือนเด็กชาย ทำให้เด็กหญิงอิจฉาอวัยวะเพศของเด็กชาย (penisenvy) ทำให้เกิดปมอีเลคตรา (electra complex) โดยเด็กหญิงเชื่อว่าที่ตนไม่มีอวัยวะเพศเหมือนเด็กชายเพราะแม่เป็นคนทำ ทำให้เด็กลดความรักที่มีต่อแม่ลง แล้วหันมารักพ่อแทน โดยเด็กหญิงได้พยายามเลียนแบบและทำตามอย่างแม่เพื่อทำให้พ่อรัก จึงทำให้เกิดพัฒนาการทางจริยธรรมในเด็ก ดังนั้นการแก้ปมได้สำเร็จเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ superego และจริยธรรมพัฒนาอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะการแก้ปมเอดิปัส (oedipal complex) ในเด็กชาย

จากแนวคิดของ Freud พอจะกล่าวได้ว่า จริยธรรมเป็นส่วนเดียวกับมโนธรรม (superego หรือ conscience) ซึ่งเด็กได้รับจากผู้ที่อยู่ใกล้ชิด เช่น บิดา มารดา ครูอาจารย์ หรือผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า ด้วยการถือตนตามอย่าง (identification) ทำให้เด็กปรับตนตามมาตรฐานการปฏิบัติตนทางสังคม

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (social cognitive theory)

Albert Bandura (1977) มีความเชื่อว่าพัฒนาการทางจริยธรรมเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางสังคมและจริยธรรมเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินใจกระทำและกำกับการกระทำของตน โดยมีสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์และประสบการณ์ที่มนุษย์ได้รับจากการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นตัวกำหนดเงื่อนไขทางสังคมให้มนุษย์ตัดสินใจเลือกแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในครั้งต่อไป จึงอาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ โดยการเรียนรู้เกิดจากผลที่ตอบสนองต่อการกระทำของบุคคลนั้นโดยตรง (learning by response consequences) และการเรียนรู้จากตัวแบบ (learning through modeling)

ในส่วนของ การเรียนรู้จากผลการกระทำ เป็นการเรียนรู้ที่บุคคลกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองแล้วเรียนรู้ผลกรรมที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง โดยผลการกระทำมีต่อมนุษย์ถึง 3 ด้านคือ ด้านการให้ข้อมูล ซึ่งทำให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้ว่าผลกรรมที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้น การกระทำใดนำไปสู่ผลกรรมทางบวก และการกระทำใดนำไปสู่ผลกรรมทางลบ ด้านการจูงใจ ผลกรรมที่ทำให้

มนุษย์เกิดแรงจูงใจทางบวกหรือทางลบ ถ้ามีแรงจูงใจทางบวกก็จะกระทำพฤติกรรมนั้นมากและถ้ามีแรงจูงใจทางลบก็จะหลีกเลี่ยงการกระทำพฤติกรรมนั้น และด้านการเสริมแรงผลการกระทำที่เกิดขึ้นเป็นประสบการณ์ตรงที่ทำให้ผู้กระทำทราบหรือยืนยันความคาดหวังว่าการกระทำใดก่อให้เกิดผลกรรมทางบวก และการกระทำใดต่อไปให้เกิดผลกรรมทางลบ

สำหรับการเรียนรู้จากการสังเกตนั้น เกิดขึ้นจากการสังเกตตัวแบบ (modeling) ว่าตัวแบบทำอะไร ทำอย่างไร มีกฎเกณฑ์อย่างไร เมื่อสังเกตแล้วผู้สังเกตก็คิดว่าตนสามารถทำพฤติกรรมได้อย่างไร ในเวลาต่อมาผู้สังเกตสามารถระลึกแบบแผนพฤติกรรมออกมากระทำได้ โดยในกระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตต้องอาศัยกระบวนการใส่ใจ กระบวนการเก็บจำ กระบวนการกระทำ และกระบวนการจูงใจ มาเป็นส่วนสำคัญในการกระทำตนตามตัวแบบ

ดังนั้นการเรียนรู้จากผลของการกระทำและจากการสังเกตตัวแบบนี้จะนำไปสู่การเรียนรู้ของเด็กที่จะประเมินและตัดสินพฤติกรรมว่าพฤติกรรมใดนำไปสู่ผลกรรมทางบวกซึ่งมีแนวโน้มที่จะได้รับแรงเสริมจากสังคม และสังคมยอมรับทำให้เด็กกระทำหรือแสดงพฤติกรรมนั้น ส่วนพฤติกรรมใดที่ผิดไม่ควรประพฤติปฏิบัติ เนื่องจากสังคมไม่ยอมรับหรือผิดจากกฎเกณฑ์ของสังคมส่วนใหญ่ เด็กจะเรียนรู้ที่จะหลีกเลี่ยงหรือไม่แสดงพฤติกรรมนั้น

ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2538) ได้ทำการศึกษาวิจัยถึงสาเหตุพฤติกรรมของคนดีและคนเก่ง โดยได้ทำการประมวลผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา สาเหตุของพฤติกรรมต่าง ๆ ของคนไทยทั้งเด็กและผู้ใหญ่ อายุตั้งแต่ 6-60 ปี ว่าพฤติกรรมเหล่านั้น มีสาเหตุทางจิตใจอะไรบ้าง และได้นำมาประยุกต์เป็นทฤษฎีต้นไม้จริยธรรมสำหรับคนไทยขึ้น โดยแบ่งต้นไม้จริยธรรม ออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. ส่วนที่หนึ่ง ได้แก่ ดอกและผลไม้บนต้น ที่แสดงถึงพฤติกรรมการทำงานดีละเว้นชั่วและพฤติกรรมการทำงานอย่างขยันขันแข็งเพื่อส่วนรวม ซึ่งล้วนแต่เป็นพฤติกรรมของพลเมืองดี พฤติกรรมที่เอื้อเพื่อต่อการพัฒนาประเทศ

2. ส่วนที่สอง ได้แก่ ส่วนลำต้นของต้นไม้ แสดงถึงพฤติกรรมการทำงานอาชีพอย่างขยันขันแข็ง ซึ่งประกอบด้วยจิตลักษณะ 5 ด้าน คือ

- 2.1 เหตุผลเชิงจริยธรรม
- 2.2 มุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง
- 2.3 ความเชื่ออำนาจในตน
- 2.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.5 ทักษะคติ คุณธรรมและค่านิยม

3. ส่วนที่สาม ได้แก่ รากของต้นไม้ ที่แสดงถึงพฤติกรรมการทำงานอาชีพอย่างขยันขันแข็ง ซึ่งประกอบด้วยจิตลักษณะ 3 ด้าน คือ

3.1 สถิติปัญญา

3.2 ประสบการณ์ทางสังคม

3.3 สุขภาพจิต

จิตลักษณะทั้งสามนี้อาจใช้เป็นสาเหตุของการพัฒนาจิตลักษณะ 5 ประการ ที่ลำต้นของต้นไม้ก็ได้ กล่าวคือ บุคคลจะต้องมีลักษณะพื้นฐานทางจิตใจ 3 ด้าน ในปริมาณที่สูงพอเหมาะกับการอายุ จึงจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมที่จะพัฒนาจิตลักษณะทั้ง 5 ประการ ที่ลำต้นของต้นไม้ โดยที่จิตลักษณะทั้ง 5 ประการนี้ จะพัฒนาไปเองโดยอัตโนมัติ ถ้าบุคคลที่มีความพร้อมทางจิตใจ 3 ด้านดังกล่าวและอยู่ในสภาพแวดล้อมทางบ้าน ทางโรงเรียนและสังคมที่เหมาะสม นอกจากนั้นบุคคลยังมีความพร้อมที่จะรับการพัฒนาจิตลักษณะบางประการใน 5 ด้านนี้ โดยวิธีการอื่น ๆ ด้วย ฉะนั้นจิตลักษณะพื้นฐาน 3 ประการ จึงเป็นสาเหตุของพฤติกรรมของคนดีและของคนเก่งนั่นเอง นอกจากนี้จิตลักษณะพื้นฐาน 3 ประการที่รากนี้อาจเป็นสาเหตุร่วมกับจิตลักษณะ 5 ประการที่ลำต้น

ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรมนี้ เกิดจากผลการวิจัยพฤติกรรมและจิตลักษณะของคนไทย โดยเมื่อสร้างขึ้นแล้วทฤษฎีนี้ก็ชี้แนะทางการตั้งสมมติฐานการวิจัยเพื่อหาหลักฐานใหม่ ๆ มาเพื่อเติมในทฤษฎีนี้อีก เช่น การวิจัยที่เกี่ยวกับจิตลักษณะพื้นฐาน 3 ประการ ที่สามารถจำแนกคนเป็น 4 ประเภท เหมือนบัวสี่เหล่ากับความสามารถในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคล โดยพบว่าคนที่บัวเหนือน้ำเท่านั้น มีจิตลักษณะพื้นฐาน 3 ด้านนี้ในปริมาณสูงเหมาะสมกับอายุ เป็นผู้ที่จะสามารถรับการพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรมได้อย่างเหมาะสมกับอายุ ตามทฤษฎีของ Kohlberg

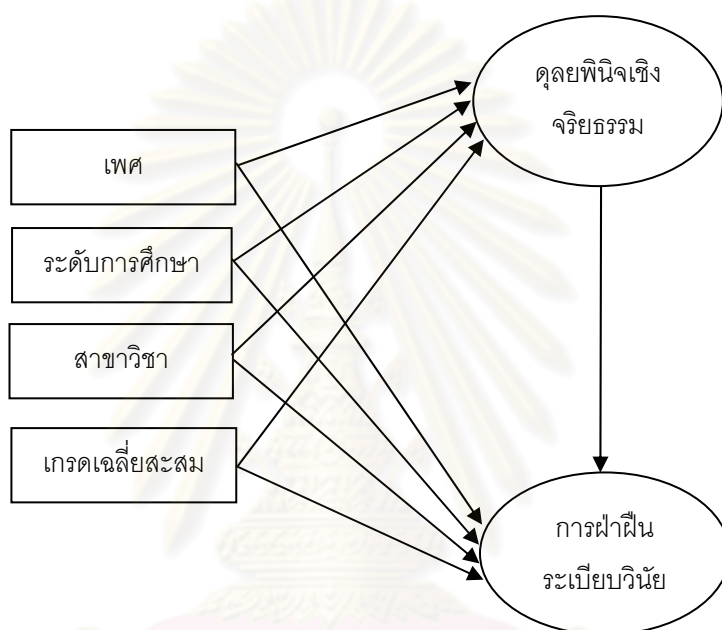
1.3 ปัจจัยที่มีผลต่อดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

ประสบการณ์ทางสังคมของบุคคลจะเป็นต้นเหตุทำให้มีการเปลี่ยนแปลงจริยธรรมของบุคคล ถ้าบุคคลได้รับประสบการณ์ทางสังคมที่คล้ายคลึงกัน เช่น อยู่ในกลุ่มคนฐานะเดียวกันหรือได้รับการเลี้ยงดูมาคล้าย ๆ กัน บุคคลนั้นอาจมีจริยธรรมที่คล้ายคลึงกัน แต่จะมีความสามารถที่จะรับรู้และเข้าใจประสบการณ์นั้นไม่เท่าเทียมกัน ผลกระทบที่เกิดจากประสบการณ์ทางสังคมอันเดียวกันย่อมแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านต่าง ๆ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม ซึ่งได้มีนักจิตวิทยาหลายท่านที่ให้ความสนใจในตัวแปรเหล่านี้

Cooper (2005) ศึกษาเกี่ยวกับระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่เกี่ยวกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตในมหาวิทยาลัย เป็นการศึกษารเปรียบเทียบระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของนิสิตที่อยู่ในระเบียบวินัยและนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัย โดยใช้ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kolberg และใช้แบบวัด The Defining Issues Test ของ Rest (1979) และตัวแปรปัจจัยที่ใช้ศึกษาประกอบไปด้วย อายุ เพศ ระดับชั้น เกรดเฉลี่ยสะสม และ Greek affiliation โดย Cooper (2005) มีความเชื่อว่า บุคคลนั้นอาจมีจริยธรรมที่คล้ายคลึงกัน แต่จะมีความสามารถที่จะรับรู้และเข้าใจประสบการณ์นั้นไม่เท่าเทียมกัน ผลกระทบที่เกิดจากประสบการณ์ทางสังคม อันเดียวกันย่อมแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านต่าง ๆ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา และ เกรดเฉลี่ยสะสม และเปรียบเทียบระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมระหว่างนิสิตที่อยู่ในระเบียบวินัยและนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัย ผลการศึกษาพบว่า นิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยและนิสิตที่ไม่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยจะมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ต่ำกว่าระดับที่ 3 คือ ระดับมีจริยธรรมเหนือกฎเกณฑ์ (postconventional level) หรือระดับมีจริยธรรมของตนเอง (autonomous or principle level) โดยนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยจะมีดุลยพินิจเชิงจริยธรรมน้อยกว่านิสิตที่ไม่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยซึ่งเป็นระดับที่บุคคลใช้ตัดสินใจขัดแย้งด้วยการนำมาคิดไตร่ตรอง แล้วตัดสินใจด้วยตนเองตามค่านิยมที่ตนยึดถือและเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าสิ่งใดสำคัญมากกว่าก็จะปฏิบัติตามสิ่งนั้น โดยมีหลักการของตนเอง

Derryberry, Wilson, Snyder, & Barger (2006) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในสาขาวิชาที่ต่างกันของนักเรียนที่ศึกษาในสาขาวิชาทางการศึกษา และสาขาวิชาทางศิลปะ ผลการศึกษาพบว่า ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของนักเรียนที่เรียนในสาขาการศึกษา และสาขาทางศิลปะแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาตัวแปรปัจจัย ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม แต่เนื่องจากตัวแปรอายุ และระดับการศึกษามีลักษณะใกล้เคียงกันโดยผู้วิจัยศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมกับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ผู้วิจัยจึงศึกษาตัวแปรปัจจัย ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสมเท่านั้น จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ (ศิริพร แยมนิล, 2530; ละอองทิพย์ พลานุกาพ, 2532; ทศนาพร ตันทองทิพย์, 2535; เนาวรัตน์ เฉลิมศรี, 2543; กาญจนา สุรวาจารย์กุล, 2543; สุสารี วิวัฒน์ศุภร, 2544; ดารณี เลิศปีติวณิชย์, 2546; สุทธิมา ห่อบุตร, 2549) พบว่าตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมีลักษณะสอดคล้องกับงานวิจัยของ Cooper (2005) และ Derryberry, Wilson, Snyder, & Barger (2006)

จากการศึกษางานวิจัยของ Potious (2008) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยโดยใช้หลักสูตรที่มีชื่อว่า “Shots” พบว่า นิสิตมีจิตสำนึกในตนเองมากขึ้น เข้าใจถึงการกระทำของแต่ละบุคคลที่ส่งผลต่อส่วนรวม และได้รับความรู้เกี่ยวกับจริยธรรมไปปฏิบัติ จากแนวคิดในการพัฒนาจริยธรรมให้กับนิสิตข้างต้นสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการช่วยอธิบายถึงว่าเป็นเพราะสาเหตุใดนิสิตถึงฝ่าฝืนระเบียบวินัย โดยพบว่าการพัฒนาจริยธรรมมีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตในมหาวิทยาลัย เขียนความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ได้ดังนี้

แผนภาพที่ 2.1 ตัวแปรปัจจัยที่มีผลต่อดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศิริพร แยมินิล (2530) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างจรรยาวิพากษ์กับอายุและการศึกษาของคนไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาจรรยาวิพากษ์ของบุคคลที่มีอายุ ระดับการศึกษา และระยะเวลาที่จบการศึกษามาต่างกัน โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาและผู้ที่ยุติการศึกษแล้ว ที่มีอายุ 10-50 ปี ในกรุงเทพมหานครที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากการศึกษาระบบปกติและการศึกษานอกระบบ ผลการศึกษาพบว่าในกลุ่มผู้ที่มีอายุน้อยกว่า 25 ปี ผู้ที่มีการศึกษาต่ำและจบการศึกษานานให้ความสำคัญแก่จรรยาวิพากษ์ในชั้น 4 มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำเพิ่งจบ ส่วนในกลุ่มผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป พบว่ามีผู้ที่มีการศึกษาต่ำจบมานาน และผู้ที่มีการศึกษาสูงเพิ่งจบให้ความสำคัญแก่จรรยาวิพากษ์ในชั้น 5 หรือ 6 มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาต่ำเพิ่งจบ ในกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า 25 ปี พบว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูงให้

ความสำคัญแก่จรรยาวิพากษ์ในชั้นสูง (ชั้น 5 หรือ 6) มากกว่าผู้มีการศึกษาต่ำ และผู้ที่การศึกษาต่ำให้ความสำคัญแก่จรรยาวิพากษ์ในชั้นต่ำ (2 หรือ 3) มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาสูง

ละอองทิพย์ พลาณภาพ (2532) ศึกษาจรรยาวิพากษ์ของเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาจรรยาวิพากษ์ของเด็กนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ที่อาศัยอยู่ในครอบครัวทั่วไป และในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและยากจนวัดสระแก้ว โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 522 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา และโรงเรียนพินิจธรรมสาร เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบวัดจรรยาวิพากษ์ ผลการศึกษาพบว่าในครอบครัวทั่วไปเด็กหญิงมีจรรยาวิพากษ์สูงกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ส่วนในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและยากจนวัดสระแก้วเด็กหญิงและเด็กชายมีจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน

ทัศนพร ตันทองทิพย์ (2535) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความความแตกต่างในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาและโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาคือ ประเภทโรงเรียน เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพการสมรสของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม กลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่าง 332 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามเชิงสถานการณ์จำนวน 40 ข้อ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนทั้ง 2 โรงเรียนมีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 4 คือหลักการทำตามกฎเกณฑ์สังคม ปัจจัยด้านประเภทโรงเรียน เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพการสมรสของบิดามารดา ไม่มีผลทำให้ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน ส่วนฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน

วรวิทย์ พิงวิวัฒน์นิกุล (2540) ได้ศึกษาความสามารถทางสติปัญญาและความสามารถในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไทย โดยทำการศึกษาจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และภูมิลำเนาอาศัย เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบวัดความสามารถทางสติปัญญาของ Rest (1974) กลุ่มตัวอย่างเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 66 คน เป็นชาย 56 คน เป็นหญิง 10 คน ผลการศึกษาพบว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรส่วนใหญ่มีระดับจรรยาวิพากษ์อยู่ในขั้น A และขั้นที่ 4 ตามลำดับ ตัวแปรเพศ อายุ ระดับการศึกษา และภูมิลำเนาอาศัยไม่มีความแตกต่างกันในการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม และยังพบว่าความสามารถทางสติปัญญาและความสามารถในการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่มีความสัมพันธ์กัน

ศิริเพ็ญ ไพบูลย์ (2540) ได้ทำการศึกษาจรรยาวิพากษ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านเพศต่อระดับจรรยาวิพากษ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 198 คน เป็นนักเรียนชาย 80 คนและเป็นนักเรียนหญิง 118 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเชิงสถานการณ์จำนวน 40 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปี 2539 มีระดับจรรยาวิพากษ์อยู่ในชั้นที่ 4 อันเป็นชั้นที่ยึดหลักการทำตามกฎเกณฑ์ของสังคมและความแตกต่างในด้านเพศไม่มีผลต่อระดับจรรยาวิพากษ์

เนาวรัตน์ เฉลิมศรี (2543) ได้ศึกษาการใช้เหตุผลทางจริยธรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง และศึกษาความแตกต่างในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่มีความแตกต่างในด้านภูมิหลังของครอบครัว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่เด็กชายที่กระทำผิดในบ้านกรุณา จำนวน 200 คน และเด็กในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิงในบ้านปราณี จำนวน 50 คน โดยมุ่งศึกษาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม 5 ประการ ได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความอดทนอดกลั้น ความไม่ประมาท ความเมตตากรุณา และการใช้สติปัญญาในการแก้ไขปัญหา โดยใช้ทฤษฎีของ Kohlberg (1969 อ้างถึงใน เนาวรัตน์ เฉลิมศรี, 2543) และ แนวคิดทางพุทธจริยศาสตร์เป็นแนวทางในการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า การใช้เหตุผลทางจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ด้านความอดทนอดกลั้น ด้านความเมตตากรุณา และด้านการใช้สติปัญญาในการแก้ไขปัญหาของวัยรุ่นทั้งชายและหญิงอยู่ในระดับชั้นที่ 5 คือ ทำตามข้อตกลงของสังคมและคำมั่นสัญญา ส่วนด้านความไม่ประมาท การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในชั้นที่ 4 คือ ทำตามหน้าที่ทางสังคม ระดับการตัดสินใจ จริยธรรมในชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 ยังคงมีปรากฏบางส่วน และวัยรุ่นเพศหญิงมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมใน ชั้นที่ 5 แต่วัยรุ่นเพศชายจะอยู่ในชั้นที่ 4

กาญจนา สุรวาจารย์กุล (2543) ศึกษาการเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คน ประกอบด้วย กลุ่มวัยรุ่นตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย เพศชายและเพศหญิง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามการตัดสินใจทางจริยธรรม เกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสำรวจความคิดเห็นของวัยรุ่นเพศชายและเพศหญิงต่อพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นชายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรัก

ร่วมเพศสูงกว่าวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นตอนปลายมีคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศสูงกว่าวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลาง และวัยรุ่นชายมีคะแนนตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศแตกต่างจากวัยรุ่นหญิงในแต่ละระดับอายุ โดยคะแนนการตัดสินใจทางจริยธรรมของวัยรุ่นชายแสดงแนวโน้มการเพิ่มขึ้นได้เด่นชัดมากกว่าวัยรุ่นหญิง

ปัทมา ทองสม (2543) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข โดยได้ศึกษาถึงระดับพัฒนาการทางจริยธรรมของนักศึกษา และความสัมพันธ์ระหว่างการใช้อุบายเชิงจริยธรรม กับปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา ได้แก่ ภูมิปัญญา เพศ ระดับชั้นปีการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา ลักษณะการเข้าศึกษา และภูมิหลังของนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาแตกต่างกัน มีระดับชั้นการใช้อุบายเชิงจริยธรรมไม่แตกต่างกัน

สุสารวี วิวัฒน์ศุภกร (2544) ศึกษาความแตกต่างของคะแนนจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางที่มีอายุและเพศแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้มีทั้งหมด 200 คน ประกอบด้วย วัยรุ่นที่กระทำผิดเพศหญิง 100 คน และเพศชาย 100 คน ในแต่ละกลุ่มจะแบ่งเป็นวัยรุ่นที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน จำนวน 50 คน และที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือนถึง 18 ปี มีคะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน วัยรุ่นเพศชายและเพศหญิงมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน แต่พบอิทธิพลร่วมระหว่างวัยและเพศ โดยเพศชายจะมีคะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่าเพศหญิงเมื่ออายุสูงขึ้น

ดารณี เลิศปีติวณิชย์ (2546) ศึกษาจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชาย-หญิง ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นชายมีจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชายหญิงแตกต่างจากวัยรุ่นหญิง และเพศ แผนการเรียน และประเภทโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับจรรยาวิพากษ์

สุทธิมา ห่อบุตร (2549) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของเพศ วัย และระดับการศึกษาที่มีต่อระดับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นตอนปลาย วัยผู้ใหญ่ตอนต้น วัยผู้ใหญ่ตอนกลาง และวัยรุ่นอายุกลุ่มตัวอย่างอายุ 16-70 ปี จำนวน 600 คน ในกรุงเทพมหานคร โดยระดับการศึกษาที่ศึกษาคือระดับต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับต่อกว่าปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัด The Defining Issues Test ของ Rest (1986) ผลการวิจัย

พบว่าชายและหญิงมีระดับจรรยาวิพากษ์อยู่ในระดับจริยธรรมขั้นที่ 4 และมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ขั้น P ไม่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีคะแนนจรรยาวิพากษ์แตกต่างกัน และวัยรุ่นตอนปลาย ผู้ใหญ่ตอนต้น ผู้ใหญ่ตอนกลาง และผู้สูงอายุ มีคะแนนจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน และพบอิทธิพลร่วมระหว่างวัยและระดับการศึกษาที่ส่งผลต่อคะแนนจรรยาวิพากษ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จรัญ ศรีบัวนา (2550) ได้ทำการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร โดยได้ศึกษาระดับคุณธรรมและระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียน และตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร จำนวน 800 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามคุณธรรม 8 ด้าน ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริต ความรับผิดชอบ ความขยันหมั่นเพียร ความมีระเบียบวินัย ความอดทน ความกตัญญูกตเวทิตะ ความประหยัด และความเสียสละ และปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณธรรม ได้แก่ คุณลักษณะส่วนตัวของนักเรียน สิ่งแวดล้อมภายในบ้าน สิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน การปฏิบัติทางศาสนา สิ่งแวดล้อมภายในชุมชน และการรับรู้สื่อ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมีระดับคุณธรรมอยู่ในระดับมากทุกด้านและมีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับอุดมคติสากล (ระดับที่ 6) ทุกด้าน ยกเว้นความมีระเบียบวินัยมีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับการทำหน้าที่ทางสังคม (ระดับที่ 4) และโมเดลเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

Kohlberg (1964 cited in Rest, 1986) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรมกับระดับอายุ โดยแบ่งเหตุผลเชิงจริยธรรมออกเป็น 6 ขั้น พบว่า เด็กอเมริกันอายุ 7 10 13 และ 16 ปี นิยมใช้เหตุผลในขั้นที่สูงขึ้นตามอายุ กล่าวคือเด็กอายุ 7 ปีแทบทุกคน (มากกว่า 90 เปอร์เซ็นต์) ใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 เด็กอายุ 10 ปี แม้จะยังใช้เหตุผลในขั้นที่ 1 และ ขั้นที่ 2 เสียเป็นส่วนมาก (มากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์) แต่มีอีกพวกหนึ่งที่ใช้เหตุผลในขั้นที่ 3 และ ขั้นที่ 4 (ประมาณ 35 เปอร์เซ็นต์) ส่วนวัยรุ่นที่มีอายุ 13 ปี ใช้ เหตุผลเชิงจริยธรรมใน ขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 มาก (มากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์) และมีบางคนที่ยังใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมใน ขั้นที่ 1 และ ขั้นที่ 2 แต่มีจำนวนน้อย (มากกว่า 20 เปอร์เซ็นต์) ส่วนวัยรุ่นตอนปลายที่มีอายุ 16 ปี แม้จะยังมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 3 และที่ 4 มาก (มากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์) แต่ก็ยังพบว่ามี การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 5 และขั้นที่ 6 มากกว่า (ประมาณ 23 เปอร์เซ็นต์) เด็กที่อายุต่ำ

กว่าทุกกลุ่ม จากผลการวิจัยของ Kohlberg (1969 cited in Rest, 1986) แสดงให้เห็นได้ชัดว่า เหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคลมีพัฒนาการตามอายุ ซึ่งพัฒนาการในด้านนี้ Kohlberg (1969 cited in Rest, 1986) เชื่อว่าเป็นผลมาจากความพยายามของเด็กที่จะตีความหมายประสบการณ์ของตนในสังคมที่ซับซ้อน โดยเด็กจะมีความสามารถนี้มากขึ้นตามลำดับ ซึ่งต่อมา Rest (1974 cited in Rest 1986) ได้ศึกษาพัฒนาการทางด้านจริยธรรมโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาและอายุแตกต่างกัน คือใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 14 ปี และกำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 40 คน ใช้นักเรียนในมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีอายุ 17-18 ปี จำนวน 40 คน และใช้นักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวน 40 นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาจำนวน 40 คน และนักศึกษาเฉพาะทางจำนวน 40 คน โดยใช้แบบวัด The Defining Issues Test พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาเฉพาะทางจะมีคะแนนเฉลี่ยในชั้น P สูงที่สุด และในกลุ่มตัวอย่างระดับบัณฑิตศึกษามีคะแนนรองลงมา นักเรียนในระดับมัธยมตอนต้นจะมีคะแนนเฉลี่ยในชั้น P ต่ำสุด และได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับจริยวิทยภาพและอายุพบว่ามีความสัมพันธ์กัน ซึ่งให้ผลการศึกษตรงกับ Kohlberg (1969 cited in Rest, 1986)

Miller & Eisenberg (1996) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและการแสดงออกทางอารมณ์ในการตอบสนองกับการแสดงออกพฤติกรรมช่วยเหลือเพื่อนวัยเดียวกันและผู้ใหญ่ โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างอายุ 4-5 ปี จำนวน 74 คน เป็นหญิง 40 คน เป็นชาย 34 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่าง ดูภาพยนตร์ 3 นาที จำนวนสองเรื่อง เรื่องที่หนึ่ง เป็นเรื่องเกี่ยวกับเด็กผู้ชาย และเด็กผู้หญิง วิ่งกระโดดชนกับยางรถยนต์ขนาดใหญ่จนทำให้บาดเจ็บและร้องไห้ ส่วนอีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องที่มีตัวละครเป็นเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงกำลังวิ่งเล่นปีนป่ายในสนามจนได้รับบาดเจ็บร้องไห้ ผู้ทดลองดูการตอบสนองของกลุ่มตัวอย่างจากการรายงานผลของกลุ่มตัวอย่างดูจากการพูดของเด็ก ท่าทาง การแสดงออกทางสีหน้า และการแสดงพฤติกรรมช่วยเหลือต่อตัวละคร ในส่วนที่สามเด็กจะถูกประเมินพฤติกรรมช่วยเหลือและจริยวิทยภาพ โดยดูการตอบสนองต่อตัวละครในเรื่องที่เป็นผู้ใหญ่ที่ได้รับความทุกข์ และวัดการตอบสนองทางสีหน้าของเด็กโดยดูจากกระจกทางเดียวในขณะที่ดูภาพยนตร์ และจากการรายงานผลของเด็ก ในเรื่องของอารมณ์คำพูดและท่าทางโดยถามเด็กว่า “เธอบอกฉันได้ไหมว่า หลังจากที่ดูภาพยนตร์ เธอรู้สึกอย่างไร” และประเมินโดยให้เด็กชี้ภาพเพศเดียวกับตนที่แสดงออกทางอารมณ์เหมือนที่ตนเองรู้สึก ผู้ทดลองจะให้ระดับความแรงในการแสดงออกทางอารมณ์ นอกจากนี้วัดการแสดงพฤติกรรมช่วยเหลือ โดยเล่าเรื่องสมมติให้กลุ่มตัวอย่างฟังและให้กลุ่มตัวอย่างเลือกวิธีการที่จะช่วยเหลือ วัดจริยวิทยภาพโดยเล่าเรื่องสมมติที่มีสองสถานการณ์ที่ขัดแย้งกันและให้กลุ่มตัวอย่าง

เลือกวิธีการที่ตัวละครในเรื่องควรกระทำพร้อมทั้งให้อธิบายเหตุผลในการตอบ วัดการตอบสนอง ความทุกข์ของผู้ใหญ่โดยการสร้างสถานการณ์สมมติโดยใช้ผู้ทดลองและมารดาของกลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้แสดงละครที่ได้รับความทุกข์และความเจ็บปวด ผู้ทดลองจะดูการตอบสนองของเด็ก ผลการศึกษาพบว่าเด็กจะมีจรรยาวิพากษ์สูงขึ้นตามอายุ

Gilligan (1982) ได้ให้ความสนใจพัฒนาการทางจริยธรรมกับความแตกต่างทางเพศ ได้เสนอข้อคิดเห็นว่า เพศชายมีพัฒนาการทางด้านสังคม มีความรู้สึกเป็นส่วนตัวได้ดีกว่าเพศหญิง เพศหญิงจะมีความเครียดมากกว่าเพศชาย จึงเป็นผลให้ทั้งสองเพศมีพัฒนาการทางด้านจริยธรรมในบทบาทที่แตกต่างกันโดยจะมีพัฒนาการในบทบาททางจริยธรรมในสองรูปแบบ คือ บทบาทในเรื่องการตัดสินใจซึ่งจะพบในเพศชายและบทบาทในเรื่องการดูแลซึ่งจะพบในเพศหญิง เมื่อไรที่เพศหญิงถูกประเมินในบทบาทในการตัดสินใจเพื่อประเมินพัฒนาการทางจริยธรรมจะทำให้คะแนนที่ได้ต่ำกว่าเพศชาย เพราะมีความลำเอียงในระบบการให้คะแนนดังเช่นวิธีการประเมินของ Kohlberg (1969 cited in Gilligan, 1982)

Bussey & Maughan (1982) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศกับจรรยาวิพากษ์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 150 คน ทำการศึกษาโดยใช้แบบสัมภาษณ์ของ Kohlberg (1969 cited in Bussey & Maughan, 1982) ที่ชื่อว่า moral judgment interview ซึ่งประกอบด้วยเรื่องราวสมมติที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับจริยธรรมทั้งหมด 3 เรื่อง และมีวิธีการให้คะแนนตามวิธีการของ Kohlberg (1969 cited in Bussey & Maughan, 1982) ผลพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับขั้นการตัดสินใจทางจริยธรรมไม่แตกต่างกัน

Thomus (1984 cited in Rest, 1986) ได้ทำการศึกษาความแตกต่างทางเพศโดยใช้แบบวัด DIT พบว่าเพศหญิงจะมีพัฒนาการทางจริยธรรมสูงกว่าเพศชาย

Krebs (1994) ได้ทำการศึกษาเรื่องเพศและมุมมองที่แตกต่างในการตัดสินใจทางจริยธรรมและบทบาททางจริยธรรม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชาย 20 คน ที่มีอายุ 18-31 ปี เป็นหญิง 20 คน ที่มีอายุ 18-29 ปี ซึ่งเป็นนักเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ทำการศึกษาโดยให้กลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจากของ Kohlberg (1983 cited in Krebs, 1994) สองรูปแบบ รูปแบบแรก เรียกว่า Form A รูปแบบที่ 2 เรียกว่า Form B ทั้งสองรูปแบบ ถูกนำมาให้กลุ่มตัวอย่างทดสอบภายใต้เงื่อนไข 4 เงื่อนไข โดยใช้ระยะเวลาห่าง 1 สัปดาห์ ในแต่ละรูปแบบ เงื่อนไข ดังกล่าวคือ (1) รูปแบบ A เป็นบุคคลที่ 3 รูปแบบ B เป็นบุคคลแรก (2) รูปแบบ A เป็นบุคคลแรก รูปแบบ B เป็น

บุคคล ที่ 3 (3) รูปแบบ B เป็นบุคคลที่ 3 รูปแบบ A เป็นบุคคลแรก (4) รูปแบบ B เป็นบุคคลแรก รูปแบบ A เป็นบุคคลที่ 3 และในการทดสอบนี้ได้ให้คะแนนตามวิธีการของ Kohlberg (1983 cited in Krebs, 1994) ผลการศึกษาพบว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกันในการตัดสินใจทางจริยธรรม ทั้งบทบาทการดูแล และบทบาทการตัดสิน และในมุมมองทั้ง 4 เรื่องนี้

Wark & Krebs (1996) ได้ทำการศึกษาเรื่องความแตกต่างทางเพศและความแตกต่างในเรื่องราวสมมติที่ส่งผลต่อการตัดสินใจทางจริยธรรม โดยทำการศึกษาในเด็กผู้ชายจำนวน 55 คน เด็กผู้หญิงจำนวน 55 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย ในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้แบบทดสอบ personal attribute questionnaire และแบบสอบถามจรรยาวิพากษ์ของ Kohlberg (1984 cited in Gillian & Krebs, 1996) และคำสั่งให้อธิบายเหตุผลในการเลือกตัดสินใจทางจริยธรรมทั้งทางด้านส่วนตัว และไม่ใช้เรื่องส่วนตัวที่พบในชีวิตประจำวัน เพื่อหาระดับจริยธรรมทิศทางของจริยธรรมและความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลการเลือกตัดสินใจในรูปแบบต่าง ๆ ผลการศึกษาพบว่า เพศหญิงมีความสัมพันธ์กับระดับจริยธรรมสูงกว่าเพศชาย ส่วนเพศชายจะมีความสัมพันธ์กับทิศทางของจริยธรรมมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมด้านความใส่ใจต่อการเลือกตัดสินใจในชีวิตประจำวันในระดับสูงกว่าเพศชาย เนื่องจากเพศหญิงได้รายงานถึงการให้ความเอาใจใส่ในระบบของเหตุผลในการเลือกตัดสินใจ ซึ่งเป็นระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 2 มากกว่าเพศชาย ในขณะที่เดียวกับเพศชายได้รายงานถึงการให้ความยุติธรรมในแบบของเหตุผลในการเลือกตัดสินใจ ซึ่งเป็นระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 3 มากกว่าเพศหญิง

White (1999) ได้ศึกษาความแตกต่างทางเพศที่มีผลต่อพัฒนาการทางจริยธรรม โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย จำนวน 229 คน และเพศหญิงจำนวน 229 คน และวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมโดยใช้กรอบระดับพัฒนาการของ Kohlberg (1976 cited in White, 1999) แต่ใช้แบบวัด The Defining Issues Test ของ Rest (1986) ผลพบว่า เพศหญิงมีระดับจรรยาวิพากษ์สูงกว่าเพศชาย

Gump (1999) ได้ทำการศึกษาความแตกต่างทางเพศและระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชาวเม็กซิกัน จำนวน 40 คน เป็นเพศชาย 20 คน เพศหญิงจำนวน 20 คน และเป็นชาวแองโกล จำนวน 40 คน เป็นเพศชาย 20 คน เพศหญิง 20 คน ที่มีอายุ 18-25 ปี โดยใช้แบบวัด the moral justification scale (MJS) ซึ่งเป็นแบบวัดที่วัดทั้งบทบาททางด้าน การตัดสินใจ และด้านการดูแล ผลการศึกษาพบว่า เพศหญิงจะมีการตัดสินใจทางจริยธรรมในบทบาทการดูแลสูงกว่าเพศชาย แต่ในบทบาทการตัดสินใจทั้งเพศหญิงและเพศชายไม่แตกต่างกัน

Fodor (1971) ได้ทำการศึกษาดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิดพบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ล่าช้าไม่เหมาะสมกับระดับอายุ ซึ่งให้ผลสอดคล้องกับ Blasi, Rest, & Kohlberg (Blasi,1980; Rest, 1983; Kohlberg, 1984 cited in William,1991) พบว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดจะมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมต่ำกว่าวัยรุ่นที่ไม่กระทำผิด จึงเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า ดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเป็นเรื่องที่สำคัญและมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิด เช่น พฤติกรรมการฝ่าฝืนกฎหมาย พฤติกรรมต่อต้านสังคม พฤติกรรมติดยาเสพติด จากการสัมภาษณ์และการรวบรวมข้อมูลชี้ให้เห็นว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดในชนชั้นกลางและชนชั้นต่ำจะมีการควบคุมตนเองในระดับต่ำ มีความคับข้องใจในตนเอง (Walter,1959 cited in Hoffman,1964) มีทัศนคติทางจริยธรรมในการต่อต้านกฎเกณฑ์ทางสังคม เนื่องจากมีวุฒิภาวะในการแสดงออกความคับข้องใจไม่สมบูรณ์ วัยรุ่นที่กระทำผิดจะมีดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับการละเมิดกฎเกณฑ์หรือเรื่องราวเกี่ยวกับจริยธรรมในระดับต่ำ และนอกจากนี้ได้ศึกษาในแนวด้านสังคมวิทยาปรากฏว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดมีความผูกพันต่อกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากกฎเกณฑ์ทางสังคม จริยธรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิดจึงขึ้นอยู่กับกลุ่มเพื่อนมากกว่าจะยึดกฎเกณฑ์ของสังคม ความคิดส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นจะต่อต้านกฎหมายของสังคม (Cohen,1955 cited in Hoffman,1964)

Rest (1975) ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างอายุ 16-20 ปี โดยทำการศึกษาระยะยาว ผลที่ได้จากการวัดครั้งแรกกลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้ที่เรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยจะได้คะแนนสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน และทำการวัดซ้ำในอีก 2 ปีต่อมา พบว่าผู้ที่เรียนต่อในระดับวิทยาลัย มีคะแนนสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนสองเท่า และ Rest (1976) ยังมีการรวบรวมงานวิจัยภาคตัดขวางที่มีกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันจำนวน 20 กลุ่ม โดยนำข้อมูลมาจัดกลุ่มตามระดับการศึกษาพบว่าเมื่อระดับการศึกษาสูงขึ้นคะแนนพัฒนาการทางจริยธรรมจะเพิ่มขึ้นด้วย

Auvinen, Suominen, Leino-Kilpi, & Helkama (2004 อ้างถึงใน สุทธิมา ห่อบุตร, 2549) ศึกษาผลการสอนจริยธรรมเพื่อพัฒนาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในนักศึกษาพยาบาลชั้นปีหนึ่ง และปีสุดท้ายในประเทศฟินแลนด์ โดยใช้แบบวัด The Defining Issues Test (DIT) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่หนึ่ง 52 คนและชั้นปีสุดท้าย 54 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลที่มีการฝึกปฏิบัติแก้ปัญหาจริยธรรมจะมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้ฝึกปฏิบัติ และยังพบว่านักศึกษาพยาบาลปีสุดท้ายมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมสูงกว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่หนึ่ง

Cooper (2005) ได้ทำการศึกษาระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่เกี่ยวกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตในมหาวิทยาลัย ใช้วิธีวิจัยแบบวิจัยสืบย้อนเชิงสาเหตุ (ex post facto research) เป็นการศึกษาเปรียบเทียบระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมของนิสิตที่อยู่ในระเบียบวินัยและนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัย โดยใช้ทฤษฎีขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kolberg และใช้แบบวัด The Defining Issues Test ของ Rest (1979) และตัวแปรอิสระที่ใช้ประกอบไปด้วย อายุ เพศ ระดับชั้นเกรดเฉลี่ยสะสม และ Greek affiliation โดย Cooper (2005) มีความเชื่อว่า บุคคลนั้นอาจมีจริยธรรมที่คล้ายคลึงกัน แต่จะมีความสามารถที่จะรับรู้และเข้าใจประสบการณ์นั้นไม่เท่าเทียมกัน ผลกระทบที่เกิดจากประสบการณ์ทางสังคม อันเดียวกันย่อมแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางด้านต่างๆ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา และเกรดเฉลี่ยสะสม ผลการศึกษาพบว่า ระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมระหว่างนิสิตที่อยู่ในระเบียบวินัยและนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัย มีความแตกต่างกัน โดยนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยจะมีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม อยู่ในขั้นที่ต่ำกว่าระดับที่ 3 คือระดับมีจริยธรรมเหนือกฎเกณฑ์ (postconventional level) หรือระดับมีจริยธรรมของตนเอง (autonomous or principle level) ซึ่งเป็นระดับที่บุคคลใช้ตัดสินใจขัดแย้งด้วยการนำมาคิดไตร่ตรอง แล้วตัดสินใจด้วยตนเองตามค่านิยมที่ตนยึดถือและเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าสิ่งใดสำคัญมากกว่าก็จะปฏิบัติตามสิ่งนั้น โดยมีหลักการของตนเองที่ถูกต้อง

Derryberry, Wilson, Snyder, & Barger (2006) ศึกษาความแตกต่างระหว่างระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมของนักเรียนที่ศึกษาในสาขาการศึกษา และสาขาทางศิลปะ โดยจากการศึกษา งานวิจัยต่าง ๆ เชื่อว่าความเป็นสาขาวิชา มีผลต่อระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม ซึ่งเขาได้ศึกษา งานวิจัยของ McNeel (1994) ที่ศึกษาเปรียบเทียบคะแนนคุณลักษณะเชิงจริยธรรมของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ใน 3 กลุ่มสาขาวิชา คือ สาขาวิชาทางการศึกษา สาขาวิชาธุรกิจ และสาขาวิชาทางศิลปะ พบว่าคะแนนคุณลักษณะเชิงจริยธรรมของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาทางการศึกษาและสาขาวิชาธุรกิจ มีคะแนนคุณลักษณะเชิงจริยธรรมต่ำกว่านักศึกษาสาขาวิชาทางศิลปะอย่างมีนัยสำคัญ จากผลงานวิจัยดังกล่าวจึงเป็นแนวคิดให้จัดกลุ่มสาขาวิชาที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็น 2 สาขาวิชา โดยเป็นกลุ่มสาขาทางการศึกษา 74 คน ซึ่งคัดเลือกนักศึกษาที่เป็นตัวแทนจากกลุ่มสาขาการศึกษาทั่วไป ประถมศึกษา มัธยมศึกษา การศึกษาพิเศษ ดนตรีศึกษา และสาขาทางศิลปะอีก 50 คน ซึ่งคัดเลือกนักศึกษาที่เป็นตัวแทนจากกลุ่มสาขาสามานุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ชีวภาพ คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ ประวัติศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ และใช้เครื่องมือในการวัดระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่หลากหลาย ได้แก่ แบบวัด The Defining Issues Test (DIT), Attributional Complexity Scale (ACS), แบบวัด ACT score Attitudes Towards Human Right Inventory

(ATHRI) และ Academic Misconduct Scale (AMS) โดยใช้คะแนนในแต่ละแบบวัดเป็นตัวเปรียบเทียบดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในด้านต่างของนิสิต 2 สาขาวิชาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีวิเคราะห์ Multivariate Analysis of Variance (MANOVA) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน ANOVA ผลการศึกษาพบว่า คะแนนจากแบบวัด DIT มีความสัมพันธ์กับคะแนนจากแบบวัดอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และทำให้สาขาการศึกษาและสาขาทางศิลปะมีดุลยพินิจเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน

Yan (2008) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของอารมณ์ในดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) โดยมีความเชื่อว่า อารมณ์เป็นส่วนประกอบสำคัญในการตัดสินใจเชิงจริยธรรม หรือดุลยพินิจเชิงจริยธรรมนั่นเอง โดยได้ศึกษากับนิสิตระดับอุดมศึกษาจำนวน 39 คน ซึ่งมีความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง ประกอบไปด้วยกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในการทดลองนี้ผู้วิจัยใช้ข้อความ เสียง ภาพจากสไลด์ เป็นตัวกระตุ้นอารมณ์กลุ่มตัวอย่าง อารมณ์ที่ผู้วิจัยใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้ ประกอบด้วย 6 อารมณ์ คือ กังวล เศร้า โกรธ มีความสุข ความน่ารังเกียจ และการถูกเหยียดหยาม และหลังจากนั้นจึงยกตัวอย่างสถานการณ์ที่ต้องใช้ดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในการตอบแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม โดยใช้เครื่องมือที่มีชื่อว่า visual analogue scales (VAS) วัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของแต่ละบุคคล โดยวัดทั้งก่อนและหลังการทดลอง ผลจากการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีระดับนัยสำคัญแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่าดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบสำคัญ

Pontious (2008) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยโดยใช้โปรแกรมทางด้านจริยธรรมที่มีชื่อว่า "Shots" โปรแกรมนี้จัดให้กับนักเรียน 16-20 ห้อง ในแต่ละห้องมีจำนวนนักเรียน 10-12 คน โดยให้นักเรียนเรียนแบบอภิปรายร่วมกัน วัตถุประสงค์ของโปรแกรมนี้เพื่อตรวจสอบกระบวนการตัดสินใจเชิงจริยธรรม และบทบาทของนิสิตในมหาวิทยาลัย และมีความหวังว่าภารกิจนี้นิสิตจะมีจิตสำนึกในตนเองทางด้านจริยธรรมเพิ่มมากขึ้น และการตัดสินใจส่งผลอย่างไรต่อชุมชนในมหาวิทยาลัย โปรแกรมนี้ไม่ได้ออกแบบมาเพื่อเรียนแบบค่อย ๆ ซึมซับ แต่เป็นโปรแกรมที่สามารถทำให้นิสิตเข้าใจ และมีจิตสำนึกในตนเองได้เลย กิจกรรมจะประกอบไปด้วยการพิจารณา การบรรยายถึงพฤติกรรมที่สนับสนุน และปฏิเสธคุณค่าของแต่ละบุคคล และใช้ทฤษฎีจริยธรรมของ Kitchener นอกจากนี้ยังใช้ กรณีตัวอย่าง เป็นสถานการณ์ที่นำมายกตัวอย่างให้ผู้เรียนได้เห็นภาพ เช่น สถานการณ์เกี่ยวกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต สถานการณ์การกระทำผิดทางกฎหมาย และใช้วิดีโอ ประกอบการเรียนด้วย ผลจากการที่นักเรียน

ได้เข้ารับการเรียนผ่านโปรแกรม “Shots” จากการสอบถามนิสิต ปรากฏว่า ร้อยละ 60 นิสิตมีจิตสำนึกในตนเองมากขึ้น เข้าใจถึงการกระทำของแต่ละบุคคลที่ส่งผลต่อส่วนรวม เช่น มหาวิทยาลัย และได้รับความรู้เกี่ยวกับจริยธรรมไปปฏิบัติ จากแนวคิดในการพัฒนาจริยธรรมให้กับนิสิตข้างต้นสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการช่วยอธิบายถึงว่าเป็นเพราะสาเหตุใดนิสิตถึงฝ่าฝืนระเบียบวินัย โดยพบว่าการพัฒนาจริยธรรมมีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตในมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และมีความซับซ้อนมากขึ้น ปัญหาต่าง ๆ ก็ตามมา เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาบริโภคนิยม ปัญหายาเสพติด ปัญหาแหล่งอบายมุข ปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน ปัญหาความสามัคคีของคนในชาติ (จรัญ ศรีบัวนา, 2550) โดยเฉพาะปัญหาที่เกิดขึ้นกับเยาวชนไทย นิสิตนักศึกษาในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากปัญหาที่นักศึกษาบางส่วนไม่ประพฤติปฏิบัติตนตามระเบียบวินัยของมหาวิทยาลัย ได้แก่ ปัญหายาเสพติด การพนัน สุรา ทะเลาวิวาท การแต่งกายไม่สุภาพ ขาดสัมมาคารวะ และขาดความรับผิดชอบ (สุสารี วิวัฒน์ศุกร, 2544) จากสภาพปัญหาดังกล่าว สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นบุคลากรของสังคมที่จะจบการศึกษาและออกไปทำงานในสังคมและพัฒนาประเทศต่อไป ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงเป็นสถาบันทางสังคมที่มีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การจัดการศึกษาในระดับนี้มุ่งเน้นพัฒนาความเจริญอกงามทางสติปัญญาและความคิดอันจะนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ มุ่งที่จะสร้างสรรค์กำลังคนในระดับวิชาชีพชั้นสูงเพื่อพัฒนาสังคมและมุ่งพัฒนาคนให้มีความสมบูรณ์ด้วยคุณธรรมและจริยธรรม เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตอันมีคุณค่าต่อตนเอง สังคมและประเทศชาติ (อาภาวดี แพทย์วงษ์, 2550) ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่สถาบัน อุดมศึกษาต่าง ๆ จะต้องเน้นทั้งการถ่ายทอดความรู้ทั้งทางวิชาการ และปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม รวมถึงการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสถาบันให้กับนิสิตนักศึกษา ตลอดระยะเวลาที่นิสิตนักศึกษาเรียนอยู่ (Derryberry, Wilson, Snyder, & Barger, 2006)

ประธาน วัฒนวาณิชย์ (2530 อ้างถึงใน สุสารี วิวัฒน์ศุกร, 2544) กล่าวว่า การกระทำผิดของวัยรุ่น (delinquency) โดยพื้นฐานมีลักษณะคล้ายคลึงกับการประกอบอาชญากรรม (criminality) ซึ่งทั้งสองคำนี้มีความสัมพันธ์กันระหว่างอำนาจรัฐในการบัญญัติกฎหมาย เพื่อควบคุมความประพฤติที่เป็นอันตรายต่อสังคม และการฝ่าฝืนกฎหมายของสมาชิกในสังคม ความผิดของวัยรุ่น

นั้น โดยทั่วไปใช้สถานะบุคคลและอายุเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาโดยเฉพาะอายุเป็นเส้นแบ่งความรู้สึกผิดชอบและการลงโทษ ถ้าหากไม่มีเกณฑ์ดังกล่าวแล้ว การกระทำผิดของวัยรุ่นก็จะมีลักษณะอย่างเดียวกับการกระทำผิดของผู้ใหญ่ สำหรับคำนิยามตามกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กมักจะนิยามการกระทำผิดโดยบัญญัติว่า การกระทำของบุคคลซึ่งมีเกณฑ์อายุเท่าใดจะเป็น “ความผิด” โดยปกติการกระทำผิดนั้นถ้าหากผู้ใหญ่เป็นผู้กระทำผิดจะเป็น “อาชญากรรม” นอกจากนั้น การกระทำผิดของวัยรุ่นไม่มีขอบเขตเฉพาะการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญา หรือละเมิดสิทธิผู้อื่นเท่านั้น แต่จะรวมถึงการกระทำที่ละเมิดพระราชบัญญัติต่าง ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับความประพฤติของวัยรุ่น ซึ่งถูกกำหนดจากค่านิยมและบรรทัดฐานทางสังคมตามทัศนะของสมาคม เช่น กฎระเบียบที่สถาบันต่าง ๆ กำหนดขึ้น N.P.P.A. (National Probation and Parole Association) กล่าวว่า วัยรุ่นที่กระทำผิด ต้องอยู่ในเกณฑ์ดังนี้ (อ้าง ถึงใน อ้อมเดือน สดมณี, 2522)

1. ละเมิดกฎหมายของรัฐ กฎ หรือข้อบังคับของหน่วยปกครองของรัฐในระดับต่าง ๆ
2. ดื้อดึงหรือโดยนิสัยไม่อยู่ในโอวาทและไม่เชื่อฟังบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล
3. มีนิสัยชอบหนีโรงเรียนหรือหนีออกจากบ้าน
4. มีนิสัยประจำตัวเลวลง หรือทำให้เป็นภัยต่อศีลธรรมหรือสุขภาพของตนเอง

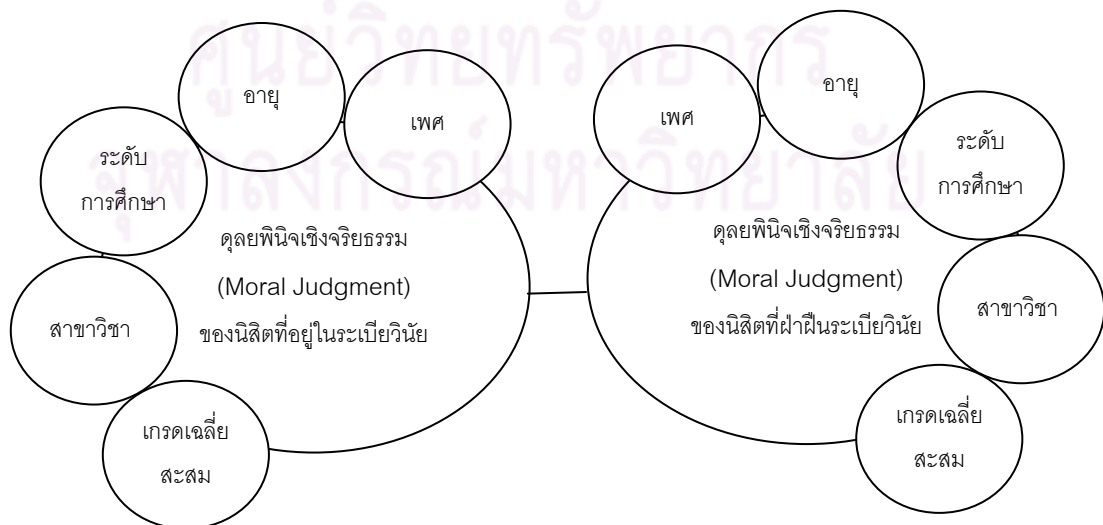
Fodor (1971) ได้ทำการศึกษาดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิดพบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดมีระดับจรรยาวิพากษ์ที่ล่าช้าไม่เหมาะสมกับระดับอายุ ซึ่งให้ผลสอดคล้องกับ Blasi, Rest & Kohlberg (Blasi,1980, Rest, 1983, Kohlberg, 1984 cited in William,1991) พบว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดจะมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมต่ำกว่าวัยรุ่นที่ไม่กระทำผิด จึงเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า ดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเป็นเรื่องที่สำคัญ และมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิด เช่น พฤติกรรมการฝ่าฝืนกฎหมาย พฤติกรรมที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยของมหาวิทยาลัย พฤติกรรมต่อต้านสังคม พฤติกรรมติดยาเสพติด จากการสัมภาษณ์และการรวบรวมข้อมูลชี้ให้เห็นว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดในชนชั้นกลางและชนชั้นต่ำจะมีการควบคุมตนเองในระดับต่ำ มีความคับข้องใจในตนเอง มีทัศนคติทางจริยธรรมในการต่อต้านกฎเกณฑ์ทางสังคม เนื่องจากมีวุฒิภาวะในการแสดงออกความคับข้องใจไม่สมบูรณ์ วัยรุ่นที่กระทำผิดจะแสดงจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับการละเมิดกฎเกณฑ์หรือเรื่องราวเกี่ยวกับจริยธรรมในระดับต่ำ (Walter, 1959 cited in Hoffman, 1964)

Pontious (2008) และ Cooper (2005) กล่าวว่า ปัญหาการฝ่าฝืนกฎระเบียบของนิสิตในมหาวิทยาลัยจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคคลหลาย ๆ ฝ่ายในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หากไม่มีการแก้ไขปัญหาก็จะทวีความรุนแรงได้ การแก้ไขปัญหการฝ่าฝืนกฎระเบียบ

ของมหาวิทยาลัยได้นั้นจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องพัฒนาและปลูกฝังจริยธรรมให้แก่บัณฑิต ให้เกิดความเข้าใจในบทบาทของตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในสังคมได้

Pontious (2008) เล็งเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนานิสิต นักศึกษาภายในมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะในเรื่องของการปลูกฝังจริยธรรม จึงได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยโดยใช้โปรแกรมทางด้านจริยธรรมที่มีชื่อว่า “Shots” เป็นโปรแกรมที่จัดให้สำหรับนิสิตในมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบกระบวนการตัดสินใจเชิงจริยธรรมและบทบาทของนิสิตในมหาวิทยาลัย และพัฒนาจริยธรรม สร้างจิตสำนึกในตนเอง และชุมชนให้แก่บัณฑิต ผลจากการที่นักเรียนได้เข้ารับการเรียนผ่านโปรแกรม “Shots” นั้นช่วยอธิบายถึงว่าเป็นเพราะสาเหตุใดนิสิตถึงฝ่าฝืนระเบียบวินัย และช่วยให้นิสิตมีจิตสำนึกในตนเองมากขึ้น เข้าใจถึงการกระทำของแต่ละบุคคลที่ส่งผลต่อส่วนรวม และได้รับความรู้เกี่ยวกับจริยธรรมไปปฏิบัติ และยังพบว่าการพัฒนาจริยธรรมมีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตในมหาวิทยาลัย

Cooper (2005) ได้ศึกษาระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่เกี่ยวกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตในมหาวิทยาลัย ผลที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยของมหาวิทยาลัยได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Pontious (2008) ที่กล่าวมาข้างต้น การศึกษาคุณลักษณะเชิงจริยธรรมของ Cooper (2005) นั้น ได้ศึกษาเปรียบเทียบระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมของนิสิตที่อยู่ในระเบียบวินัยและนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัย โดยใช้ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg และใช้แบบวัด The Defining Issues Test ของ Rest (1979) และตัวแปรอิสระที่ใช้ศึกษาประกอบด้วย อายุ เพศ ระดับชั้น Greek affiliation และเกรดเฉลี่ยสะสม และได้พัฒนารอบแนวคิดของคุณลักษณะเชิงจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัย ดังนี้

แผนภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดคุณลักษณะเชิงจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัย

ผลการศึกษาของ Cooper (2005) พบว่า ระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมระหว่างนิสิตที่อยู่ในระเบียบวินัยและนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยมีความแตกต่างกัน โดยนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยจะมีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมน้อยกว่านิสิตที่ไม่ฝ่าฝืนระเบียบวินัย และนิสิตทั้งสองกลุ่มมีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ต่ำกว่าระดับที่ 3 คือ ระดับมีจริยธรรมเหนือกฎเกณฑ์ หรือระดับมีจริยธรรมของตนเอง (autonomous or principle level) ซึ่งเป็นระดับที่บุคคลใช้ตัดสินใจขัดแย้งด้วยการนำมาคิดไตร่ตรองแล้วตัดสินใจด้วยตนเองตามค่านิยมที่ตนยึดถือและเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าสิ่งใดสำคัญมากกว่าก็จะปฏิบัติตามสิ่งนั้น โดยมีหลักการของตนเอง

จากการศึกษางานวิจัยพบว่า ภายในประเทศไทยได้มีการศึกษาคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยเช่นกัน แต่เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยภายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ดังนี้

สุสารี วิวัฒน์ศุภกร (2544) ได้ศึกษาเกี่ยวกับจรรยาวิพากษ์ (moral judgment) ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางที่มีอายุและเพศแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้มีทั้งหมด 200 คน ประกอบด้วย วัยรุ่นที่กระทำผิดเพศหญิง 100 คน และเพศชาย 100 คน ในแต่ละกลุ่มจะแบ่งเป็นวัยรุ่นที่มีอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี 6 เดือน จำนวน 50 คน และที่มีอายุ 16 ปี 7 เดือน ถึง 18 ปี จำนวน 50 คน ใช้แบบวัด The Defining Issues Test ของ Rest (1986) ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 16 ปี ถึง 18 ปี มีคะแนนจรรยาวิพากษ์สูงกว่าวัยรุ่นกลุ่มอายุ 13 ปี ถึง 16 ปี และวัยรุ่นที่กระทำผิดทั้งเพศหญิงและเพศชายมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่าอายุ และเพศ ส่งผลต่อระดับจรรยาวิพากษ์อย่างมีนัยสำคัญ

องค์ประกอบของการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

จากระเบียบและข้อบังคับของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ภายในประเทศและต่างประเทศ ที่ว่าด้วยเรื่องวินัยของนิสิต ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์ให้ได้หลักที่เป็นสาระร่วมของการฝ่าฝืนระเบียบวินัย โดยใช้ระเบียบและข้อบังคับของ SEATTLE UNIVERSITY (code of student conduct, 2006-2007: SEATTLE UNIVERSITY) ที่ว่าด้วยเรื่องวินัยของนิสิตเป็นหลักในการสังเคราะห์ โดยได้แบ่งการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตเป็น 6 ด้าน และให้ความหมายของแต่ละด้าน ดังนี้

1. ด้านการกระทำทุจริต หมายถึง การไม่แสดงบัตรประจำตัวนิสิตเมื่ออาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ขอตรวจ, การปลอมลายมือชื่อ ปลอมแปลงเอกสาร ทุจริตในการสอบ ทำเอกสารเท็จ หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในเอกสารของผู้อื่น, การลักขโมย ยักยอกทรัพย์สินของผู้อื่น, การกระทำอันเป็นการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การลักลอบ สำเนาหรือโอนถ่ายข้อมูลระบบคอมพิวเตอร์ของคณะหรือมหาวิทยาลัย

2. ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย หมายถึง การขโมยและสร้างความเสียหายแก่อุปกรณ์หรือเครื่องมือต่าง ๆ ที่เป็นทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย, การอยู่ในบริเวณมหาวิทยาลัยเกินเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ และการใช้สถานที่ต่าง ๆ เช่น ห้องเรียน ของมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาตเว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นกรณี ๆ ไป

3. ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น หมายถึง การทะเลาะวิวาทระหว่างนิสิตด้วยกันหรือบุคคลอื่น, การแสดงกริยาวาจาไม่สุภาพหรือก้าวร้าวต่อเพื่อนนิสิต คณาจารย์และบุคลากรของมหาวิทยาลัย, การก่อวินาศกรรมหรือกระทำการอันใดที่เป็นการไม่สมควรขณะที่มีการเรียนการสอน, การจัดสิ่งพิมพ์ สิ่งวาด หรือสิ่งเขียนเพื่อกระทบกระเทือนผู้อื่นออกโฆษณาเผยแพร่

4. ด้านการกระทำผิดทางเพศ หมายถึง การประพฤติผิดประเพณีจนเกิดความเสียหายในทางชู้สาว

5. ด้านความปลอดภัย หมายถึง การพกอาวุธ หรือวัตถุระเบิดเข้ามาในมหาวิทยาลัย การนำสารติดไฟง่ายและการจุดไฟโดยไม่ได้รับอนุญาตจากมหาวิทยาลัย

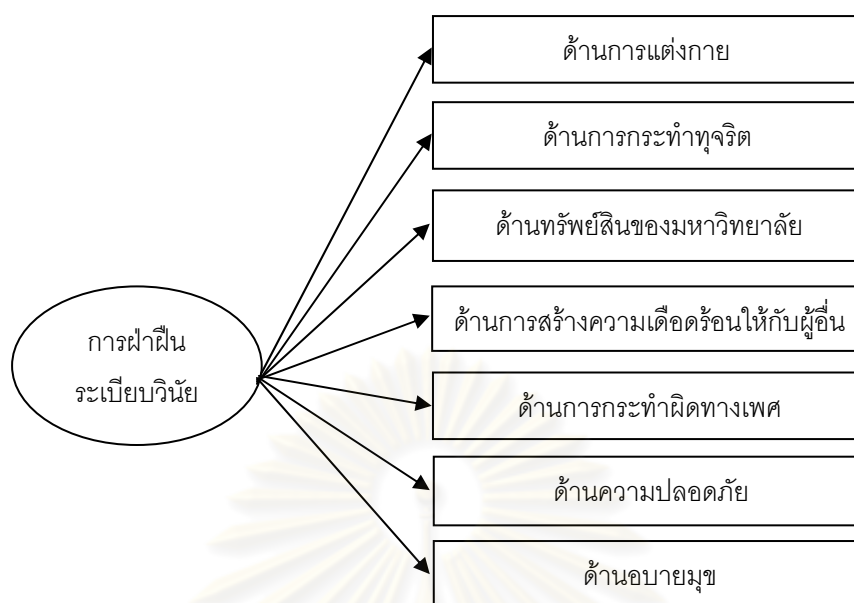
6. ด้านอบายมุข หมายถึง การจัดหา จำหน่าย หรือมียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครอง เล่นการพนัน และดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ในมหาวิทยาลัย

จากการศึกษาระเบียบและข้อบังคับของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ภายในประเทศไทย ที่ว่าด้วยเรื่องวินัยของนิสิต พบว่ามีลักษณะสอดคล้องกับระเบียบของมหาวิทยาลัย SEATTLE และ FLORIDA ที่ว่าด้วยเรื่องวินัยของนิสิต แต่จากการศึกษาระเบียบและข้อบังคับของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยพบว่า จะมีระเบียบข้อบังคับที่ว่าด้วยการแต่งกายของนิสิตที่แตกต่างกับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ เพื่อความสอดคล้องกับระเบียบ ข้อบังคับ และบริบทของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาการฝ่าฝืนระเบียบของนิสิตในด้านการแต่งกายด้วย ดังนั้นการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจึงประกอบไปด้วย 7 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 คือด้านการแต่งกาย ด้านที่ 2 คือด้านการกระทำทุจริต ด้านที่ 3 คือด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ด้านที่ 4 คือ ด้านการสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ด้านที่ 5 คือด้านการกระทำผิดทางเพศ ด้านที่ 6 คือด้านความปลอดภัย และด้านที่ 7 คือด้านอบายมุข ตารางแสดงการสังเคราะห์การฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต แสดงดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 การสังเคราะห์ตัวบ่งชี้การฝ่าฝืนระเบียบวินัยจากระเบียบมหาวิทยาลัยว่าด้วยวินัยนิสิต
ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

องค์ประกอบ	ด้านที่ 1	ด้านที่ 2	ด้านที่ 3	ด้านที่ 4	ด้านที่ 5	ด้านที่ 6	ด้านที่ 7
U. OF SEATTLE		✓	✓	✓	✓	✓	✓
U OF FLORIDA		✓	✓	✓	✓	✓	✓
U OF WAYNE STATE		✓	✓	✓	✓	✓	✓
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	✓	✓	✓	✓	✓		✓
มหาวิทยาลัยศิลปากร	✓	✓	✓	✓		✓	✓
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีฯ	✓	✓	✓	✓		✓	✓
มหาวิทยาลัยบูรพา	✓	✓	✓	✓		✓	✓
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	✓	✓	✓	✓		✓	✓
มหาวิทยาลัยหาดใหญ่	✓	✓	✓	✓	✓		✓
มหาวิทยาลัยรังสิต	✓	✓	✓	✓		✓	✓
มหาวิทยาลัยทักษิณ	✓	✓	✓	✓		✓	✓
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	✓	✓	✓	✓		✓	✓
มหาวิทยาลัยศรีปทุม	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
รวม	11	14	14	14	7	12	14

จากตารางดังกล่าวข้างต้น พบว่ามหาวิทยาลัยต่างประเทศและในประเทศไทยนั้นต่างให้ความสำคัญการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านการกระทำทุจริต ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ด้านการสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น และด้านอบายมุขมากที่สุด และให้ความสำคัญของการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านการกระทำผิดทางเพศน้อยที่สุด โดยที่มหาวิทยาลัยต่างประเทศไม่ได้ให้ความสำคัญในเรื่องการแต่งกายของนิสิต เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงสังเคราะห์หลักที่เป็นสาระร่วมของการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต ทั้งในมหาวิทยาลัยต่างประเทศและในประเทศรวม 14 มหาวิทยาลัย สามารถแบ่งการฝ่าฝืนระเบียบวินัยที่นิสิตไม่ควรประพฤติปฏิบัติเป็น 7 ด้าน ประกอบด้วย (1) ด้านการแต่งกาย (2) ด้านการกระทำทุจริต (3) ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (4) ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (5) ด้านการกระทำผิดทางเพศ (6) ด้านความปลอดภัย และ (7) ด้านอบายมุข

แผนภาพที่ 2.3 ตัวบ่งชี้ด้านการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต

ตอนที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

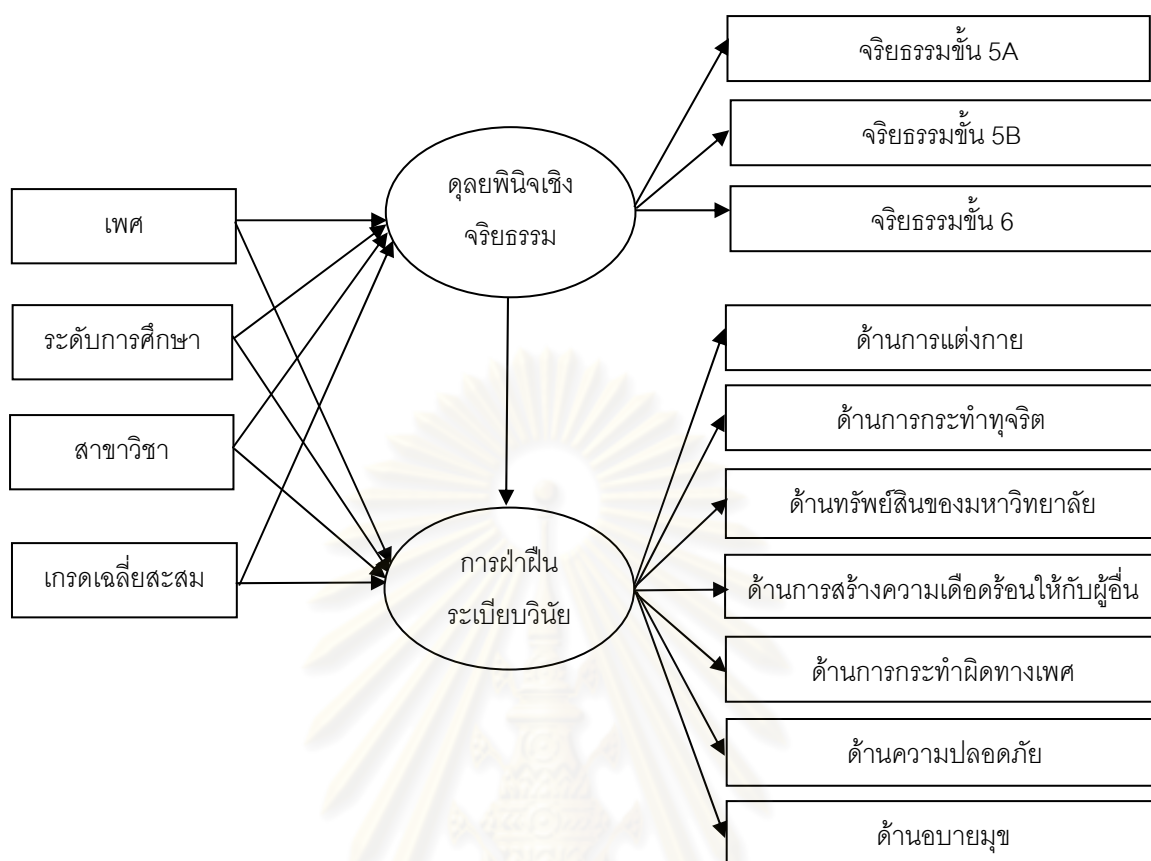
เมื่อวิเคราะห์ตัวแปรต่าง ๆ ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม และการฝ่าฝืนระเบียบวินัยดังกล่าว รวมถึงแนวคิดทฤษฎีที่กล่าวมา สามารถนำมาเป็นกรอบแนวคิดในการกำหนดตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตได้ โดยตัวแปรที่ผู้วิจัยศึกษา ประกอบไปด้วย ตัวแปร 2 ตัวแปร คือ 1) ตัวแปรคุณลักษณะเชิงจริยธรรม ซึ่ง Rest (1974) ได้แบ่งชั้นพัฒนาการคุณลักษณะเชิงจริยธรรมโดยอิงจากทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg (1971) ประกอบด้วยจริยธรรม 6 ชั้น คือ ชั้นที่ (1) จริยธรรมแห่งการเชื่อฟัง ชั้นที่ (2) จริยธรรมแห่งการแลกเปลี่ยน ชั้นที่ (3) จริยธรรมของการทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ ชั้นที่ (4) จริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมาย ชั้นที่ (5) จริยธรรมแห่งการตกลงเห็นพ้องกันของสังคม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ชั้นย่อย คือ ชั้น 5A และชั้น 5B และชั้นที่ (6) การใช้หลักความคิดขั้นสูง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ชั้นพัฒนาการคุณลักษณะเชิงจริยธรรมเพียง 3 ชั้น เป็นตัวบ่งชี้ของคุณลักษณะเชิงจริยธรรม คือ ชั้นที่ 5A ชั้นที่ 5B และชั้นที่ 6 (Rest 1986) เนื่องจากในการศึกษาระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม Rest (1986) ได้นำจริยธรรมชั้นที่ 5A 5B และชั้นที่ 6 มารวมเป็นจริยธรรมขั้น P (Principle morality stage) ซึ่งเป็นชั้นที่บอกพัฒนาการทางจริยธรรมเพื่อประโยชน์ในการวัดระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม และ Rest (1986) เชื่อว่าจริยธรรมทั้ง 3 ชั้นนี้เป็นหลักจริยธรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการบุคลิกภาพและเป็นจริยธรรมเพื่อสังคมที่ทำให้บุคคลมีส่วนร่วมช่วยเหลือสังคม ซึ่งจริยธรรมทั้งสามชั้นนี้เป็นดัชนีบอกระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมโดยรวม (overall development) และ 2) ตัวแปรการ

ฝ่าฝืนระเบียบวินัย ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัย จากข้อบังคับที่ว่าด้วยเรื่องวินัยของนิสิต จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทยและต่างประเทศ พบว่าการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต ประกอบด้วย 7 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านการแต่งกาย (2) ด้านการกระทำทุจริต (3) ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (4) ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (5) ด้านการกระทำผิดทางเพศ (6) ด้านความปลอดภัย และ (7) ด้านอบายมุข และตัวแปรสังเกตได้ที่ส่งผลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม (Derryberry, Wilson, Snyder, & Barger, 2006; Cooper, 2005; ศิริพร แย้มนิล, 2530; ละอองทิพย์ พลานุภาพ, 2532; ทศนาพร ต้นทองทิพย์, 2535; เนาวรัตน์ เฉลิมศรี, 2543; กาญจนา สุรวาจารย์กุล, 2543; สุสารี วิวัฒน์ศุกร, 2544; ดารณี เลิศปีติวาณิชย์, 2546; สุทธิมา ห่อบุตร, 2549) ได้แก่ ตัวแปรภูมิหลังของนิสิต ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม

จากการศึกษางานวิจัยของ Potious (2008) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยโดยใช้หลักสูตรที่มีชื่อว่า “Shots” พบว่า การพัฒนาจริยธรรมมีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Cooper (2005) ที่ศึกษาเกี่ยวกับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยและนิสิตที่อยู่ในระเบียบวินัยของมหาวิทยาลัย โดยมีตัวแปรเพศ อายุ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม แตกต่างกัน พบว่า นิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยและนิสิตที่อยู่ในระเบียบวินัยของมหาวิทยาลัยมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ใช้แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นมาพัฒนาเป็นโมเดลกรอบแนวคิด และผู้วิจัยเรียกโมเดลกรอบแนวคิดนี้ว่า โมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต ซึ่งเป็นโมเดลสมมติฐานในการวิจัย โดยความสัมพันธ์ของตัวแปรและองค์ประกอบต่าง ๆ แสดงให้เห็นในแผนภาพที่ 1 และกำหนดสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

สมมติฐานการวิจัย

1. ตัวแปรภูมิหลัง คือ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม มีผลโดยตรงต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม
2. ตัวแปรภูมิหลัง คือ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม มีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยส่งผ่านตัวแปรดุลยพินิจเชิงจริยธรรม
3. ตัวแปรดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตมีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุต่อกัน

แผนภาพที่ 2.4 โมเดลเชิงสาเหตุคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ด้วยโมเดลลิสเรล (LISREL model)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่จะเน้นเรื่องการศึกษาในระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม การเปรียบเทียบระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ การศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม และศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม โดยการวิเคราะห์การถดถอยเพื่ออธิบายความแปรปรวนของตัวแปรต่าง ๆ มีงานวิจัยจำนวนน้อยที่ศึกษาถึงองค์ประกอบและอิทธิพลของตัวแปรที่มีต่อระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม ดังแสดงในตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 การสังเคราะห์สถิติที่ใช้ในการศึกษาองค์ความรู้ในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

ผู้วิจัย	สถิติที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษา										
	ความถี่	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ไค-สแควร์	สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน	การเปรียบเทียบ t-test	วิเคราะห์ความแปรปรวน	วิเคราะห์การถดถอย	วิเคราะห์เส้นทาง	วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน
1. ศิริพร แยมินิล, 2530	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓			
2. ละอองทิพย์ พลาณภาพ, 2532	✓	✓	✓	✓			✓				
3. ทศนาพร ดันทองทิพย์, 2535			✓				✓	✓	✓		
4. วรวิทย์ พึ่งวิวัฒน์นิกุล, 2540	✓	✓	✓	✓				✓			
5. ศิริเพ็ญ ไพบูลย์, 2540			✓	✓			✓				
6. เนาวรัตน์ เกลิมศรี, 2543			✓	✓				✓			
7. กาญจนา สุรวารจกุล, 2543	✓	✓	✓	✓				✓			
8. บัณฑิตา ทองสม, 2543			✓	✓		✓		✓			
9. สุสวารี วิวัฒน์ศุภกร, 2544	✓	✓	✓	✓				✓			
10. ดารณี เลิศปิติวานิชย์, 2546	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓			
11. สุทธิมา ห่อบุตร, 2549	✓	✓	✓	✓				✓			
12. Kohlberg, 1964	✓	✓	✓	✓		✓					
13. Fodor, 1971		✓	✓	✓		✓					
14. Rest, 1975	✓	✓	✓	✓							
15. Bussey & Maughan, 1982	✓	✓	✓	✓			✓				
16. Gilligan, 1982	✓	✓	✓	✓							
17. Thomus, 1984	✓	✓	✓	✓			✓				
18. Krebs, 1994	✓	✓	✓	✓			✓	✓			
19. Miller & Eisenberg, 1996			✓	✓		✓	✓	✓			
20. Gillian & Krebs, 1996			✓	✓			✓				
21. White, 1999	✓	✓	✓	✓			✓				
22. Gump, 1999	✓	✓	✓	✓			✓				
23. Auvinen, Suominen, Leino-Kilpi & Helkama, 2004			✓	✓				✓			
24. Cooper, 2005	✓	✓	✓	✓			✓	✓			
25. Derryberry, Wilson, Snyder & Barger, 2006			✓	✓		✓		✓			
26. Yan, 2008			✓	✓		✓		✓			
27. Pontious, 2008	✓	✓	✓	✓							

จากตารางที่ 2.2 พบว่า นักวิจัยส่วนใหญ่เน้นการใช้สถิติเชิงบรรยายในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม มีเพียงส่วนน้อยที่ศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้การวิเคราะห์

ด้วยโมเดลลิสเรล เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าการวิเคราะห์ด้วยโมเดลลิสเรลมีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการศึกษา เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลที่สร้างขึ้นจากพื้นฐานทางทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ว่ามีความสอดคล้องกันหรือไม่ ดังนั้นในการวิเคราะห์ด้วยโมเดลลิสเรลจะทำให้สามารถพัฒนาองค์ความรู้ที่มีความถูกต้องเหมาะสมกับสภาพข้อมูลที่แท้จริง เนื่องจากโปรแกรมลิสเรลมีลักษณะเด่น ซึ่งสามารถสรุปได้ 5 ประการ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) ดังนี้

1. โปรแกรมลิสเรล ใช้ทฤษฎีทางสถิติวิธีไลค์ลิฮูดสูงสุด (maximum likelihood statistical theory, ML) ซึ่งตามหลักการประมาณค่าด้วยวิธีนี้มีข้อตกลงเบื้องต้นว่าจะต้องทราบลักษณะการแจกแจงของตัวแปร แต่ไม่มีข้อตกลงเบื้องต้นว่าจะต้องทราบค่าพารามิเตอร์

2. โมเดลลิสเรลประกอบ ด้วยโมเดลที่สำคัญ 2 โมเดล คือ (1) โมเดลการวัด (measurement model) ซึ่งโมเดลนี้สามารถแก้ปัญหาความคลาดเคลื่อนในการวัดได้ เนื่องจากมีการวิเคราะห์ยืนยันองค์ประกอบ (confirmatory factors analysis) ในการประมาณค่าตัวแปรแฝงตามโมเดล แสดงความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นระหว่างตัวแปรที่สังเกตได้กับตัวแปรแฝง แล้วใช้ตัวแปรแฝงไปวิเคราะห์ข้อมูล (2) โมเดลสมการโครงสร้าง ซึ่งจะมีความครอบคลุมในลักษณะความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นทุกรูปแบบ จึงสามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุทั้งแบบอิทธิพลทางเดียวและแบบอิทธิพลย้อนกลับได้

3. โมเดลลิสเรล สามารถตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นระหว่างตัวแปรตามทฤษฎีว่ามีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัยหรือไม่ และมีความสอดคล้องเพียงใด และเมื่อโมเดลกับข้อมูลไม่สอดคล้องกัน โปรแกรมลิสเรลจะมีแนวทางแนะนำให้นักวิจัยปรับเปลี่ยนเส้นทางอิทธิพลในโมเดล หรือตรวจสอบความคลาดเคลื่อนในการวัดของตัวแปรจนกว่าจะได้ผลการวิเคราะห์ที่ต้องการ

4. ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ข้อมูลจะมีความสอดคล้องกับธรรมชาติของตัวแปรในทางสังคมศาสตร์มากกว่าการวิเคราะห์ด้วยสถิติแบบอื่นๆ เช่น ตามปกติเมื่อนักวิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์อิทธิพล (path analysis) โดยวิธีของ Wright, Blau, และ Duncan, Blalock, Alwin, และ Hauser นักวิจัยต้องตรวจสอบข้อมูลว่าสอดคล้องกับข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์การถดถอย และการวิเคราะห์อิทธิพลซึ่งมีอยู่มาก และข้อมูลส่วนใหญ่ไม่เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นโดยเฉพาะข้อที่ว่าด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างความคลาดเคลื่อน และข้อที่ว่าด้วยตัวแปรที่วัดได้หรือสังเกตได้ต้องไม่มีความคลาดเคลื่อน แต่เมื่อวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมลิสเรลข้อจำกัดในข้อตกลงเบื้องต้นน้อยกว่า ทำให้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีความถูกต้องมากกว่าการวิเคราะห์ข้อมูลแบบเดิม

5. โปรแกรมลิสเรลมีประโยชน์ในการใช้งานและรองรับการวิเคราะห์ข้อมูลได้หลากหลายลักษณะ อาทิการใช้โปรแกรมพริลิสในการจัดเตรียมเมทริกซ์สหสัมพันธ์ (correlation matrix) หรือเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วม (covariance matrix) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ต่อในโปรแกรมลิสเรลได้ หรือในกรณีที่นักวิจัยมีข้อมูลที่มีระดับการวัดแบบอันตรภาค (interval scale) นักวิจัยก็อาจการใช้โปรแกรม SPSS เตรียมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ในโปรแกรมลิสเรลได้ เป็นต้น

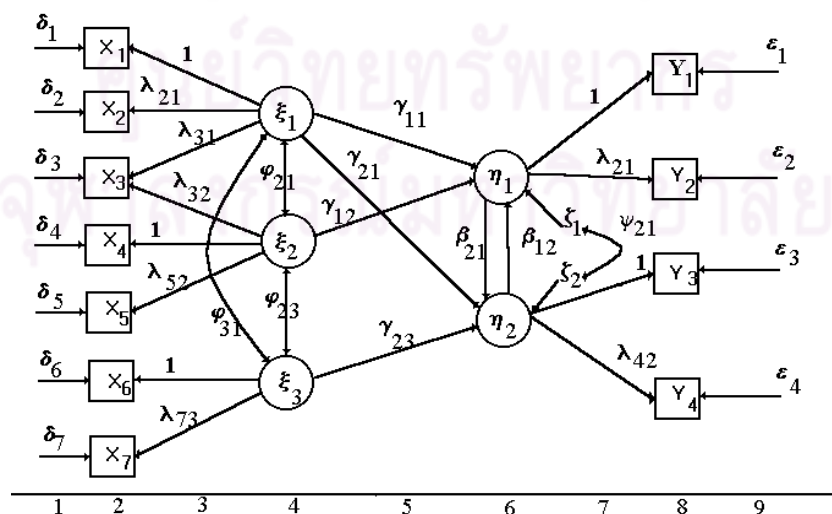
การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์อิทธิพลโดยใช้การวิเคราะห์ด้วยโมเดลลิสเรล แต่ก่อนที่จะกล่าวถึงการวิเคราะห์อิทธิพล (path analysis) ขอกล่าวถึงส่วนประกอบโดยทั่วไปของโมเดลลิสเรล ซึ่งประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ (1) โมเดลการวัด (Measurement model) และ (2) โมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation model) ซึ่งเป็นโมเดลใหญ่ในโปรแกรมลิสเรล จัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์ (2543) กล่าวถึง โมเดลการวัด (Measurement model) ว่าเป็นตัวแปรแฝงหรือโครงสร้างสมมติฐานที่ขึ้นอยู่กับหรือถูกบ่งชี้โดยตัวแปรสังเกต ตัวแปรแฝงจะอธิบายคุณลักษณะการวัด (ความเชื่อมั่น) ของตัวแปรสังเกตได้ ส่วนโมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation model) เป็นความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปร โดยจะอธิบายอิทธิพลในเชิงเหตุและผล นอกจากนี้เขายังได้อธิบายรูปแบบของโมเดลลิสเรลว่าเกี่ยวข้องกับสมการเมทริกซ์ 3 สมการ คือ

$$\text{โมเดลสมการโครงสร้าง} \quad \eta = B\eta + \Gamma\xi + \zeta$$

$$\text{โมเดลการวัดสำหรับ} \quad y = \Lambda_y\eta + \varepsilon$$

$$\text{โมเดลการวัดสำหรับ} \quad x = \Lambda_x\xi + \delta$$

ในการใช้งานโมเดลลิสเรลนั้น ควรจะนำมาแสดงในรูปของแผนภาพโครงสร้างดังตัวอย่างในรูปภาพ

แผนภาพที่ 2.5 แผนภูมิเส้นทาง

ที่มา : จัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์, 2543 จาก <http://www.watpon.com/lisrel/lisrel1.pdf>

จากแผนภูมิเส้นทางที่ปรากฏ นัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์(2543) ได้ให้ความหมายของแผนภูมิเส้นทางในรูปภาพไว้ดังนี้

1. ตัวแปรแฝง (Latent Constructs)

โมเดลสมการโครงสร้าง ตัวแปรที่เป็นกุญแจสำคัญที่ให้ความสนใจโดยปกติคือตัวแปรที่เป็นโครงสร้างแฝง มีลักษณะการวัดที่เป็นนามธรรม เช่น เซาว์นปัญญาหรือเจตคติ เราสามารถสังเกตพฤติกรรมของตัวแปรแฝงได้ทางอ้อมและไม่สมบูรณ์ โดยจะต้องศึกษาผ่านอิทธิพลของตัวแปรที่สังเกตได้ (Manifest variables) โมเดลสมการโครงสร้างมีตัวแปรแฝง 2 ชนิดคือ ตัวแปรแฝงภายในและตัวแปรแฝงภายนอก (exogenous and endogenous) ในระบบธรรมชาติ โดยมากให้ตัวแปรแฝงภายนอกแสดงด้วยตัวอักษรกรีกว่า “ksi” (ξ) และตัวแปรแฝงภายในแสดงด้วยตัวอักษรกรีกว่า “eta” (η) ตัวแปรแฝงภายนอกเป็นตัวแปรอิสระในทุกๆ สมการที่มันปรากฏขณะที่ตัวแปรแฝงภายในเป็นตัวแปรตามในสมการเดียว แม้ว่ามันอาจจะเป็นตัวแปรอิสระในสมการอื่นๆ ในระบบ แต่ในรูปภาพตัวแปรแฝงภายในแต่ละตัวจะตกเป็นเป้าของหัวลูกศรอย่างน้อย 1 ด้าน ขณะที่ตัวแปรแฝงภายนอกเป็นต้นกำเนิดลูกศรทั้ง 2 ด้าน

2. โมเดลโครงสร้าง (Structural Model)

โมเดลสมการโครงสร้างจะรวมความสัมพันธ์เชิงสหสัมพันธ์และเชิงสาเหตุระหว่างโครงสร้างแฝง ในรูปภาพลูกศรหัวเดียวจะนำเสนอความสัมพันธ์เชิงสาเหตุขณะที่ลูกศร 2 หัวจะนำเสนอความสัมพันธ์เชิงสหสัมพันธ์ พารามิเตอร์ที่นำเสนอสหสัมพันธ์ของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงจะแสดงด้วยอักษรกรีกว่า “gamma” (γ) สำหรับการถดถอยของตัวแปรแฝงภายในบนตัวแปรแฝงภายนอก และอักษรกรีกว่า “beta” (β) สำหรับการถดถอยของตัวแปรแฝงภายในตัวหนึ่งบนตัวแปรแฝงภายในอีกตัวหนึ่งส่วนพารามิเตอร์ที่แสดงด้วยอักษรกรีก “phi” (ϕ) จะนำเสนอความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรแฝงภายนอก ความแปรปรวนร่วมนี้มาจากตัวทำนายร่วมกันของตัวแปรแฝงภายนอกที่อยู่ภายนอกโมเดลที่พิจารณา

3. ความคลาดเคลื่อนของโครงสร้าง (Structural Error)

นักวิจัยที่ใช้โมเดลสมการโครงสร้าง มักจะคาดหวังให้มีความสมบูรณ์ในการทำนายตัวแปรตามแต่เป็นไปได้ในทางปฏิบัติ ดังนั้นโมเดลนั้นจะรวมความคลาดเคลื่อนของโครงสร้างไว้ด้วย มีอักษรกรีกว่า “zeta” (ζ) ส่วนพารามิเตอร์ที่แสดงด้วยอักษรกรีก “psi” (ψ) จะนำเสนอความแปรปรวนร่วมระหว่างความคลาดเคลื่อน

4. ตัวแปรสังเกตได้ (Manifest variables)

ตัวแปรสังเกตสามารถวัดได้จริงเป็นคะแนน ตัวแปรสังเกตได้จะถูกสัมพันธ์กับโครงสร้างภายนอก มีชื่อว่า x ขณะที่สัมพันธ์กับโครงสร้างภายในมีชื่อว่า y และในการวัดที่มีชื่อว่า x ในโมเดลหนึ่งอาจจะมีชื่อว่า y ในอีกโมเดลหนึ่ง

5. โมเดลการวัด (Measurement Model)

ในสมการโครงสร้าง โครงสร้างแฝงแต่ละตัวโดยปกติจะสัมพันธ์กับการวัดหลายตัว ผู้วิจัยโดยมากจะเชื่อมโยงโครงสร้างแฝงที่ต้องการวัดไปยังองค์ประกอบที่จะวิเคราะห์ในโมเดลการวัด นั่นคือโครงสร้างแฝงแต่ละตัวก็คือองค์ประกอบรวมภายในที่ถูกสัมพันธ์กับการวัด “น้ำหนัก” (loading) เชื่อมโยงโครงสร้างการวัดมีชื่อเป็นอักษรกรีกว่า “lambda” (λ) โมเดลสมการโครงสร้างสามารถรวมทั้งสองส่วนที่แยกกันได้นั้นคือ เมตริกซ์แลมด้า ชุดที่หนึ่งจะอยู่ด้านตัวแปรสังเกต x และอีกชุดหนึ่งจะอยู่ด้านตัวแปรสังเกต y ในการใช้สมการโครงสร้างโมเดลการวัดโดยมากเป็นโมเดลการวัดแบบคอนเจนเนอริค เมื่อการวัดแต่ละตัวถูกสัมพันธ์กับโครงสร้างแฝงเพียง 1 ตัว

6. ความคลาดเคลื่อนในการวัด (Measurement Error)

ในการวัดใดๆ ก็ตามย่อมไม่สมบูรณ์แบบ ดังนั้นในโมเดลสมการโครงสร้างก็จะรวมความคลาดเคลื่อนในการวัดด้วย ความคลาดเคลื่อนในการวัดที่สัมพันธ์กับการวัด x จะมีชื่อว่า “delta” (δ) ขณะที่สัมพันธ์กับการวัด y จะมีชื่อว่า “epsilon” (ϵ)

การวิเคราะห์อิทธิพล

การวิเคราะห์อิทธิพลเป็นวิธีในการศึกษาทางสังคมศาสตร์อีกวิธีหนึ่ง ที่จะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถหาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุได้โดยไม่ต้องใช้วิธีการวิจัยเชิงทดลอง เนื่องจากการวิจัยเชิงทดลองบางครั้งไม่สามารถศึกษาได้ เพราะตัวแปรจัดกระทำบางตัวไม่อาจจัดกระทำได้เนื่องจากขัดกับหลักจรรยาบรรณของนักวิจัย เช่น การทำร้ายร่างกาย หรือมีตัวแปรจัดกระทำหลายตัวรวมทั้งมีตัวแปรคั่นกลาง ตัวแปรที่เป็นตัวกุดหลายตัวจนไม่อาจกำหนดแบบแผนการทดลองเพื่อตอบคำถามการวิจัยได้ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) ดังนั้นนักวิจัยจึงได้พัฒนาการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุโดยใช้การวิจัยที่ไม่ใช่เชิงทดลอง ซึ่งก็คือ ใช้วิธีการวิเคราะห์อิทธิพลนั่นเอง

การวิเคราะห์อิทธิพลมี 2 แบบ คือ การวิเคราะห์อิทธิพลแบบดั้งเดิมและการวิเคราะห์โมเดลลิสเรล จากการศึกษาความรู้เกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์อิทธิพลในปัจจุบัน พบว่า การวิเคราะห์อิทธิพลแบบดั้งเดิมมีจุดอ่อนหลายประการซึ่ง นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) ได้กล่าวไว้ดังนี้

“การวิเคราะห์หัตถิทธิพลตามวิธีดั้งเดิมยังมีจุดอ่อนหลายประการ ประการแรก การประมาณค่าขนาดหัตถิทธิพลจากสมการโครงสร้างยังเป็นการประมาณค่าจากสมการโครงสร้างแต่ละสมการแยกกัน ตามความเป็นจริงเมื่อค่าขนาดหัตถิทธิพลค่าหนึ่งเปลี่ยนแปลงควรมีผลกระทบต่อขนาดหัตถิทธิพลอื่นๆ ด้วย ซึ่งในการประมาณค่าขนาดหัตถิทธิพลตามวิธีดั้งเดิมไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ประการที่สอง การประมาณค่าขนาดหัตถิทธิพลทางอ้อม และผลรวมหัตถิทธิพลนั้น ยังไม่มีการพัฒนาวิธีการทดสอบนัยสำคัญของขนาดหัตถิทธิพล แม้ว่าจะมีวิธีการทดสอบถูกพัฒนาขึ้นในระยะหลัง แต่ต้องมีการคำนวณต่างหากและค่อนข้างยุ่งยาก (Alwin and Hauser, 1975) ประการที่สาม กระบวนการวิเคราะห์ยังใช้การถดถอย และนำผลการวิเคราะห์มาคำนวณต่อ เมื่อผลการทดสอบความตรงของโมเดลได้ผลว่า โมเดลไม่สอดคล้องกับข้อมูล ต้องมีการปรับแก้โมเดลแล้ววิเคราะห์ใหม่ ทำให้การวิเคราะห์เสียเวลา และจุดอ่อนที่สำคัญที่สุด คือ การปรับแก้โมเดลโดยให้โมเดลมีความสัมพันธ์ย้อนกลับ หรือโมเดลมีตัวแปรแฝงหรือเทอมความคลาดเคลื่อนมีความสัมพันธ์กันทำไม่ได้ เพราะวิธีการวิเคราะห์หัตถิทธิพลตามวิธีดั้งเดิมยังใช้เทคนิคการวิเคราะห์การถดถอยซึ่งไม่สามารถวิเคราะห์ได้ ”

จากที่กล่าวมาข้างต้น ในปัจจุบันจุดอ่อนทั้งหมดสามารถแก้ไขได้โดยการใช้โมเดลลิสเรลในการวิเคราะห์หัตถิทธิพล และมีความสะดวกในตรวจสอบโมเดลเพื่อให้มีความสอดคล้องระหว่างโมเดลที่สร้างขึ้นตามกรอบแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ได้

วิธีการวิเคราะห์หัตถิทธิพลมีการดำเนินการแยกออกเป็นขั้นตอนซึ่ง นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) ได้สรุปไว้ว่า เริ่มจากการสร้างโมเดลลิสเรลแสดงหัตถิทธิพลตามพื้นฐานทางทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องให้ได้เป็นโมเดลแสดงหัตถิทธิพลทางทฤษฎี (theoretical path model) หรือโมเดลลิสเรลซึ่งสามารถแสดงได้ทั้งรูปแผนภูมิ รูปสมการโครงสร้าง และรูปข้อความสมมติฐานวิจัยได้ ขั้นตอนต่อไปคือการกำหนดข้อมูลจำเพาะของโมเดล และการระบุความเป็นไปได้ค่าเดียวของโมเดลเพื่อตรวจสอบว่าจะสามารถดำเนินการขั้นตอนต่อไปได้หรือไม่ จากนั้นจะเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงประจักษ์มาวิเคราะห์หาค่าเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วม หรือเมทริกซ์สหสัมพันธ์เพื่อนำไปใช้ในการประมาณค่าพารามิเตอร์ในโมเดลและนำมาคำนวณหาเมทริกซ์สหสัมพันธ์จากในโมเดล ขั้นตอนต่อไปคือ เปรียบเทียบเมทริกซ์ที่ได้จากข้อมูลและเมทริกซ์ที่ได้จากโมเดล ถ้าผลการเปรียบเทียบมีความแตกต่างกันมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าข้อมูลไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิง

ประจักษ์ หรือมีข้อผิดพลาดเกี่ยวกับทฤษฎี นักวิจัยต้องปรับแก้โมเดลและนำมาดำเนินการวิเคราะห์ใหม่ตั้งแต่เริ่มต้น ถ้าผลการเปรียบเทียบพบว่ามี ความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักวิจัยอาจปรับปรุงโมเดลให้มีเส้นทางอิทธิพลน้อยลงได้ ให้เป็นโมเดลแบบประหยัด และดำเนินการทดสอบโมเดลแบบประหยัดโดยเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่แรกอีกครั้ง นอกจากนี้ นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า การแก้ไขปรับปรุงโมเดลอาจมีการดำเนินการหลายรอบจนกว่าจะได้ผลการทดสอบความกลมกลืนเป็นที่น่าพอใจ และขั้นตอนสุดท้ายนักวิจัยก็ทำการแปลความหมายโมเดลและนำโมเดลไปใช้ในการอธิบายความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรในปรากฏการณ์ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (causal relationship) เพื่อศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเพื่อเปรียบเทียบระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระหว่างนิสิตที่มีภูมิหลังต่างกัน พร้อมทั้งพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีรายละเอียดและขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 ทุกสาขาวิชา จำนวน 4 สาขาวิชา ได้แก่ 1) สาขาวิชามนุษยศาสตร์ ประกอบด้วย คณะอักษรศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ 2) สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย คณะครุศาสตร์ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิเทศศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี 3) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ ประกอบด้วย คณะวิทยาศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ และ 4) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ ประกอบด้วย คณะจิตวิทยา เภสัชศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ แพทยศาสตร์ สหเวชศาสตร์ และวิทยาศาสตร์การกีฬา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 ในการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมลิสเรลนั้น จำเป็นต้องใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่พอสมควร และจากแนวคิดของ Lindeman, Merenda และ Gold (1980) และ Weiss (1972) (อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย , 2542) ซึ่งได้เสนอว่าอัตราส่วนจำนวนหน่วยตัวอย่างและจำนวนพารามิเตอร์ต้องมีอย่างน้อย 20 คน ต่อ 1 พารามิเตอร์ โดยมีพารามิเตอร์ในโมเดลที่ศึกษาในครั้งนี้จำนวน 30 พารามิเตอร์ จึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 600 คน แต่เนื่องจากอัตราการตอบกลับของแบบสอบถามในการวิจัยโดยเฉลี่ยมีค่าประมาณร้อยละ 80 (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542 อ้างถึงใน จรัญ ศรีบัวนำ, 2550) ผู้วิจัยจึงปรับขนาดกลุ่มตัวอย่างให้เป็น 672 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลตอบกลับเพียงพอในการวิเคราะห์ข้อมูล

การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 จำนวน 672 คน ได้มาจากการ

สุ่มตัวอย่างแบบสามขั้นตอน (three-stage random sampling) โดยมีรายละเอียดขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ตารางที่ 3.1 คณะของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา

สาขาวิชา มนุษยศาสตร์	สาขาวิชา สังคมศาสตร์	สาขาวิชา วิทยาศาสตร์กายภาพ	สาขาวิชา วิทยาศาสตร์ชีวภาพ
- อักษรศาสตร์ - ศิลปกรรมศาสตร์	- ครุศาสตร์ - นิติศาสตร์ - รัฐศาสตร์ - เศรษฐศาสตร์ - นิเทศศาสตร์ - พาณิชยศาสตร์และ การบัญชี	- วิทยาศาสตร์ - สถาปัตยกรรมศาสตร์ - วิศวกรรมศาสตร์	- จิตวิทยา - เภสัชศาสตร์ - สัตวแพทยศาสตร์ - ทันตแพทยศาสตร์ - แพทยศาสตร์ - สหเวชศาสตร์ - วิทยาศาสตร์การกีฬา

ที่มา: (สำนักบริหารวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

ขั้นที่ 1 สุ่มคณะที่จะศึกษา โดยแยกตามสาขาวิชา มี 4 สาขาวิชา ได้แก่ 1) สาขาวิชามนุษยศาสตร์ 2) สาขาวิชาสังคมศาสตร์ 3) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ และ 4) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ รายละเอียดดังตารางที่ 3.1 โดยในแต่ละสาขาวิชาทำการสุ่มคณะมาสาขาวิชาละ 2 คณะ และสุ่มคณะที่จะศึกษาโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) รวมเป็น 8 คณะ

ขั้นที่ 2 สุ่มวิชาเอกที่จะศึกษาโดยแยกตามคณะ 8 คณะ โดยในแต่ละคณะทำการสุ่มวิชาเอกละ 2 วิชาเอก ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (cluster random sampling) รวมเป็น 16 วิชาเอก

ขั้นที่ 3 สุ่มนิสิตระดับปริญญาบัณฑิตในแต่ละหน่วยวิชาเอก โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) ซึ่งแยกเป็นวิชาเอกละ 42 คน รวมเป็น 672 คน มีรายละเอียดดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	คณะ	วิชาเอก	ขนาดกลุ่มตัวอย่าง (คน)
มนุษยศาสตร์	1.อักษรศาสตร์	1. ภาษาอังกฤษ 2. ภาษาไทย	42 42
	2.ศิลปกรรมศาสตร์	1. นฤมิตรศิลป์ 2. ดุริยางคศิลป์	42 42
สังคมศาสตร์	1.ครุศาสตร์	1. มัธยมวิทย์ 2. มัธยมศิลป์	42 42
	2.พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	1. บัญชี 2. การตลาด	42 42
วิทยาศาสตร์ กายภาพ	1.วิทยาศาสตร์	1.วิทยาการคอมพิวเตอร์ 2. วิทยาศาสตร์เคมี	42 42
	2.วิศวกรรมศาสตร์	1. วิศวกรรมไฟฟ้า 2. วิศวกรรมคอมพิวเตอร์	42 42
วิทยาศาสตร์ ชีวภาพ	1.วิทยาศาสตร์การกีฬา	1. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา 2. วิทยาศาสตร์สุขภาพประยุกต์	42 42
	2. เกษตรศาสตร์	1. เกษตรศาสตร์ 2. การบริหารทางเกษตรกรรม	42 42
รวม	8	16	672

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยตัวแปรแฝง 2 ตัวแปร คือ ดุลยพินิจเชิงจริยธรรม และการฝ่าฝืนระเบียบวินัย ตัวบ่งชี้หรือตัวแปรสังเกตได้ 14 ตัวแปร คือ ตัวแปรภูมิหลัง 4 ตัวแปร ตัวแปรดุลยพินิจเชิงจริยธรรม 3 ตัวแปร และตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัย 7 ตัวแปร โดยมีรายละเอียดของตัวแปรทั้งหมด ดังนี้

ตัวแปรตาม ประกอบด้วย

1. ดุลยพินิจเชิงจริยธรรม เป็นตัวแปรแฝงภายใน วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร คือ (1) จริยธรรมขั้นที่ 5A (2) จริยธรรมขั้นที่ 5B (3) และจริยธรรมขั้นที่ 6
2. การฝ่าฝืนระเบียบวินัย เป็นตัวแปรแฝงภายใน วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ 7 ตัวแปร คือ (1) ด้านการแต่งกาย (2) ด้านการกระทำทุจริต (3) ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (4) ด้านพฤติกรรม

ที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (5) ด้านการกระทำผิดทางเพศ (6) ด้านความปลอดภัย และ (7) ด้านอบายมุข

ตัวแปรต้น ตัวแปรภูมิหลัง เป็นตัวแปรสังเกตได้ จำนวน 4 ตัวแปร ได้แก่ (1) เพศ (2) ระดับการศึกษา (3) สาขาวิชา และ (4) เกรดเฉลี่ยสะสม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามเพื่อวัดระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย และระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ที่ได้จากการศึกษางานวิจัยของ Potious (2008) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยโดยใช้หลักสูตรที่มีชื่อว่า “Shots” พบว่า การพัฒนาจริยธรรมมีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต และตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม (Derryberry, Wilson, Snyder, & Barger, 2006; Cooper, 2005; ศิริพร แยมินิล, 2530; ละอองทิพย์ พลาอนุภาพ, 2532; ทศนาพร ต้นทองทิพย์, 2535; เนาวรัตน์ เฉลิมศรี, 2543; กาญจนา สุรวาจารย์กุล, 2543; สุสารี วิวัฒน์ศุกร, 2544; ดารณี เลิศปิติวาณิชย์, 2546; สุทธิมา ห่อบุตร, 2549) พบว่า ตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และเกรดเฉลี่ยสะสม ส่งผลกระทบต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม แต่เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายที่ผู้วิจัยศึกษาเป็นนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต ตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ อายุและระดับการศึกษา จึงมีลักษณะใกล้เคียงกัน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาตัวแปรภูมิหลังที่ส่งผลกระทบต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม และตัวแปรตาม (dependent variable) ที่ผู้วิจัยศึกษาประกอบด้วย 1) ดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ซึ่ง Rest (1974) ได้แบ่งขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมโดยอิงจากทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Kohlberg (1971) ประกอบด้วยจริยธรรม 6 ขั้น คือ ขั้นที่ (1) จริยธรรมแห่งการเชื่อฟัง ขั้นที่ (2) จริยธรรมแห่งการแลกเปลี่ยน ขั้นที่ (3) จริยธรรมแห่งการทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ ขั้นที่ (4) จริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมาย ขั้นที่ (5) จริยธรรมแห่งการตกลงเห็นพ้องกันของสังคม ซึ่งแบ่งเป็น 2 ขั้นย่อย คือ ขั้น 5A และขั้น 5B และขั้นที่ (6) การใช้หลักความคิดขั้นสูง ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเพียง 3 ขั้น เป็นตัวบ่งชี้ของดุลยพินิจเชิงจริยธรรม คือ ขั้นที่ 5A ขั้นที่ 5B และขั้นที่ 6 (Rest 1986) เนื่องจากในการศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม Rest (1986) ได้นำจริยธรรมขั้นที่ 5A 5B และขั้นที่ 6 มารวมเป็นจริยธรรมขั้น P (Principle morality stage) ซึ่งเป็นขั้นที่บอกพัฒนาการทางจริยธรรมเพื่อประโยชน์ในการวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ซึ่งจริยธรรมทั้งสามขั้นนี้เป็นดัชนีบอกระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมโดยรวม (overall development) และ Rest (1986) เชื่อว่าจริยธรรมทั้ง 3 ขั้นนี้เป็นหลักจริยธรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการบุคลิกภาพและเป็นจริยธรรมเพื่อสังคมที่ทำให้บุคคลมีส่วนร่วมช่วยเหลือสังคม และ 2) การ

ฝ่าฝืนระเบียบวินัย ประกอบด้วย 7 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านการแต่งกาย (2) ด้านการกระทำทุจริต (3) ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (4) ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (5) ด้านการกระทำผิดทางเพศ (6) ด้านความปลอดภัย และ (7) ด้านอบายมุข จากการสังเคราะห์ตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัย จากข้อบังคับที่ว่าด้วยเรื่องวินัยของนิสิต จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทยและต่างประเทศ จากการศึกษาตัวแปรดังกล่าวผู้วิจัยได้นำมาพัฒนาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามที่มีข้อความเกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้นและตัวแปรภูมิหลังของนิสิต ประกอบด้วยข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ เกรดเฉลี่ยสะสม ชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการปฏิบัติตนด้านการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยสังเคราะห์ตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัย จากข้อบังคับที่ว่าด้วยเรื่องวินัยของนิสิตจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทยและต่างประเทศ ประกอบด้วย 7 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการแต่งกาย 2) ด้านการกระทำทุจริต 3) ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย 4) ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น 5) ด้านการกระทำผิดทางเพศ 6) ด้านความปลอดภัย และ 7) ด้านอบายมุข สำหรับข้อความมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ โดยแต่ละระดับมีความหมาย คือ

1	คือ	น้อยที่สุด	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ระหว่าง	ร้อยละ	0-20
2	คือ	น้อย	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ระหว่าง	ร้อยละ	21-40
3	คือ	ปานกลาง	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ระหว่าง	ร้อยละ	41-60
4	คือ	มาก	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ระหว่าง	ร้อยละ	61-80
5	คือ	มากที่สุด	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ระหว่าง	ร้อยละ	81-100

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการตัดสินใจ โดยใช้แบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม (The Defining Issues Test : DIT) ของ Rest (1986) ซึ่งแปลโดยสุสารี วิวัฒน์ศุกร (2544) ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติ 4 เรื่อง แต่ละเรื่องประกอบด้วยขั้นตอนในการตอบแบบวัด 2 ขั้นตอน ดังนี้

ตอน ก ประกอบด้วยข้อความซึ่งเป็นเหตุผลที่ใช้ตัดสินพฤติกรรมของตัวละครในสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งมีทั้งหมด 12 ข้อความ โดยข้อความแต่ละข้อความจะเป็นตัวแทนของชั้นจริยธรรม โดยให้ผู้ตอบประเมินความสำคัญของข้อความ ซึ่งมี 5 ระดับ และมีความหมาย ดังนี้

สำคัญที่สุด	หมายความว่า	มีความสำคัญที่สุดต่อการตัดสินใจ
สำคัญมาก	หมายความว่า	มีความสำคัญมากต่อการตัดสินใจ

สำคัญพอสมควร หมายความว่า มีความสำคัญพอสมควรต่อการตัดสินใจ

สำคัญน้อย หมายความว่า มีความสำคัญน้อยต่อการตัดสินใจ

ไม่สำคัญ หมายความว่า ไม่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจ

ตอน ข เป็นขั้นตอนสืบเนื่องจากตอน ก โดยนำข้อความที่ประเมินความสำคัญในตอน ก มาจัดอันดับความสำคัญ 4 อันดับ (เลือกเพียง 4 อันดับ) คือ

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 1

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 2

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 3

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 4

ตัวอย่าง เรื่องการตัดสินใจของดุษฎี

ดุษฎีคิดจะซื้อรถ เขาแต่งงานแล้วและมีลูกเล็ก ๆ 2 คน แต่เนื่องจากเขามีรายได้ปานกลาง จึงสามารถซื้อรถไว้ใช้ในครอบครัวได้เพียงคันเดียว ซึ่งจะต้องใช้ขับไปทำงาน ทำธุระอื่น ๆ และขับไปเที่ยวในวันหยุดพักผ่อนด้วย ดุษฎีรู้ว่าการตัดสินใจจะซื้อรถอะไรนั้น ต้องคำนึงถึงปัญหาต่าง ๆ หลายประการ

ถ้าท่านเป็นดุษฎี ท่านจะพิจารณาให้ความสำคัญของปัญหาเหล่านี้ว่าคำถามใดมีความสำคัญมากหรือน้อยเพียงไรต่อการตัดสินใจของดุษฎี ดังตัวอย่างที่ให้

คำสั่งตอน ก ที่วางขวามือจะเป็นที่ ๆ ให้ประเมินค่าความสำคัญหลังจากพิจารณาแต่ละข้อคำถามแล้วว่ามีมีความสำคัญต่อการตัดสินใจของดุษฎีมากน้อยเพียงไร ในการที่จะนำมาใช้เพื่อประกอบการตัดสินใจซื้อรถ

ข้อคำถาม	สำคัญที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญพอสมควร	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญ
1. คู่ชายรถอยู่ใกล้บ้านดุษฎีหรือไม่				✓	
2. การซื้อรถใช้แล้วจะประหยัดกว่าซื้อรถใหม่หรือไม่ เมื่อใช้ไปนาน ๆ	✓				
3. สีรถควรเป็นสีเซียว ซึ่งเป็นสีที่ดุษฎีชอบหรือไม่			✓		
4. มีความจุไม่ต่ำกว่า 200 ลูกบาศก์นิ้วหรือไม่				✓	
5. ควรเป็นรถที่มีเนื้อที่กว้างจะดีกว่ารถขนาดย่อมหรือไม่	✓				
6. หน้ารถควรมีลักษณะพิเศษ				✓	

คำสั่งตอน ข นำข้อความจากตอน ก มาจัดอันดับความสำคัญ 4 อันดับ โดยใส่หมายเลขหน้าข้อ โปรดสังเกตว่าข้อที่สำคัญที่สุดจะต้องมาจากข้อที่ทำเครื่องหมายไว้ทางขวามือ ซึ่งตรงกับข้อ 2 และข้อ 5 ในการตัดสินใจว่าข้อใดที่สำคัญที่สุดควรจะอ่านข้อ 2 และข้อ 5 ใหม่อีกครั้ง แล้วจึงเลือกข้อที่สำคัญที่สุด อีกข้อก็มีความสำคัญรองลงมาเป็นอันดับที่ 2 เป็นต้น ทำแบบเดียวกันนี้ จนครบอันดับความสำคัญ

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 1 ...5...

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 2 ...2...

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 3 ...3...

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 4 ...1...

การตรวจความคงที่ของข้อมูลในแบบวัดดุลพินิจเชิงจริยธรรม

ก่อนตรวจให้คะแนน ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดมาตรวจความคงที่ของข้อมูล เพื่อดูว่าแบบวัดชุดนั้น ผู้ทำตั้งใจทำด้วยความจริงใจหรือมีความเข้าใจ ไม่ใช่ทำโดยการเดา โดยวิธีการดังนี้

1. เมื่อกลุ่มตัวอย่างนำแบบวัดที่ได้ตอบแล้วมาคืน ผู้วิจัยจะดูความสอดคล้องของข้อมูลใน ส่วนการประเมินค่าความสำคัญ และการจัดอันดับความสำคัญ ว่ามีความสอดคล้องกันหรือไม่ ถ้าแบบวัดชุดใดมีความไม่สอดคล้องกันเกินกว่า 2 เรื่องขึ้นไป ถือว่าแบบวัดชุดนั้นไม่มีความคงที่ของข้อมูล ผู้วิจัยจะคืนแบบวัดให้กลุ่มตัวอย่างพร้อมทั้งอธิบายวิธีการทำแบบวัดให้แก่กลุ่มตัวอย่างฟัง เข้าเป็นรายบุคคลจนกลุ่มตัวอย่างเข้าใจและให้แก้ไขอีกครั้ง ถ้าแก้ไขแล้วข้อมูลที่ได้ยังไม่ตรงตามเกณฑ์ของแบบวัด ผู้วิจัยจะคัดแบบวัดชุดนั้นออก

ตัวอย่าง ถ้าผู้ตอบแบบวัดประเมินค่าข้อความที่ 1 2 3 4 5 ว่ามีความสำคัญที่สุด และประเมินค่าข้อความที่ 6 7 8 9 ว่าสำคัญมาก และประเมินค่าข้อความที่ 10 11 12 ว่าสำคัญพอควร ในข้อมูลช่วงจัดอันดับผู้ตอบแบบวัดจะต้องนำข้อความจากการประเมินค่าความสำคัญมาจัดอันดับความสำคัญ โดยจะต้องพิจารณาในช่องที่มีความสำคัญมากที่สุด ไปยังช่องที่ไม่มี ความสำคัญ ให้ได้เพียง 4 อันดับ

จากตัวอย่างผู้ตอบแบบวัดจะต้องพิจารณาระหว่างข้อความที่ 1 2 3 4 5 ว่าจะให้ข้อความใดสำคัญที่สุดอันดับที่ 1 ข้อความใดสำคัญรองลงมาเป็นอันดับที่ 2 ข้อความใดสำคัญรองลงมาเป็นอันดับที่ 3 ข้อความใดสำคัญรองลงมาเป็นอันดับที่ 4 แต่ถ้าผู้ตอบแบบวัดเลือกข้อความที่ 6 สำคัญที่สุดเป็นอันดับที่ 1 ข้อความที่ 2 สำคัญรองเป็นอันดับที่ 2 ข้อความที่ 9 สำคัญเป็นอันดับที่ 3 และข้อความที่ 1 สำคัญเป็นอันดับที่ 4 ถือว่าในเรื่องนี้ข้อมูลในส่วนการประเมินค่าและการจัดอันดับไม่มีความสอดคล้องกัน จึงต้องคัดออกตามเกณฑ์ของแบบวัด

2. ตรวจสอบข้อมูลในส่วนการประเมินค่าความสำคัญ ถ้าในเรื่องหนึ่ง ๆ กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าความสำคัญเหมือนกันเกิน 9 ข้อ ตั้งแต่ 2 เรื่องขึ้นไป ถือว่าแบบวัดนั้นไม่มีความคงที่ของข้อมูลต้องคัดออก

การตรวจและการให้คะแนนของแบบวัดคุณลักษณะเชิงจริยธรรม

นำแบบวัดที่ตรวจสอบความคงที่ของข้อมูลแล้วมาตรวจให้คะแนนตามที่ Rest (1986) ได้เสนอไว้ตามคู่มือการใช้แบบวัด DIT เพื่อวิเคราะห์ระดับขั้นคุณลักษณะเชิงจริยธรรมของกลุ่มตัวอย่าง การตรวจให้คะแนนของแบบวัด DIT สามารถทำได้ 2 วิธี คือ การตรวจด้วยมือ (Hand Scoring) และการตรวจด้วยเครื่อง (Machine Scoring) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยมีขั้นตอนในการตรวจและการให้คะแนน ดังนี้

1. เตรียมตาราง การให้คะแนนของแบบวัดแต่ละชุด ดังตารางข้างล่าง

เรื่อง \ ขั้น	2	3	4	5A	5B	6	A	M	P
เรื่องที่ 1									
เรื่องที่ 2									
เรื่องที่ 3									
เรื่องที่ 4									
รวม									

2. นำข้อมูลในส่วนที่จัดลำดับความสำคัญ (ranking) มาระบุขั้นพัฒนาการของคุณลักษณะเชิงจริยธรรมตามคู่มือของ Rest (1986) เพื่อให้ทราบว่าข้อความที่ผู้ทำแบบวัดเลือกมานั้นจัดอยู่ในขั้นคุณลักษณะเชิงจริยธรรมในขั้นใดบ้าง

เรื่อง \ ข้อ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
เรื่องที่ 1	4	3	2	M	3	4	M	6	A	5A	3	5A
เรื่องที่ 2	3	4	2	5A	5A	3	6	4	3	A	5B	4
เรื่องที่ 3	3	4	A	2	5A	M	3	6	4	5B	4	5A
เรื่องที่ 4	4	4	2	4	M	5A	3	3	5B	5A	4	3

3. ต่อจากนั้น ให้คะแนนตัวเลือกที่ผู้ทำแบบวัดได้จัดลำดับข้อความ ซึ่งเป็นตัวแทนขั้นคุณลักษณะเชิงจริยธรรมโดยพิจารณาจากตารางของ Rest (1986) และให้คะแนนตามลำดับข้างล่าง ดังนี้

- ให้คะแนน 4 ในตัวเลือกที่จัดลำดับความสำคัญ เป็นอันดับที่ 1
 ให้คะแนน 3 ในตัวเลือกที่จัดลำดับความสำคัญ เป็นอันดับที่ 2
 ให้คะแนน 2 ในตัวเลือกที่จัดลำดับความสำคัญ เป็นอันดับที่ 3
 ให้คะแนน 1 ในตัวเลือกที่จัดลำดับความสำคัญ เป็นอันดับที่ 4

ตัวอย่าง ในเรื่องที่ 1 หากผู้ทำแบบวัดเลือกข้อความมาจัดลำดับความสำคัญ ดังนี้

เลือกข้อความที่ 8 มาจัดลำดับความสำคัญเป็นอันดับที่ 1 **จัดอยู่ในชั้นที่ 6**

เลือกข้อความที่ 12 มาจัดลำดับความสำคัญเป็นอันดับที่ 2 **จัดอยู่ในชั้นที่ 5A**

เลือกข้อความที่ 1 มาจัดลำดับความสำคัญเป็นอันดับที่ 3 **จัดอยู่ในชั้นที่ 4**

เลือกข้อความที่ 5 มาจัดลำดับความสำคัญเป็นอันดับที่ 4 **จัดอยู่ในชั้นที่ 3**

ข้อสังเกต สามารถพิจารณาว่าจัดอยู่ในชั้นคุณยพินิจเชิงจริยธรรมระดับใดตามคู่มือของ

Rest (1986)

4. ตรวจสอบให้คะแนนผู้ตอบแบบวัด ดังนี้

เลือกข้อความที่ 8 เป็นอันดับที่ 1 เขียนให้คะแนนผู้ตอบแบบวัด 4 คะแนน ในตารางช่องของ**ชั้นที่ 6**

เลือกข้อความที่ 12 เป็นอันดับที่ 2 เขียนให้คะแนนผู้ตอบแบบวัด 3 คะแนน ในตารางช่องของ**ชั้นที่ 5A**

เลือกข้อความที่ 1 เป็นอันดับที่ 3 เขียนให้คะแนนผู้ตอบแบบวัด 2 คะแนน ในตารางช่องของ**ชั้นที่ 4**

เลือกข้อความที่ 5 เป็นอันดับที่ 4 เขียนให้คะแนนผู้ตอบแบบวัด 1 คะแนน ในตารางช่องของ**ชั้นที่ 3**

ข้อความที่	ข้อความที่ 5	ข้อความที่ 1	ข้อความที่ 12	ข้อความที่ 8					
ชั้น	2	3	4	5A	5B	6	A	M	P
เรื่องที่ 1		1	2	3		4			7
เรื่องที่ 2									
เรื่องที่ 3									
เรื่องที่ 4									
รวม									
%									

$$P=5A+5B+6$$

$$=3+0+4$$

$$=7$$

ข้อสังเกต ในแต่ละเรื่องอาจจะมี 4 3 2 1 ซ้ำกันได้ ในชั้นของคุณยพินิจเชิงจริยธรรมชั้นใดชั้นหนึ่ง

5. ทำการตรวจให้คะแนนจนครบทั้ง 4 เรื่อง

6. รวมคะแนนทั้งหมดในแต่ละชั้นคุณวุฒิเชิงจริยธรรม แล้วนำคะแนนในชั้น 5A ชั้น 5B และชั้น 6 มารวมเข้าด้วยกัน ได้คะแนนในชั้น P ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ที่บอกถึงพัฒนาการของคุณวุฒิเชิงจริยธรรมโดยรวมของกลุ่มตัวอย่าง และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติ ส่วนคะแนนของชั้นคุณวุฒิเชิงจริยธรรมชั้นอื่น ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง นำมาคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน

เกณฑ์การแปลความหมาย

หลังจากที่ได้วิเคราะห์ข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยทำการหาค่าคะแนนเฉลี่ยของการฝ่าฝืนระเบียบวินัยและคุณวุฒิเชิงจริยธรรม โดยแบ่งช่วงของคะแนนเฉลี่ยและเกณฑ์การแปลความหมายดังนี้

คะแนนเฉลี่ยและเกณฑ์ของการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

1.00-1.79	หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด
1.80-2.59	หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
2.60-3.39	หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
3.40-4.19	หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
4.20-5.00	หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยและเกณฑ์ของคุณวุฒิเชิงจริยธรรม

1.00-1.79	หมายถึง ไม่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจ
1.80-2.59	หมายถึง มีความสำคัญน้อยต่อการตัดสินใจ
2.60-3.39	หมายถึง มีความสำคัญพอควรต่อการตัดสินใจ
3.40-4.19	หมายถึง มีความสำคัญมากต่อการตัดสินใจ
4.20-5.00	หมายถึง มีความสำคัญที่สุดต่อการตัดสินใจ

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ มีขั้นตอนการสร้าง พัฒนา และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การสร้างเครื่องมือ

1.1 ศึกษาทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับคุณวุฒิเชิงจริยธรรม และการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณวุฒิเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัย และสังเคราะห์เพื่อหาปัจจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงตัวบ่งชี้ของปัจจัยนั้น เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย

1.2 นิยามตัวแปรแต่ละตัวให้มีความชัดเจนตามทฤษฎีและนิยามเชิงปฏิบัติการ เพื่อให้ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการวัดและง่ายต่อการสร้างข้อคำถาม

1.3 ปรับปรุงข้อคำถามคุณลักษณะเชิงจริยธรรม และสร้างข้อคำถามการฝ่าฝืนระเบียบวินัย และตัวบ่งชี้ในแต่ละปัจจัยตามนิยามเชิงปฏิบัติการ จากนั้นนำข้อคำถามที่สร้างและปรับปรุงเสร็จเรียบร้อยแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมของข้อคำถาม การใช้ภาษา ความถูกต้องของภาษา และรูปแบบการพิมพ์

2. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ด้านความตรงเชิงเนื้อหา (content validity)

2.1 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาและระเบียบข้อบังคับที่ว่าด้วยเรื่องวินัยของนิสิต จำนวน 7 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในด้านความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถาม (index of congruence: IOC) กับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด ดังนี้ IOC มีลักษณะการให้คะแนน คือ

- 1 หมายถึง ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องหรือไม่สอดคล้อง
- 1 หมายถึง ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด

การคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ มีเกณฑ์ในการคัดเลือก คือ

1. อาจารย์หรือนักวิชาการสาขาวิชาการศึกษาและประเมินผลการศึกษา ซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนและทำวิจัยมากกว่า 3 ปี จำนวน 1 ท่าน
2. อาจารย์หรือนักวิชาการสาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ ซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนและทำวิจัยมากกว่า 3 ปี จำนวน 2 ท่าน
3. อาจารย์หรือนักวิชาการสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนและทำวิจัยมากกว่า 3 ปี จำนวน 2 ท่าน
4. อาจารย์หรือนักวิชาการสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา และทำงานในด้านกิจการนิสิตระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนและทำวิจัยมากกว่า 3 ปี จำนวน 1 ท่าน
5. อาจารย์หรือนักวิชาการ และทำงานในด้านกิจการนิสิตระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีประสบการณ์ในการสอนและทำวิจัยมากกว่า 3 ปี จำนวน 1 ท่าน รายงานของผู้เชี่ยวชาญแสดงรายละเอียดในภาคผนวก ก

สำหรับผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ศิริชัย กาญจนวาสี (2544) กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินความตรงเชิงเนื้อหา คือ ค่าดัชนี IOC ซึ่งค่าที่คำนวณได้ต้องมีค่ามากกว่า 0.50 ($IOC > 0.50$) จึงถือว่าข้อความนั้นสอดคล้องกับข้อความที่จะวัด โดยในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 7 ท่าน พบว่าข้อความทั้งหมดมีค่าดัชนี IOC อยู่ระหว่าง 0.50-1.00

2.2 ผู้วิจัยได้ทำการแก้ไขปรับปรุงด้านภาษาของข้อคำถามจากข้อเสนอแนะที่ผ่านการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณาอีกครั้ง โดยรายละเอียดการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) จากผู้เชี่ยวชาญ รายละเอียดดังตารางที่ 3.3 และตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.3 ข้อคำถามเรื่องการปฏิบัติตนที่ได้รับการปรับปรุงเพิ่มเติมจากคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ตัวแปร	ข้อที่	ข้อคำถามเดิม	ข้อคำถามที่ปรับปรุง
ด้านการแต่งกาย	1	ท่านใส่เสื้อผ้ามีลวดลายหรือใส่เสื้อยืดมาเรียน	ท่านใส่เสื้อผ้าไม่ถูกระเบียบที่มหาวิทยาลัย กำหนดไว้มาเรียน (เช่น เสื้อนิสิตที่มีลวดลายหรือเสื้อยืด)
	3	ท่านที่เป็นนิสิตชายปลดกระดุม เสื้อมากจนไม่เหมาะสม ท่านที่เป็นนิสิตหญิงใส่เสื้อรัดตัวหรือ ไม่ใช้กระดุมเสื้อของมหาวิทยาลัย	ท่านที่เป็นนิสิตชายปลดกระดุมเสื้อมากจนไม่เหมาะสม (เช่น ปลดกระดุมเสื้อเม็ดบนตั้งแต่ 2 เม็ดขึ้นไป) ท่านที่เป็นนิสิตหญิงใส่เสื้อรัดตัวหรือไม่ใช้กระดุมเสื้อของมหาวิทยาลัย
	4	ท่านสวมรองเท้าไม่หุ้มส้นหรือใส่รองเท้าแตะมาเรียน	- ท่านสวมรองเท้าไม่หุ้มส้นหรือใส่รองเท้าแตะมาเรียน - ท่านสวมรองเท้ามีลวดลายหรือสีฉูดฉาดมาเรียน
	5	ท่านใส่ถุงเท้ามีลวดลายและสีฉูดฉาด	ตัดข้อคำถามนี้ เนื่องจากนิสิตหญิงไม่สวมถุงเท้า
	6	ท่านคาดเข็มขัดแฟชั่นที่ไม่มีตราพระเกี้ยว	ท่านคาดเข็มขัดแฟชั่นหรือเข็มขัดที่ไม่มีตราพระเกี้ยว
	8	ท่านที่เป็นนิสิตชายใส่กางเกงเอวต่ำมากจนไม่เหมาะสม ท่านที่เป็นนิสิตหญิงใส่กระโปรงสั้น ผ่าสูงจนเกินไป หรือกระโปรงเอวต่ำ	ท่านที่เป็นนิสิตชายใส่กางเกงเอวต่ำมากจนเห็นกางเกงชั้นใน ท่านที่เป็นนิสิตหญิงใส่กระโปรงสั้น ผ่าสูงจนเกินไป หรือกระโปรงเอวต่ำมากจนเห็นกางเกงชั้นใน
ด้านการกระทำทุจริต	11	ท่านนำหนังสือ วารสาร วิทยานิพนธ์ หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในห้องสมุดออกไปโดยไม่ได้รับอนุญาต	ท่านนำหนังสือ วารสาร วิทยานิพนธ์ หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในห้องสมุด ออกจากห้องสมุดโดยไม่ได้รับอนุญาต
	12	ท่านเคยปลอมแปลงลายเซ็นอาจารย์ในเอกสารต่าง ๆ หรือเซ็นชื่อแทนเพื่อนที่ไม่เข้าเรียน	-ท่านเคยปลอมแปลงลายเซ็นต่ออาจารย์ในเอกสารต่าง ๆ - ท่านเซ็นชื่อแทนเพื่อนที่ไม่เข้าเรียน

ตารางที่ 3.3 (ต่อ)

ตัวแปร	ข้อที่	ข้อความเดิม	ข้อความที่ปรับปรุง
ด้านการกระทำทุจริต	13	ท่านเคยปลอมแปลงเอกสาร (เช่น เอกสารลงทะเบียน ใบแสดงผลการเรียน สำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาบัตรประชาชน หรือเอกสารสำคัญอื่น ๆ)	ท่านเคยปลอมแปลงเอกสารสำคัญ (เช่น เอกสารลงทะเบียนเรียน เอกสารลงทะเบียนการสมัคร ใบแสดงผลการเรียน สำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาบัตรประชาชน หรือเอกสารสำคัญอื่น ๆ)
	14	ท่านจดข้อความที่คาดว่าจะป้อนคำตอบเข้าไปในห้องสอบ	- ท่านจดข้อความที่คาดว่าจะป้อนคำตอบเข้าไปในห้องสอบ - ท่านลอกข้อสอบเพื่อนหรือถามคำตอบจากเพื่อนในขณะที่ทำการสอบ
	16	ท่านใช้คอมพิวเตอร์ของคณะหรือมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาตและเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ (เช่น การใช้รหัสผ่านผู้อื่น หรือการสร้างไวรัสเพื่อทำลายระบบข้อมูล)	- ท่านใช้คอมพิวเตอร์ของคณะหรือของมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต - ท่านเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ (เช่น การใช้รหัสผ่านผู้อื่น หรือการสร้างไวรัสเพื่อทำลายระบบข้อมูล)
ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย	20	ท่านเด็ดดอกไม้หรือตัดต้นไม้ในมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต	ท่านตัดต้นไม้ในมหาวิทยาลัย โดยไม่ได้รับอนุญาต
	21	ท่านทำสัญลักษณ์ เช่น ขูด ขีด สลักชื่อหรือติดกระดาษบนต้นไม้ โดยไม่ได้รับอนุญาต	ท่านเด็ดดอกไม้ ทำสัญลักษณ์ (เช่น ขูด ขีด สลักชื่อ) หรือติดกระดาษบนต้นไม้โดยไม่ได้รับอนุญาต
	23	ท่านอยู่ในมหาวิทยาลัยเกินเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด คือ 21.00 น.	ท่านอยู่ในมหาวิทยาลัยเกินเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด คือ 21.00 น. (ยกเว้นกรณีอยู่หอพักของมหาวิทยาลัย หรือได้รับอนุญาตให้จัดกิจกรรมในบางกรณี)
	25	ท่านจอดรถโดยไม่ได้รับอนุญาต ในบริเวณลานจอดรถที่ต้องใช้บัตรจอดรถ หรือจอดรถในที่จอดรถส่วนบุคคลของผู้อื่น	ท่านจอดรถในบริเวณมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต ในบริเวณลานจอดรถที่ต้องใช้บัตรจอดรถ หรือจอดรถในที่จอดรถส่วนบุคคลของผู้อื่น
ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น	29	ท่านแสดงกริยาวาจาไม่สุภาพหรือก้าวร้าวต่อเพื่อนนิสิต อาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย	- ท่านแสดงกริยา วาจาไม่สุภาพหรือก้าวร้าวต่อเพื่อนนิสิตในมหาวิทยาลัย - ท่านแสดงกริยา วาจาไม่สุภาพหรือก้าวร้าวต่ออาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย
	34	ท่านทำลายทรัพย์สินของเพื่อนนิสิต อาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย (เช่น รถจักรยานยนต์ รถยนต์ โทรศัพท์)	ท่านทำลายทรัพย์สินของเพื่อนนิสิต อาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย (เช่น ขูด ขีด เขียน หรือพัง รถจักรยานยนต์ โทรศัพท์)
ด้านความปลอดภัย	41	ท่านนำสารติดไฟ (เช่น น้ำมัน ดินปืน) หรือจุดไฟในบริเวณมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต	ท่านนำสารติดไฟ (เช่น น้ำมัน ดินปืน) เข้ามาในมหาวิทยาลัย หรือ จุดไฟในบริเวณมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต

ตารางที่ 3.4 ข้อคำถามเรื่องการตัดสินใจที่ได้รับการปรับปรุงเพิ่มเติมจากคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ข้อคำถามเดิม	ขั้นพัฒนาการ ดุลยพินิจเชิง จริยธรรม	ข้อคำถามที่ปรับปรุง
สถานการณ์ที่ 1 เรื่อง นายเล็กกับยา			
3	นายเล็กยอมเสี่ยงต่อการถูกยิงหรือยอมติดคุก ในฐานะที่เป็นขโมยเพื่อว่ามันอาจจะช่วยได้	2	นายเล็กยอมเสี่ยงต่อการถูกยิงหรือยอมติดคุก ในฐานะที่เป็นขโมยเพื่อว่ามันอาจจะช่วยภรรยา ได้
สถานการณ์ที่ 2 เรื่อง นักศึกษาประท้วง			
3	นักศึกษาทราบหรือไม่ว่าการกระทำเช่นนั้นเขา อาจถูกจับ ถูกปรับ หรือถูกไล่ออกจากทาง มหาวิทยาลัยได้	2	นักศึกษาทราบหรือไม่ว่าการกระทำเช่นนั้นเขา อาจถูกจับ ถูกปรับ หรือถูกลงโทษจากทาง มหาวิทยาลัยได้
6	การเข้ายึดอำนาจนั้นทำให้ประชาชนเกิดความไม่ พอใจและประณามนักศึกษาใหม่	3	การเข้ายึดอำนาจนั้นทำให้ประชาชนเกิดความไม่ พอใจและประณามนักศึกษาหรือไม่
7	การเข้ายึดครองตึกสอดคล้องกับหลักแห่ง ความยุติธรรมใหม่	6	การเข้ายึดครองตึกสอดคล้องกับหลักแห่ง ความยุติธรรมหรือไม่
8	การยอมให้ให้นักศึกษาคนหนึ่งกระทำการ ดังกล่าวถือเป็นการส่งเสริมให้คนอื่น ๆ ทำ ตามใหม่	4	การยินยอมให้นักศึกษาคนหนึ่งกระทำการ ละเมิดกฎดังกล่าวถือเป็นการส่งเสริมให้ นักศึกษาคน อื่น ๆ ทำตามหรือไม่
9	อธิการบดีเข้าใจผิดใช่ไหมคิดว่านักศึกษา ประท้วงตัวเขาจึงทำตัวไม่มีเหตุผลและไม่ให้ ความร่วมมือใด ๆ หรือไม่	3	อธิการบดีเข้าใจผิดที่คิดว่านักศึกษาประท้วงตัว เขาเอง จึงทำตัวไม่มีเหตุผลและไม่ให้ความ ร่วมมือใด ๆ หรือไม่
สถานการณ์ที่ 3 เรื่อง ทางเลือกของหมอ			
5	รัฐมีสิทธิที่จะบังคับให้คนมีชีวิตอยู่ต่อไป แม้ เขาไม่ต้องการมีชีวิตอยู่ใหม่	5A	5. รัฐมีสิทธิที่จะบังคับให้คนมีชีวิตอยู่ต่อไป แม้ เขาไม่ต้องการมีชีวิตอยู่หรือไม่
10	ค่านิยมอะไรที่หมอยึดถือเป็นหลักในการกระทำของเขา	5B	หมอยึดถือค่านิยมอะไรเป็นหลักในการกระทำ ของเขา
สถานการณ์ที่ 4 เรื่อง หนังสือพิมพ์			
7	คำสั่งห้ามนี้จะมีผลทำให้แดงเสื่อมศรัทธาใน ตัวอาจารย์ใหญ่ใหม่	3	7.คำสั่งห้ามนี้จะมีผลทำให้แดงเสื่อมศรัทธา ในตัวอาจารย์ใหญ่หรือไม่

สำหรับผลที่ได้จากการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ ทำให้ได้
แบบสอบถามที่ประกอบด้วย 1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัย
2) ตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัยทั้ง 7 ด้าน จำนวน 54 ข้อ 3) ตัวแปรดุลยพินิจเชิงจริยธรรม จำนวน 4
สถานการณ์ สถานการณ์ละ 12 ข้อคำถาม รวม 48 ข้อ รายละเอียดดังตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5 จำนวนข้อคำถามด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัย ด้านการฝ่าฝืนระเบียบวินัย และด้านดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

ตัวแปร	ตอนที่	ข้อที่	จำนวนข้อ
ปัจจัย	1	1-4	4
1. เพศ		1	1
2. เกรดเฉลี่ยสะสม		2	1
3. ชั้นปีที่ศึกษา		3	1
4. คณะที่ศึกษา		4	1
การฝ่าฝืนระเบียบวินัย	2	1-54	54
1. ด้านการแต่งกาย		1-8	8
2. ด้านการกระทำทุจริต		9-20	12
3. ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย		21-30	10
4. ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น		31-38	8
5. ด้านการกระทำผิดทางเพศ		39-43	5
6. ด้านความปลอดภัย		44-47	4
7. ด้านอบายมุข		48-54	7
ดุลยพินิจเชิงจริยธรรม	3	4 เรื่อง	48 ข้อ
1. เรื่องนายเล็กกับยา		1	12
2. นักศึกษาประท้วง		2	12
3. ทางเลือกของหมอ		3	12
4. หนังสือพิมพ์		4	12

ด้านความเที่ยง (Reliability)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 40 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ เพื่อนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพเครื่องมือ โดยการตรวจสอบความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ของแบบสอบถามวัดระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

ผลการวิเคราะห์พบว่า ข้อคำถามของตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัยในแต่ละด้านมีความเที่ยงอยู่ระหว่าง .8333 ถึง .9128 และมีความเที่ยงทั้งฉบับคือ .9721 แสดงว่าแบบสอบถาม

ที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพและมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเก็บข้อมูล สำหรับค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัยในแต่ละด้านและทั้งฉบับ มีรายละเอียดดังตารางที่ 3.6

ตารางที่ 3.6 ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามวัดระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

ตัวแปร	ค่าความเที่ยง
การฝ่าฝืนระเบียบวินัย	
1 ด้านการแต่งกาย	.8977
2 ด้านการกระทำทุจริต	.9128
3 ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย	.9012
4 ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น	.8999
5 ด้านการกระทำผิดทางเพศ	.8333
6 ด้านความปลอดภัย	.8726
7 ด้านอบายมุข	.8469
ความเที่ยง	.9721

2.4 นำผลการวิเคราะห์ที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น จากนั้นจึงนำแบบสอบถามที่ได้ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจริงต่อไป

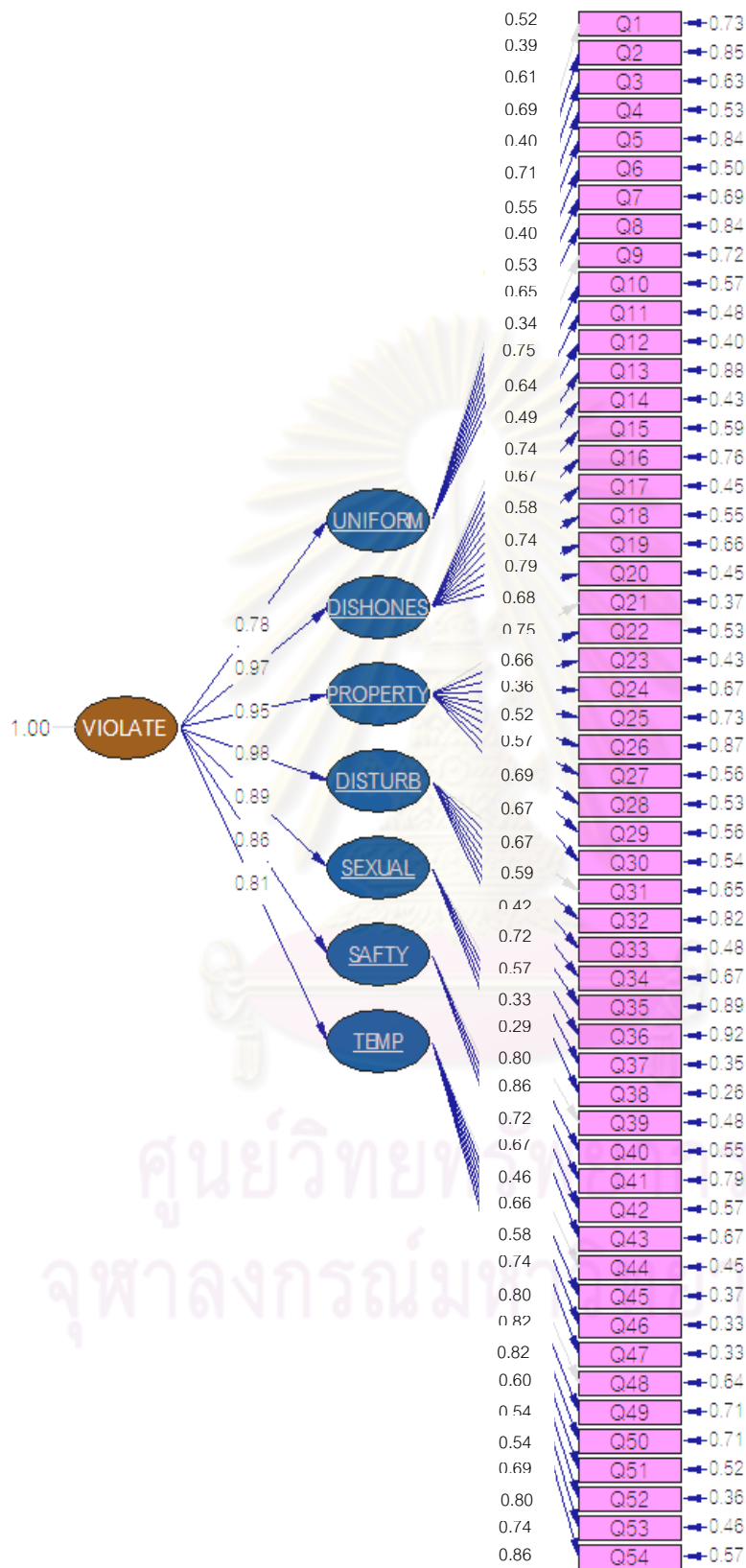
ด้านความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity)

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตจำนวน 640 คน มาวิเคราะห์หาค่าความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของแบบวัดการฝ่าฝืนระเบียบวินัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและแบบวัดคุณลักษณะเชิงจริยธรรม โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สอง (second order confirmatory factor analysis) ด้วยโปรแกรม LISREL ซึ่งเป็นการวิเคราะห์เพื่อให้ได้สารสนเทศเพิ่มเติม ส่วนการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดลการวัดระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยนั้น ผู้วิจัยนำเสนอไว้ในบทที่ 4 ในตารางที่ 4.16 และ 4.17 ผลการวิเคราะห์หาค่าความตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดการฝ่าฝืนระเบียบวินัยและคุณลักษณะเชิงจริยธรรม มีรายละเอียดดังนี้

โมเดลการฝ่าฝืนระเบียบวินัย ประกอบไปด้วยองค์ประกอบของการฝ่าฝืนระเบียบวินัย (VIOLATE) 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ด้านการแต่งกาย (UNIFORM) มีตัวบ่งชี้คือ ข้อคำถามข้อที่ 1 ถึง 8 (Q1-Q8) 2) ด้านการกระทำทุจริต (DISHONESTY) มีตัวบ่งชี้คือ ข้อคำถามข้อที่ 9 ถึง 20

(Q9-Q20) 3) ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (PROPERTY) มีตัวบ่งชี้คือ ข้อคำถามข้อที่ 21 ถึง 30 (Q21-Q30) 4) ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (DISTRUB) มีตัวบ่งชี้คือ ข้อคำถามข้อที่ 31 ถึง 38 (Q31-Q38) 5) ด้านการกระทำผิดทางเพศ (SEXUAL) มีตัวบ่งชี้คือ ข้อคำถามข้อที่ 39 ถึง 43 (Q39-Q43) 6) ด้านความปลอดภัย (SAFTY) มีตัวบ่งชี้คือ ข้อคำถามข้อที่ 44 ถึง 47 (Q44-Q47) และ 7) ด้านอบายมุข (TEMPTATION) มีตัวบ่งชี้คือ ข้อคำถามข้อที่ 48 ถึง 54 (Q48-Q54)

ผลการวิเคราะห์โมเดลการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่า มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (chi-square = 972.03) โดยมีค่าความน่าจะเป็นเข้าใกล้หนึ่ง ($p = 0.12776$) นั่นคือ ค่าไค-สแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่ายอมรับสมมติฐานหลักที่ว่าโมเดลการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และค่าดัชนีความสอดคล้องกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ 0.947 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.914 เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบของการฝ่าฝืนระเบียบวินัยทั้ง 7 องค์ประกอบ พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานทั้งหมดมีค่าเป็นบวก มีขนาดตั้งแต่ 0.78 ถึง 0.98 องค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานมากที่สุดคือ ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (DISTRUB) มีค่าเท่ากับ 0.97 รองลงมาคือ ด้านการกระทำทุจริต (DISHONESTY) และด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (PROPERTY) มีค่าเท่ากับ ด้านการกระทำผิดทางเพศ (SEXUAL) ด้านความปลอดภัย (SAFTY) ด้านอบายมุข (TEMPTATION) และด้านการแต่งกาย (UNIFROM) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.95, 0.89, 0.86, 0.81 และ 0.78 ตามลำดับ และตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบแต่ละด้านทั้ง 54 ตัวบ่งชี้ พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานทั้งหมดเป็นบวก มีขนาดตั้งแต่ 0.33 ถึง 0.86 โดยข้อคำถามข้อที่ 38 และ 54 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานสูงสุดเท่ากับ 0.86 และข้อคำถามข้อที่ 35 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานน้อยที่สุดเท่ากับ 0.33 จากผลการวิเคราะห์โมเดลการฝ่าฝืนระเบียบวินัยดังกล่าว สรุปได้ว่า แบบวัดการฝ่าฝืนระเบียบวินัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) รายละเอียดดังแผนภาพที่ 3.1

Chi-Square=972.03, df=923, P-value=0.12776, RMSEA=0.009

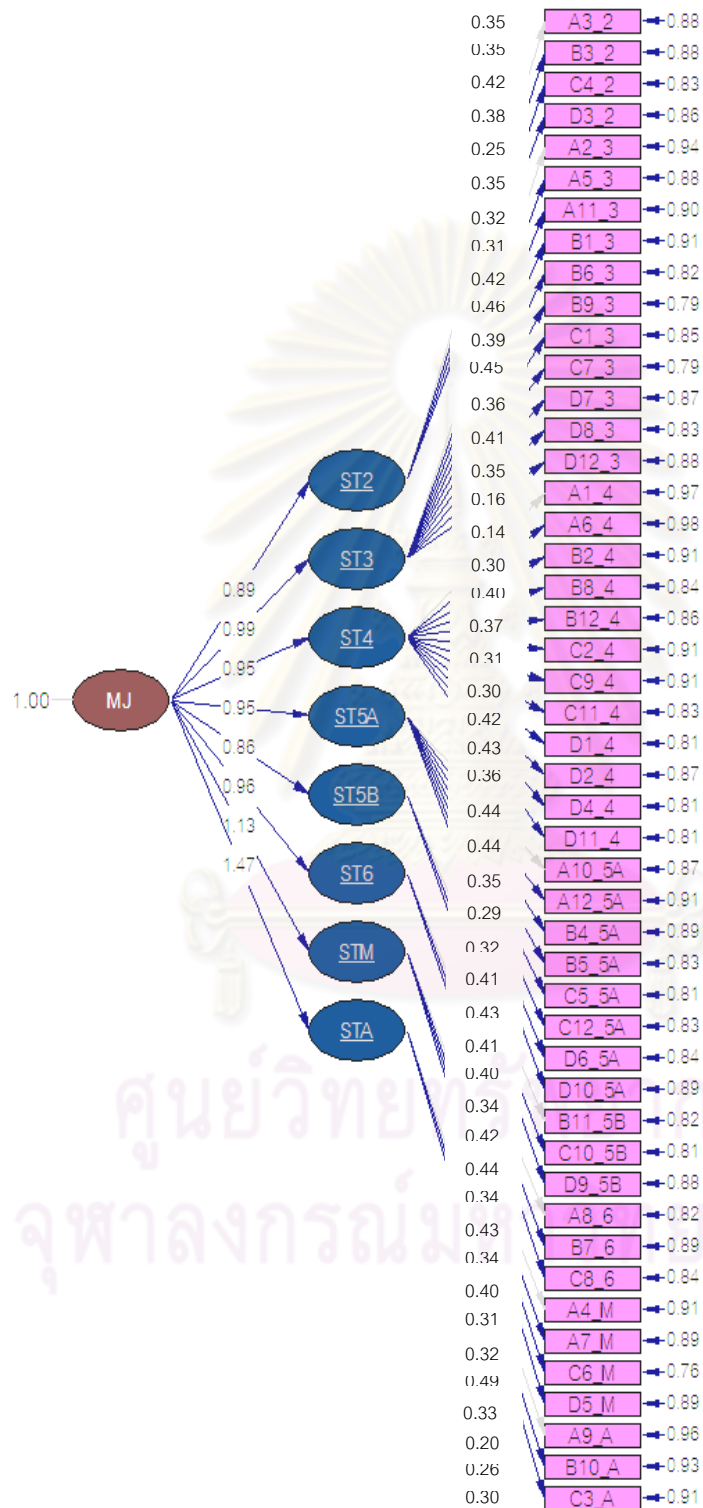
แผนภาพที่ 3.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองของแบบวัดการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

โมเดลดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ประกอบไปด้วยองค์ประกอบของดุลยพินิจเชิงจริยธรรม (MJ) 8 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) จริยธรรมขั้นที่ 2 (ST2) มีตัวบ่งชี้คือ A3_2 ถึง D3_2 2) จริยธรรมขั้นที่ 3 (ST3) มีตัวบ่งชี้คือ A11_3 ถึง D12_3 3) จริยธรรมขั้นที่ 4 (ST4) มีตัวบ่งชี้คือ A1_4 ถึง D11_4 4) จริยธรรมขั้นที่ 5A (ST5A) มีตัวบ่งชี้คือ A10_5A ถึง D10_5A 5) จริยธรรมขั้นที่ 5B (ST5B) มีตัวบ่งชี้คือ B11_5B ถึง D9_5B 6) จริยธรรมขั้นที่ 6 (ST6) มีตัวบ่งชี้คือ A8_6 ถึง C8_2 7) จริยธรรมขั้น M (STM) มีตัวบ่งชี้คือ A4_M ถึง D5_M และ 8) จริยธรรมขั้น A (STA) มีตัวบ่งชี้คือ A9_A ถึง C3_A

ผู้วิจัยได้ให้ความหมายชื่อตัวแปรที่ใช้แทนตัวบ่งชี้ในแต่ละองค์ประกอบ สามารถอธิบายได้ดังนี้ A, B, C, และ D คือ สถานการณ์สมมติทั้ง 4 เรื่องของแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม โดย A หมายถึง เรื่องนายเล็กกับยา B หมายถึง เรื่องนักศึกษาประท้วง C หมายถึง เรื่องทางเลือกของหมอม และ D คือ เรื่องหนังสือพิมพ์ ซึ่งในแต่ละเรื่องจะประกอบไปด้วยข้อคำถามเรื่องละ 12 ข้อคำถาม ได้แก่ A1-A12, B1-B12, C1-C12 และ D1-D12 โดยในแต่ละข้อคำถามจะเป็นตัวแทนขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในแต่ละขั้น คือ จริยธรรมขั้นที่ 2 ถึง จริยธรรมขั้น A ดังตัวอย่าง เช่น A2_3 หมายถึง เรื่องนายเล็กกับยา ตรงกับข้อคำถามข้อที่ 2 และเป็นจริยธรรมขั้นที่ 3

ผลการวิเคราะห์โมเดลดุลยพินิจเชิงจริยธรรม พบว่า มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (chi-square = 798.55) ซึ่งมีค่าความน่าจะเป็นเข้าใกล้หนึ่ง ($p = 0.07009$) นั่นคือ ค่าไค-สแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่ายอมรับสมมติฐานหลักที่ว่าโมเดลดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และค่าดัชนีความสอดคล้องกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ 0.951 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.921 เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบของดุลยพินิจเชิงจริยธรรมทั้ง 8 องค์ประกอบ พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานทั้งหมดมีค่าเป็นบวก มีขนาดตั้งแต่ 0.86 ถึง 1.44 องค์ประกอบที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานมากที่สุดคือ จริยธรรมขั้น A มีค่าเท่ากับ 1.47 รองลงมาคือ จริยธรรมขั้น M มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 1.12 ทั้งสององค์ประกอบดังกล่าวมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเกิน 1 เนื่องจากทั้งสององค์ประกอบใช้เป็นตัวลงของแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม และน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของจริยธรรมขั้น 2, 3, 4, 5A, 5B และ 6 มีค่าเท่ากับ 0.89, 0.99, 0.95, 0.95, 0.86 และ 0.96 ตามลำดับ และตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบแต่ละด้านทั้ง 48 ตัวบ่งชี้ พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานทั้งหมดเป็นบวก มีขนาดตั้งแต่ 0.14 ถึง 0.49 โดยตัวบ่งชี้ C6_M มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานสูงสุดเท่ากับ 0.49 และตัวบ่งชี้ A6_4 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานน้อยที่สุดเท่ากับ 0.14 จากผลการวิเคราะห์

โมเดลดุลยพินิจเชิงจริยธรรมดังกล่าว สรุปได้ว่า แบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมีความตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) รายละเอียดดังแผนภาพที่ 3.2

Chi-Square=798.55, df=741, P-value=0.07009, RMSEA=0.011

แผนภาพที่ 3.2 การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่สองของแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

3. การจัดรูปแบบของแบบสอบถาม

จากการศึกษาการวิเคราะห์หรือปริมาณของปัจจัยที่มีผลต่ออัตราการตอบกลับของแบบสอบถามของ ปรีดา เบ็ญการ (2539) ผู้วิจัยได้จัดทำรูปแบบของแบบสอบถามเพื่อเพิ่มอัตราการตอบกลับของแบบสอบถามให้สูงขึ้น โดยดำเนินการดังนี้

แบบสอบถามเป็นแบบมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ และแบบสถานการณ์สมมติ วิธีการตอบให้ผู้ตอบทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องคำตอบ เพื่อความสะดวกในการตอบ

แบบสอบถามใช้การจัดพิมพ์ด้วยระบบออฟเซตเพราะทำให้อัตราการตอบกลับสูงกว่าการจัดพิมพ์ด้วยระบบอัดสำเนา และใช้การจัดพิมพ์ด้วยกระดาษสีชมพู ขนาดตัวอักษร 14 รูปแบบ Cordial New สาเหตุที่เลือกรูปแบบตัวอักษรนี้เนื่องจากเป็นแบบตัวอักษรที่เป็นรูปแบบมาตรฐาน อ่านง่าย

การจัดหน้า ผู้วิจัยได้ออกแบบแบบสอบถามให้มีขนาด A4 สาเหตุที่เลือกขนาด A4 เนื่องจากแบบสอบถามมีลักษณะจำนวนหลายหน้าและมีบางตอนที่มีลักษณะเป็นสถานการณ์สมมติ หากใช้ขนาดกระดาษที่เล็กเกินไปเช่น ขนาด A5 จะทำให้แบบสอบถามมีจำนวนหน้ามากเกินไป จึงเลือกใช้ขนาด A4 เพื่อให้จำนวนหน้าน้อย ผู้ตอบอ่านง่าย ตัวหนังสือไม่ถี่มากจนเกินไป

ใช้รูปการ์ตูนประกอบแบบสอบถาม โดยรูปการ์ตูนที่ปกเป็นรูปนิสิตชายและหญิง เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามเกิดความสนใจในการตอบ และมีข้อความเชิญชวน

กระดาษ ใช้กระดาษสีชมพู เพื่อดึงดูดความสนใจแก่ผู้ที่ตอบแบบสอบถาม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงสำรวจ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการส่งแบบสอบถามให้แก่ผู้แจกแบบสอบถามตั้งแต่วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2552 ถึงวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2552 โดยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการสืบค้นข้อมูลจำนวนนิสิตปริญญาบัณฑิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทางอินเทอร์เน็ต เพื่อกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลการวิจัยจากภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเสนอไปยังคณบดีคณะต่าง ๆ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยจากนิสิตปริญญาบัณฑิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
3. ผู้วิจัยเดินทางไปติดต่อกับสำนักงานเลขานุการคณะและภาควิชาต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยด้วยตนเอง เพื่อขออนุญาตแจกแบบสอบถาม

4. ผู้วิจัยติดต่อผู้แจกแบบสอบถามที่เป็นนิสิตระดับปริญญาบัณฑิตคณะต่าง ๆ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลการวิจัย และให้คำตอบแทนในการเก็บข้อมูล
5. ผู้วิจัยได้ส่งสิ่งตอบแทนไปพร้อมกับแบบสอบถาม ได้แก่ ปากกาถูกลิ้น เพื่อเป็นการแสดงน้ำใจที่นิสิตตอบแบบสอบถาม
6. ผู้วิจัยให้ผู้แจกแบบสอบถามติดตามแบบสอบถามที่ยังขาดหายไปให้ได้รับคืนภายในระยะเวลา 2 สัปดาห์
7. หลังจากแจกแบบสอบถามไปแล้วเป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์ ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 250 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 37.20 และในสัปดาห์ที่ 2 ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 243 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 36.16 และได้รับแบบสอบถามกลับคืนจำนวน 167 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 24.85 จำนวนแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมารวมทั้งหมด 660 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.21 จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลด้วยวิธีการตรวจความคงที่ของข้อมูลในแบบวัดดุลพินิจเชิงจริยธรรมตามที่ Rest (1986) ได้เสนอไว้ตามคู่มือการใช้แบบวัด (The Defining Issues Test : DIT) พบว่าเป็นแบบสอบถามที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้จำนวน 640 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.24 และนำข้อมูลทั้งหมดไปลงรหัสเพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป ซึ่งจำนวนและร้อยละการตอบกลับของแบบสอบถาม มีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำที่กำหนดไว้คือ 600 คน และมากพอที่จะสามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้รายละเอียดดังตารางที่ 3.7

ตารางที่ 3.7 จำนวนและร้อยละการตอบกลับของแบบสอบถาม (ส่งจำนวน 672 ฉบับ)

ช่วงเวลา	การปฏิบัติ	จำนวน	ร้อยละ
2-6 กุมภาพันธ์ 2552	ส่งแบบสอบถามให้แก่ผู้แจกแบบสอบถาม		
9-12 กุมภาพันธ์ 2552	ได้รับแบบสอบถามกลับคืน	250	37.20
13-17 กุมภาพันธ์ 2552	ได้รับแบบสอบถามกลับคืน	243	36.16
18-20 กุมภาพันธ์ 2552	ได้รับแบบสอบถามกลับคืน	167	24.85
รวมแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืน		660	98.21

7.1 ผลการวิเคราะห์จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างและอัตราการตอบกลับของแบบสอบถามจำแนกตามสาขาวิชา

ผลการวิเคราะห์ พบว่า อัตราการตอบกลับทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 98.21 สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีอัตราการตอบกลับมากที่สุด ได้แก่ วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาเอกภาษาไทย วิชาเอกมัธยมศึกษา วิชาเอกมัธยมศึกษา วิชาเอกบัญชี วิชาเอกวิทยาการคอมพิวเตอร์ วิชาเอกวิทยาศาสตร์ สุขภาพประยุกต์ และวิชาเอกวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา จำนวน 42 คน มีอัตราการตอบ

กลับร้อยละ 100.00 และกลุ่มตัวอย่างที่มีอัตราการตอบกลับน้อยที่สุดได้แก่ วิชาเอกการตลาด วิชาเอกนฤมิตรศิลป์ วิชาเอกดุริยางคศิลป์ วิชาเอกวิศวกรรมไฟฟ้า จำนวน 40 คน มีอัตราการตอบกลับร้อยละ 95.24 และผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลด้วยวิธีการตรวจความคงที่ของข้อมูลในแบบวัดคุณพินิจเชิงจริยธรรมตามที่ Rest (1986) ได้เสนอไว้ตามคู่มือการใช้แบบวัด (The Defining Issues Test: DIT) พบว่าเป็นแบบสอบถามที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้จำนวน 640 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.24 รายละเอียดดังตารางที่ 3.8

ตารางที่ 3.8 จำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างและอัตราการตอบกลับของแบบสอบถามจำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	คณะ	วิชาเอก	จำนวน กลุ่ม ตัวอย่าง	อัตรา การ ตอบกลับ (ร้อยละ)
มนุษยศาสตร์	1.อักษรศาสตร์	1. ภาษาอังกฤษ	42	42 (100.00)
		2. ภาษาไทย	42	42 (100.00)
	2.ศิลปกรรมศาสตร์	1. นฤมิตรศิลป์	42	40 (95.24)
		2. ดุริยางคศิลป์	42	40 (95.24)
สังคมศาสตร์	1.ครุศาสตร์	1. มัธยมวิทย์	42	42 (100.00)
		2. มัธยมศิลป์	42	42 (100.00)
	2.พาณิชยศาสตร์และ การบัญชี	1. บัญชี	42	42 (100.00)
		2. การตลาด	42	40 (95.24)
วิทยาศาสตร์ กายภาพ	1.วิทยาศาสตร์	1.วิทยาการคอมพิวเตอร์	42	42 (100.00)
		2. วิทยาศาสตร์เคมี	42	41 (97.62)
	2.วิศวกรรมศาสตร์	1. วิศวกรรมไฟฟ้า	42	40 (95.24)
		2. วิศวกรรมคอมพิวเตอร์	42	41 (97.62)
วิทยาศาสตร์ ชีวภาพ	1.วิทยาศาสตร์การกีฬา	1. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การกีฬา	42	42 (100.00)
		2. วิทยาศาสตร์สุขภาพประยุกต์	42	42 (100.00)
	2. เกษตรศาสตร์	1. เกษตรศาสตร์	42	41 (97.62)
		2. การบริหารทางเกษตรกรรม	42	41 (97.62)
รวม	8	16	672 (100.00)	660 (98.21)

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลจากวัตถุประสงค์การวิจัยและการใช้ค่าสถิติต่าง ๆ ดังรายละเอียด ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้สถิติวิเคราะห์ ดังนี้

วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยที่ได้จากการเก็บรวบรวม เพื่อให้ทราบลักษณะการแจกแจงของตัวแปรแต่ละตัว เป็นการวิเคราะห์โดยใช้สถิติพื้นฐานบรรยายให้ทราบ ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) คะแนนสูงสุด (max) คะแนนต่ำสุด (min) ค่าความเบ้ (skewness) ค่าความโด่ง (kurtosis) และการวิเคราะห์ค่าร้อยละสำหรับตัวแปรระดับนามบัญญัติ (nominal scale) และตัวแปรจัดอันดับ (ordinal scale) การวิเคราะห์ในส่วนนี้ใช้โปรแกรม SPSS for windows

2. เพื่อเปรียบเทียบระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระหว่างนิสิตที่มีภูมิลำเนาต่างกัน ใช้สถิติวิเคราะห์ ดังนี้

วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) การวิเคราะห์ในส่วนนี้ใช้โปรแกรม SPSS for windows

3. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตว่าสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ใช้สถิติวิเคราะห์ ดังนี้

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร เป็นการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างตัวแปร เพื่อให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ และใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression) วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) การวิเคราะห์ในส่วนนี้ใช้โปรแกรม SPSS for windows

3.2 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression) โดยใช้คุณลักษณะเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัยเป็นตัวแปรตาม และใช้ตัวแปรภูมิหลัง 4 ตัวแปร ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม เป็นตัวแปรอิสระ เพื่อระบุว่าตัวแปรภูมิหลังตัวใดบ้างที่มีผลต่อคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัย การวิเคราะห์ในส่วนนี้ใช้โปรแกรม SPSS for windows

3.3 วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) เพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงแต่ละด้าน คือ ด้านคุณลักษณะเชิงจริยธรรม และด้านการฝ่าฝืนระเบียบวินัย การวิเคราะห์ในส่วนนี้ใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL)

3.4 ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2) เพื่อเปรียบเทียบระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระหว่างนิสิตที่มีภูมิหลังต่างกัน และ 3) เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย 1.1) ผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง และ 1.2) ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัยเพื่อให้ทราบถึงการแจกแจงของตัวแปร โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน และตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ในการวิจัย ประกอบด้วย 2.1) ผลการวิเคราะห์ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2.2) ผลการวิเคราะห์ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2.3) ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระหว่างนิสิตที่มีภูมิหลังต่างกัน 2.4) ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ เพื่อใช้สร้างเมทริกซ์สหสัมพันธ์ในการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2.5) ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรเพื่อศึกษาความสามารถในการทำนายตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของตัวแปรภูมิหลัง 2.6) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และ 2.7) ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้แทนตัวแปรต่าง ๆ ซึ่งมีความหมายดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนค่าสถิติ

MEAN	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
S.D.	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
C.V.	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย

MAX	หมายถึง	ค่าคะแนนสูงสุด
MIN	หมายถึง	ค่าคะแนนต่ำสุด
SK	หมายถึง	ค่าความเบ้
KU	หมายถึง	ค่าความโด่ง
R^2	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย
R	หมายถึง	ค่าความสัมพันธ์
β หรือ β_s	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรทำนายของสมการทำนายในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน
VIF	หมายถึง	ค่าสถิติทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ (variance inflation factor)
b	หมายถึง	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ
SE	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
df	หมายถึง	ค่าองศาอิสระ
χ^2	หมายถึง	ค่าสถิติไค-สแควร์
p	หมายถึง	ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ
RMR	หมายถึง	ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือ (Root Mean Squared Residual)
GFI	หมายถึง	ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index)
AGFI	หมายถึง	ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index)
TE	หมายถึง	ขนาดอิทธิพลรวม (total effect)
IE	หมายถึง	ขนาดอิทธิพลทางอ้อม (indirect effect)
DE	หมายถึง	ขนาดอิทธิพลทางตรง (direct effect)
สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปรแฝง		
MJ	หมายถึง	ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม (MORAL JUDGMENT)
VIOLATE	หมายถึง	ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย
สัญลักษณ์ที่ใช้แทนตัวแปรสังเกตได้		
FEMALE	หมายถึง	เพศ (แทนด้วย ความเป็นนิสิตเพศหญิง)

YEAR	หมายถึง	ระดับการศึกษา
HUMAN	หมายถึง	สาขาวิชา (แทนด้วย ความเป็นนิสิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์)
GPAX	หมายถึง	เกรดเฉลี่ยสะสม
ST5A	หมายถึง	จริยธรรมชั้นที่ 5A
ST5B	หมายถึง	จริยธรรมชั้นที่ 5B
ST6	หมายถึง	จริยธรรมชั้นที่ 6
UNIFORM	หมายถึง	ด้านการแต่งกาย
DISHONESTY	หมายถึง	ด้านการกระทำทุจริต
PROPERTY	หมายถึง	ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย
DISTRUB	หมายถึง	ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น
SEXUAL	หมายถึง	ด้านการกระทำผิดทางเพศ
SAFTY	หมายถึง	ด้านความปลอดภัย
TEMPTATION	หมายถึง	ด้านอบายมุข

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ในตอนต้นที่ 1 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ 1.1) ผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง และ 1.2) ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้ในการศึกษา โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์จำนวนและร้อยละข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานสภาพโดยทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ เกรดเฉลี่ยสะสม ชั้นปีที่ศึกษา และคณะที่ศึกษา พบว่า นิสิตส่วนใหญ่เป็นนิสิตหญิงมากกว่านิสิตชาย คิดเป็นร้อยละ 58.30 และ 41.70 ตามลำดับ นิสิตส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 คิดเป็นร้อยละ 40.90 รองลงมาคือ 2.50-2.99 คิดเป็นร้อยละ 27.00 โดยนิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.90 นิสิตชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.00 นิสิตคณะอักษรศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสหเวชศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 12.50 นิสิตสาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์กายภาพ และวิทยาศาสตร์ชีวภาพ มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 25.00 รายละเอียดดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามภูมิภาค

ตัวแปร		ความถี่	ร้อยละ
1) เพศ	ชาย	267	41.70
	หญิง	373	58.30
	รวม	640	100.00
2) เกรดเฉลี่ยสะสม	ต่ำกว่า 2.00	12	1.90
	2.00-2.49	74	11.60
	2.50-2.99	173	27.00
	3.00-3.49	262	40.90
	3.50 ขึ้นไป	119	18.60
	รวม	640	100.00
3) ชั้นปีที่ศึกษา	ชั้นปีที่ 1	160	25.00
	ชั้นปีที่ 2	160	25.00
	ชั้นปีที่ 3	160	25.00
	ชั้นปีที่ 4	160	25.00
	รวม	640	100.00
4) คณะที่ศึกษา	อักษรศาสตร์	80	12.50
	ศิลปกรรมศาสตร์	80	12.50
	ครุศาสตร์	80	12.50
	พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	80	12.50
	วิทยาศาสตร์	80	12.50
	วิศวกรรมศาสตร์	80	12.50
	เภสัชศาสตร์	80	12.50
	วิทยาศาสตร์การกีฬา	80	12.50
รวม	640	100.00	
5) สาขาวิชา	มนุษยศาสตร์	160	25.00
	สังคมศาสตร์	160	25.00
	วิทยาศาสตร์กายภาพ	160	25.00
	วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	160	25.00
	รวม	640	100.00

1.2 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้ในการศึกษา

การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้ในการศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุ ดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แบ่งเป็น

ตัวแปรภายในสังเกตได้ 10 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรสังเกตได้ของดุษฎีพินิจเชิงจริยธรรม 3 ตัวแปร คือ จริยธรรมขั้นที่ 5A (ST5A) จริยธรรมขั้นที่ 5B (ST5B) และจริยธรรมขั้นที่ 6 (ST6) ตัวแปรสังเกตได้ของการฝ่าฝืนระเบียบวินัย 7 ตัวแปร คือ ด้านการแต่งกาย (UNIFORM) ด้านการกระทำทุจริต (DISHONESTY) ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (PROPERTY) ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (DISTRUB) ด้านการกระทำผิดทางเพศ (SEXUAL) ด้านความปลอดภัย (SAFTY) และด้านอบายมุข (TEMPTATION)

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานตัวแปรภายในสังเกตได้ของตัวแปรดุษฎีพินิจเชิงจริยธรรม พบว่า ตัวแปรมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.33 ถึง 3.52 โดยตัวแปรมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสำคัญพอควรถึงสำคัญมาก ตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสำคัญมากคือ จริยธรรมขั้นที่ 5B (ST5B) มีค่าเฉลี่ย 3.52 และตัวแปรที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสำคัญพอควรคือ จริยธรรมขั้นที่ 5A (ST5A) และจริยธรรมขั้นที่ 6 (ST6) มีค่าเฉลี่ย 3.34 และ 3.33 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย พบว่า จริยธรรมขั้นที่ 6 มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายสูงกว่าจริยธรรมขั้นอื่น ๆ โดยมีค่าเท่ากับ 20.72 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ พบว่า ตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงในลักษณะเกือบโค้งปกติ โดยพิจารณาจากค่าความเบ้ที่ไม่ต่างจาก 0 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2550) ตัวแปรที่มีค่าความเบ้มากที่สุดคือ จริยธรรมขั้นที่ 5A (ST5A) รองลงมาคือจริยธรรมขั้นที่ 6 (ST6) มีค่าความเบ้ 0.03 และ 0.01 ตามลำดับ แสดงว่าข้อมูลของตัวแปรเหล่านี้มีค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีการกระจายของข้อมูลในลักษณะเบ้ขวา และตัวแปรจริยธรรมขั้นที่ 5B (ST5B) มีค่าความเบ้น้อยที่สุดคือ -0.16 แสดงว่าข้อมูลของตัวแปรนี้มีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ย มีการกระจายของข้อมูลในลักษณะเบ้ซ้าย เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงในลักษณะแบนกว่าโค้งปกติ โดยตัวแปรที่มีความโด่งมากที่สุดคือ จริยธรรมขั้นที่ 5A (ST5A) รองลงมาคือ จริยธรรมขั้นที่ 5B (ST5B) มีค่าความโด่ง -0.14 และ -0.24 ตามลำดับ ส่วนตัวแปรจริยธรรมขั้นที่ 6 (ST6) มีค่าความโด่งน้อยที่สุดคือ -0.48

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานตัวแปรภายในสังเกตได้ของตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่า ตัวแปรมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.11 ถึง 1.65 ซึ่งตัวแปรมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุดทุกตัวแปร โดยตัวแปรด้านการแต่งกาย (UNIFORM) มีค่าเฉลี่ยรวมมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 1.65 และด้านการกระทำผิดทางเพศ (SEXUAL) มีค่าเฉลี่ยรวมน้อยที่สุดมีค่าเท่ากับ 1.21 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย พบว่า ด้านอบายมุข (TEMPTATION) มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายสูงกว่าด้านอื่น ๆ มีค่าเท่ากับ 37.60 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ พบว่า ตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงในลักษณะเกือบโค้งปกติ โดยพิจารณาจากค่าความเบ้ที่ไม่ต่างจาก 0 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2550) ตัวแปรมีค่าความเบ้อยู่ในช่วง 1.53 ถึง 4.41 แสดงว่าค่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ลักษณะการกระจายของข้อมูลส่วนใหญ่เบ้ขวา โดยตัวแปรที่มีค่าความเบ้มากที่สุดคือ ด้านความ

ปลอดภัย (SEXUAL) มีค่าเท่ากับ 2.93 ส่วนตัวแปรที่มีค่าความเบ้ต่ำที่สุดคือ ด้านการแต่งกาย (UNIFORM) มีค่าเท่ากับ 1.53 เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง พบว่า ตัวแปรที่มีค่าความโด่งอยู่ในช่วง 2.62 ถึง 21.58 แสดงว่าตัวแปรส่วนใหญ่มีการแจกแจงในลักษณะสูงกว่าโค้งปกติ โดยตัวแปรที่มีค่าความโด่งมากที่สุดคือ ด้านความปลอดภัย (SEXUAL) มีค่าเท่ากับ 10.37 ส่วนตัวแปรที่มีค่าความโด่งต่ำที่สุดคือ ด้านการแต่งกาย (UNIFORM) มีค่าเท่ากับ 2.62 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรสังเกตได้ที่เกี่ยวข้องกับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

ตัวแปรสังเกตได้	MEAN	ระดับ	S.D.	MIN	MAX	SK	KU	C.V.
คุณยพินิจเชิงจริยธรรม								
ST5A	3.34	สำคัญพอควร	0.54	1.63	4.88	0.03	-0.14	16.17
ST5B	3.52	สำคัญมาก	0.67	1.67	5.00	-0.16	-0.24	19.03
ST6	3.33	สำคัญพอควร	0.69	1.00	5.00	0.01	-0.48	20.72
การฝ่าฝืนระเบียบวินัย								
UNIFORM	1.65	น้อยที่สุด	0.62	1.00	4.63	1.53	2.62	37.58
DISHONESTY	1.34	น้อยที่สุด	0.42	1.00	3.83	2.82	9.29	31.34
PROPERTY	1.30	น้อยที่สุด	0.44	1.00	4.00	2.81	9.61	33.85
DISTRUB	1.54	น้อยที่สุด	0.47	1.00	3.63	1.68	3.66	30.52
SEXUAL	1.21	น้อยที่สุด	0.41	1.00	3.80	2.93	10.37	33.88
SAFTY	1.11	น้อยที่สุด	0.37	1.00	3.75	4.41	21.58	33.33
TEMPTATION	1.25	น้อยที่สุด	0.47	1.00	4.43	2.86	9.68	37.60

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ในการวิจัย

ในตอนท่ 2 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ในการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 7 ส่วน คือ 2.1) ผลการวิเคราะห์ระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2.2) ผลการวิเคราะห์ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2.3) ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระหว่างนิสิตที่มีภูมิลำเนาต่างกัน 2.4) ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ เพื่อใช้สร้างเมทริกซ์สหสัมพันธ์ในการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุคุณยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2.5) ผลการวิเคราะห์การถดถอยของตัวแปรเพื่อศึกษาความสามารถในการทำนายตัวแปรระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของตัวแปรภูมิหลัง 2.6) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และ 2.7) ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุคุณยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1) ผลการวิเคราะห์ระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในส่วนนี้ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ส่วนคือ 2.1.1) ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนคุณยพินิจเชิงจริยธรรม และ 2.1.2) ผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมโดยจำแนกตามภูมิภาค มีรายละเอียดดังนี้

2.1.1) ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรม

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรม พบว่า คะแนนคุณยพินิจเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรมมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.55 ถึง 10.41 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด มีคะแนนเฉลี่ย 10.41 คะแนน และรองลงมาคือ จริยธรรมชั้นที่ 3 และจริยธรรมชั้นที่ 5A มีคะแนนเฉลี่ย 8.35 และ 7.53 คะแนน ตามลำดับ และจริยธรรมชั้น A มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีคะแนนเฉลี่ย 2.55 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย พบว่า จริยธรรมชั้นที่ 6 มีค่าสัมประสิทธิ์การกระจายสูงกว่าจริยธรรมชั้นอื่น ๆ โดยมีค่าเท่ากับ 89.84 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ พบว่า คะแนนจริยธรรมส่วนใหญ่มีการแจกแจงในลักษณะเกือบโค้งปกติ โดยพิจารณาจากค่าความเบ้ที่ไม่ต่างจาก 0 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2550) จริยธรรมที่มีค่าความเบ้มากที่สุดคือ จริยธรรมชั้นที่ 3 รองลงมาคือจริยธรรมชั้นที่ 6 มีค่าความเบ้ 2.82 และ 0.80 ตามลำดับ และจริยธรรมชั้นที่ P มีค่าความเบ้น้อยที่สุดคือ 0.32 แสดงว่าคะแนนจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรมมีการกระจายของคะแนนในลักษณะเบ้ขวา เมื่อพิจารณาค่าความโด่ง พบว่า จริยธรรมชั้นที่ 6 มีค่าความโด่งสูงสุด มีค่าเท่ากับ 0.36 แสดงว่าคะแนนจริยธรรมในชั้นนี้มีการแจกแจงในลักษณะสูงกว่าโค้งปกติ และจริยธรรมชั้น A มีค่าความโด่งน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ -0.01 แสดงว่าจริยธรรมในชั้นนี้มีการแจกแจงในลักษณะแบนกว่าโค้งปกติ รายละเอียดดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าสถิติเบื้องต้นของคะแนนคุณยพินิจเชิงจริยธรรม (n = 640)

ตัวแปรสังเกตได้	MEAN	S.D.	MIN	MAX	SK	KU	C.V.
จริยธรรมชั้นที่ 2	3.27	2.78	0.00	12.00	0.69	-0.20	85.02
จริยธรรมชั้นที่ 3	8.35	4.45	0.00	24.00	2.82	0.18	53.29
จริยธรรมชั้นที่ 4	10.41	4.71	0.00	27.00	0.36	-0.15	45.24
จริยธรรมชั้นที่ 5A	7.53	3.00	0.00	21.63	0.41	-0.05	39.84
จริยธรรมชั้นที่ 5B	2.88	2.46	0.00	12.00	0.77	0.32	85.42
จริยธรรมชั้นที่ 6	2.56	2.30	0.00	12.00	0.80	0.36	89.84
จริยธรรมชั้น A	2.55	2.23	0.00	12.00	0.64	-0.01	87.45
จริยธรรมชั้น P	12.97	5.27	1.00	36.00	0.32	0.06	40.63

2.1.2) ผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมโดยจำแนกตามภูมิภาค

เมื่อพิจารณาตามเพศ นิสิตชายมีคะแนนเฉลี่ยคุณยพินิจเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.37 ถึง 10.25 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเท่ากับ 10.25 และจริยธรรมชั้นที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.37 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 12.24 คะแนน นิสิตหญิงมีคะแนนเฉลี่ยคุณยพินิจเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.57 ถึง 10.54 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเท่ากับ 10.54 และจริยธรรมชั้น A มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.57 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 13.49

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P ซึ่งเป็นชั้นจริยธรรมที่บอถึงระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมพบว่า นิสิตหญิงมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านิสิตชาย แสดงว่านิสิตหญิงมีระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมสูงกว่านิสิตชาย และเมื่อพิจารณาจริยธรรมชั้น A ซึ่งเป็นชั้นจริยธรรมที่บอถึงการเป็นบุคคลที่ชอบต่อต้านและประชดสังคม หรือประเพณีต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้น เพื่อแสวงหาประโยชน์อย่างเอาวัดเอาเปรียบ พบว่า นิสิตหญิงมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านิสิตชาย

เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษา นิสิตชั้นปี 1 มีคะแนนเฉลี่ยคุณยพินิจเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.29 ถึง 10.68 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเท่ากับ 10.68 และจริยธรรมชั้นที่ A มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.29 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 13.15 คะแนน นิสิตชั้นปี 2 มีคะแนนเฉลี่ยคุณยพินิจเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.37 ถึง 10.64 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเท่ากับ 10.64 และจริยธรรมชั้น 5B มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.37 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 12.51 นิสิตชั้นปี 3 มีคะแนนเฉลี่ยคุณยพินิจเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.67 ถึง 9.62 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเท่ากับ 9.62 และจริยธรรมชั้นที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.67 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 13.26 คะแนน นิสิตชั้นปี 4 มีคะแนนเฉลี่ยคุณยพินิจเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.56 ถึง 10.68 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเท่ากับ 10.68 และจริยธรรมชั้น 6 มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.56 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 12.96

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P ในแต่ละชั้นปี ซึ่งเป็นชั้นจริยธรรมที่บอกถึงระดับคุณูปนิญเชิงจริยธรรมพบว่า นิสิตชั้นปี 3 มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด แสดงว่า นิสิตชั้นปี 3 มีระดับคุณูปนิญเชิงจริยธรรมสูงกว่าชั้นปีอื่น ๆ และเมื่อพิจารณาจริยธรรมชั้น A ซึ่งเป็นชั้นจริยธรรมที่บอกถึงการเป็นบุคคลที่ชอบต่อต้านและประชดสังคม หรือประเพณีต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้น เพื่อแสวงหาประโยชน์อย่างเอารัดเอาเปรียบ พบว่า ชั้นปี 3 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าชั้นปีอื่น ๆ

เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชา สาขามนุษยศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยคุณูปนิญเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.56 ถึง 9.63 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด มีค่าเท่ากับ 9.63 และจริยธรรมชั้นที่ A มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.56 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 13.72 คะแนน สาขาสังคมศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยคุณูปนิญเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.31 ถึง 10.29 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด มีค่าเท่ากับ 10.29 และจริยธรรมชั้น A มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.31 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 13.18 สาขาวิทยาศาสตร์กายภาพมีคะแนนเฉลี่ยคุณูปนิญเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.23 ถึง 11.56 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด มีค่าเท่ากับ 11.56 และจริยธรรมชั้นที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.23 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 11.79 คะแนน สาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพมีคะแนนเฉลี่ยคุณูปนิญเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.48 ถึง 10.14 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด มีค่าเท่ากับ 10.14 และจริยธรรมชั้น 6 มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.48 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 13.19

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P ในแต่ละสาขาวิชา ซึ่งเป็นชั้นจริยธรรมที่บอกถึงระดับคุณูปนิญเชิงจริยธรรมพบว่า สาขามนุษยศาสตร์มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด แสดงว่าสาขามนุษยศาสตร์มีระดับคุณูปนิญเชิงจริยธรรมสูงกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ และเมื่อพิจารณาจริยธรรมชั้น A ซึ่งเป็นชั้นจริยธรรมที่บอกถึงการเป็นบุคคลที่ชอบต่อต้านและประชดสังคม หรือประเพณีต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้น เพื่อแสวงหาประโยชน์อย่างเอารัดเอาเปรียบ พบว่า สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ

เมื่อพิจารณาตามเกรดเฉลี่ยสะสม นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีคะแนนเฉลี่ยคุณูปนิญเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 1.58 ถึง 12.42 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด มีค่าเท่ากับ 12.42 และจริยธรรมชั้นที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 1.58 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 9.00 คะแนน ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00 ถึง 2.49 มีคะแนนเฉลี่ยคุณูปนิญเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้น

พัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.22 ถึง 10.81 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเท่ากับ 10.81 และจริยธรรมชั้น 6 มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.22 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 11.50 นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 2.50 ถึง 2.99 มีคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.31 ถึง 10.34 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเท่ากับ 10.34 และจริยธรรมชั้นที่ A มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.31 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 12.54 คะแนน นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.00 ถึง 3.49 มีคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.59 ถึง 10.01 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเท่ากับ 10.01 และจริยธรรมชั้น 6 มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.59 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 13.47 นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.50 ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) อยู่ระหว่าง 2.42 ถึง 10.92 คะแนน โดยจริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเท่ากับ 10.92 และจริยธรรมชั้น A มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 2.42 และมีคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P 13.82

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมชั้น P ในแต่ละเกรดเฉลี่ยสะสม ซึ่งเป็นชั้นจริยธรรมที่บอกถึงระดับคุณลักษณะจริยธรรมพบว่า นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.50 ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด แสดงว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.50 ขึ้นไป มีระดับคุณลักษณะจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับอื่น ๆ และเมื่อพิจารณาจริยธรรมชั้น A ซึ่งเป็นชั้นจริยธรรมที่บอกถึงการเป็นบุคคลที่ขอบต่อต้านและประชดสังคม หรือประเพณีต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้น เพื่อแสวงหาประโยชน์อย่างเอาวัดเอาเปรียบ พบว่า นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00 ถึง 2.49 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับอื่น ๆ รายละเอียดดังตารางที่ 4.4

เมื่อพิจารณาโดยรวมของคะแนนเฉลี่ยคุณลักษณะจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (ชั้น 2 ถึง ชั้น A) จำแนกตามภูมิหลัง พบว่า จริยธรรมชั้นที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าจริยธรรมชั้นอื่น ๆ แสดงว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีระดับคุณลักษณะจริยธรรม อยู่ในชั้นพัฒนาการทางจริยธรรมชั้นที่ 4 เป็นจริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมาย (The morality of law and duty social order) ซึ่งพฤติกรรมทางจริยธรรมขึ้นอยู่กับการทำให้เกิดสมดุลในสังคมส่วนใหญ่ โดยสนับสนุนให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและกฎหมาย

ตารางที่ 4.4 คะแนนเฉลี่ยของระดับคุณวุฒิเชิงจริยธรรมจำแนกตามภูมิหลัง

ภูมิหลัง	ขั้นพัฒนาการคุณวุฒิเชิงจริยธรรม								
	ขั้น 2	ขั้น 3	ขั้น 4	ขั้น 5A	ขั้น 5B	ขั้น 6	ขั้น A	ขั้น P	
เพศ	ชาย	3.37 (2.76)	9.00 (4.14)	10.25 (4.76)	7.18 (3.74)	2.68 (2.40)	2.37 (2.16)	2.53 (2.22)	12.24 (5.23)
	หญิง	3.19 (2.80)	7.87 (4.09)	10.54 (4.68)	7.78 (4.00)	3.01 (2.50)	2.69 (2.39)	2.57 (2.23)	13.49 (5.24)
ระดับ การศึกษา	ชั้นปี 1	3.02 (2.64)	8.46 (4.07)	10.68 (4.66)	7.64 (3.77)	3.03 (2.51)	2.48 (2.18)	2.29 (2.07)	13.15 (5.01)
	ชั้นปี 2	3.41 (3.02)	8.55 (4.16)	10.64 (5.01)	7.60 (4.04)	2.37 (2.18)	2.54 (2.39)	2.60 (2.25)	12.51 (5.41)
	ชั้นปี 3	3.29 (2.61)	8.74 (4.18)	9.62 (4.41)	7.47 (3.66)	3.12 (2.60)	2.67 (2.35)	2.78 (2.25)	13.26 (5.04)
	ชั้นปี 4	3.36 (2.85)	7.62 (4.13)	10.68 (4.70)	7.41 (4.15)	2.99 (2.48)	2.56 (2.27)	2.56 (2.31)	12.96 (5.60)
สาขาวิชา	มนุษยศาสตร์	3.19 (2.76)	8.31 (4.07)	9.63 (4.96)	8.13 (4.09)	2.81 (2.36)	2.78 (2.43)	2.56 (2.21)	13.72 (5.80)
	สังคมศาสตร์	3.34 (2.69)	8.27 (4.61)	10.29 (4.33)	7.53 (3.72)	2.89 (2.44)	2.76 (2.38)	2.31 (2.12)	13.18 (4.74)
	วิทยาศาสตร์กายภาพ	2.62 (2.26)	9.03 (3.87)	11.56 (5.21)	6.85 (3.55)	2.72 (2.48)	2.23 (2.17)	2.67 (2.39)	11.79 (4.77)
	วิทยาศาสตร์ชีวภาพ	3.93 (3.20)	7.78 (3.93)	10.14 (4.39)	7.62 (4.15)	3.09 (2.56)	2.48 (2.18)	2.69 (2.18)	13.19 (5.54)
เกรดเฉลี่ย	ต่ำกว่า 2.00	4.00 (3.13)	9.75 (5.55)	12.42 (5.79)	5.83 (3.88)	1.58 (1.68)	1.58 (2.97)	2.50 (2.20)	9.00 (5.31)
	2.00-2.49	3.43 (2.71)	8.97 (3.66)	10.81 (5.01)	6.72 (3.57)	2.57 (2.23)	2.22 (1.90)	2.84 (2.51)	11.50 (5.21)
	2.50-2.99	3.32 (2.76)	8.83 (4.09)	10.34 (4.49)	7.20 (3.64)	2.86 (2.55)	2.48 (2.35)	2.31 (2.11)	12.54 (4.87)
	3.00-3.49	3.49 (2.82)	7.86 (4.26)	10.01 (4.51)	7.94 (3.88)	2.94 (2.46)	2.59 (2.34)	2.70 (2.19)	13.47 (5.01)
	3.50 ขึ้นไป	2.55 (2.65)	8.19 (4.02)	10.92 (5.09)	7.79 (4.39)	3.09 (2.50)	2.93 (2.24)	2.42 (2.29)	13.82 (6.03)

หมายเหตุ 1. จริยธรรมขั้น P เป็นคะแนนรวมของจริยธรรมขั้น 5A จริยธรรมขั้น 5B และ จริยธรรมขั้น 6

2. () คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.2) ผลการวิเคราะห์ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในส่วนนี้ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ส่วนคือ 2.1.1) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย และ 2.1.2) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยโดยจำแนกตามภูมิภาค มีรายละเอียดดังนี้

2.2.1) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

ผลการวิเคราะห์พบว่า นิสิตมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยทุกด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยนิสิตมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านการแต่งกายสูงที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.65 รองลงมาคือ ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น และด้านการกระทำทุจริต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.54 และ 1.34 ตามลำดับ โดยนิสิตมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านความปลอดภัยน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ 1.11 รายละเอียดดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การฝ่าฝืนระเบียบวินัย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับ
ด้านการแต่งกาย	1.65	0.62	น้อยที่สุด
ด้านการกระทำทุจริต	1.34	0.42	น้อยที่สุด
ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย	1.30	0.44	น้อยที่สุด
ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น	1.54	0.47	น้อยที่สุด
ด้านการกระทำผิดทางเพศ	1.21	0.41	น้อยที่สุด
ด้านความปลอดภัย	1.11	0.37	น้อยที่สุด
ด้านอบายมุข	1.25	0.47	น้อยที่สุด

2.2.2) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยโดยจำแนกตามภูมิภาค

เมื่อพิจารณาตามเพศ นิสิตชายมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยทุกด้านมากกว่านิสิตหญิง โดยนิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านการแต่งกายสูงที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.92 รองลงมาคือ ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.65 และมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านความปลอดภัยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.17 ส่วนนิสิตหญิงมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นสูงที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.46 รองลงมาคือ ด้านการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.45 และมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านความปลอดภัยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.07

ระเบียบวินัยด้านการแต่งกายสูงสุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.69 รองลงมาคือ ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.63 และมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านความปลอดภัยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.14 นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.00 ถึง 3.49 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านการแต่งกายและด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นสูงสุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.53 รองลงมาคือ ด้านการกระทำทุจริต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.30 และมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านความปลอดภัยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.09 นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านการแต่งกายสูงสุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.49 รองลงมาคือ ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.36 และมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านความปลอดภัยน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.05

เมื่อพิจารณาโดยรวมของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยเมื่อจำแนกตามภูมิภาค พบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านการแต่งกายมากที่สุด รองลงมาคือด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น และนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านความปลอดภัยน้อยที่สุด

เมื่อพิจารณาการฝ่าฝืนระเบียบวินัยในจำแนกตามด้านการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

ด้านการแต่งกาย พบว่า นิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตหญิง นิสิตชั้นปีที่ 4 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตชั้นปีอื่น ๆ นิสิตสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาอื่น ๆ นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยในระดับอื่น ๆ

ด้านการกระทำทุจริต พบว่า นิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตหญิง นิสิตชั้นปีที่ 3 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตชั้นปีอื่น ๆ นิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาอื่น ๆ นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยในระดับอื่น ๆ

ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย พบว่า นิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตหญิง นิสิตชั้นปีที่ 3 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตชั้นปีอื่น ๆ นิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาอื่น ๆ นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยในระดับอื่น ๆ

ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น นิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตหญิง นิสิตชั้นปีที่ 3 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตชั้นปีอื่น ๆ นิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาอื่น ๆ นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยในระดับอื่น ๆ

ด้านการกระทำผิดทางเพศ นิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าเพศหญิง นิสิตชั้นปีที่ 4 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตชั้นปีอื่น ๆ นิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาอื่น ๆ นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยในระดับอื่น ๆ

ด้านความปลอดภัย นิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตหญิง นิสิตชั้นปีที่ 1 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตชั้นปีอื่น ๆ นิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาอื่น ๆ นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยในระดับอื่น ๆ

ด้านอบายมุข นิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตหญิง นิสิตชั้นปีที่ 1, 2 และ 4 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยเท่ากันและมากกว่านิสิตชั้นปีที่ 3 นิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาอื่น ๆ นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยในระดับอื่น ๆ รายละเอียดดังตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำแนกตามภูมิหลัง

ภูมิหลัง	การฝ่าฝืนระเบียบวินัย							
	UNI FORM	DISHO NESTY	PRO PERTY	DIS TURB	SEXUAL	SAFTY	TEMP TATION	
เพศ	ชาย	1.92 (0.68)	1.43 (0.46)	1.39 (0.49)	1.65 (0.53)	1.36 (0.49)	1.17 (0.48)	1.47 (0.60)
	หญิง	1.45 (0.50)	1.29 (0.37)	1.24 (0.38)	1.46 (0.40)	1.10 (0.30)	1.07 (0.25)	1.10 (0.26)
ระดับ การศึกษา	ชั้นปี 1	1.60 (0.69)	1.34 (0.46)	1.28 (0.49)	1.52 (0.48)	1.18 (0.43)	1.13 (0.41)	1.26 (0.51)
	ชั้นปี 2	1.64 (0.56)	1.31 (0.37)	1.28 (0.40)	1.52 (0.43)	1.18 (0.38)	1.10 (0.33)	1.26 (0.49)
	ชั้นปี 3	1.64 (0.61)	1.40 (0.48)	1.37 (0.50)	1.57 (0.50)	1.22 (0.40)	1.11 (0.37)	1.23 (0.42)
	ชั้นปี 4	1.71 (0.64)	1.34 (0.34)	1.28 (0.34)	1.55 (0.45)	1.25 (0.42)	1.10 (0.35)	1.26 (0.45)
สาขาวิชา	มนุษยศาสตร์	1.81 (0.75)	1.56 (0.64)	1.54 (0.64)	1.72 (0.61)	1.39 (0.57)	1.30 (0.56)	1.38 (0.60)
	สังคมศาสตร์	1.53 (0.47)	1.25 (0.25)	1.19 (0.30)	1.45 (0.39)	1.13 (0.28)	1.04 (0.21)	1.15 (0.29)
	วิทย์กายภาพ	1.82 (0.69)	1.30 (0.32)	1.27 (0.34)	1.48 (0.44)	1.19 (0.40)	1.07 (0.35)	1.32 (0.59)
	วิทย์ชีวภาพ	1.43 (0.43)	1.27 (0.24)	1.20 (0.26)	1.51 (0.34)	1.12 (0.24)	1.03 (0.10)	1.16 (0.24)

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ภูมิภาค	ภูมิภาค	การฝ่าฝืนระเบียบวินัย						
		UNI FORM	DISHO NESTY	PRO PERTY	DIS TURB	SEXUAL SAFTY	TEMP TATION	
	ต่ำกว่า 2.00	2.45 (0.82)	1.78 (0.64)	1.90 (0.66)	2.13 (0.72)	1.58 (0.55)	1.35 (0.77)	2.19 (0.98)
เกรดเฉลี่ย	2.00-2.49	2.06 (0.74)	1.52 (0.58)	1.44 (0.52)	1.60 (0.53)	1.37 (0.56)	1.17 (0.41)	1.44 (0.53)
สะสม (GPAX)	2.50-2.99	1.69 (0.64)	1.39 (0.45)	1.33 (0.48)	1.63 (0.52)	1.24 (0.45)	1.14 (0.44)	1.30 (0.51)
	3.00-3.49	1.53 (0.52)	1.30 (0.35)	1.26 (0.39)	1.53 (0.42)	1.17 (0.34)	1.09 (0.37)	1.19 (0.37)
	3.50 ขึ้นไป	1.49 (0.52)	1.24 (0.27)	1.20 (0.30)	1.36 (0.33)	1.11 (0.27)	1.05 (0.17)	1.10 (0.31)

หมายเหตุ () คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.3) ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระหว่างนิสิตที่มีภูมิภาคต่างกัน

2.3.1) ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมจำแนกตามภูมิภาค

เมื่อพิจารณาตามเพศ พบว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงมีค่าเฉลี่ยของระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมในจริยธรรมขั้นที่ 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ($t = -2.05, p = 0.04$) เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษา พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ยของระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม ในแต่ละขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชา พบว่า นิสิตในแต่ละสาขาวิชา มีค่าเฉลี่ยของระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม ในแต่ละขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาตามเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่า นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในแต่ละระดับ มีค่าเฉลี่ยของระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม ในแต่ละขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมจำแนกตามภูมิหลัง

คุณยพินิจเชิงจริยธรรม	เพศ		t	p	ผลการเปรียบเทียบ			
	ชาย	หญิง						
จริยธรรมชั้นที่ 5A	3.31 (0.55)	3.35 (0.53)	-0.78	0.44	ไม่แตกต่าง			
จริยธรรมชั้นที่ 5B	3.50 (0.71)	3.54 (0.64)	-0.87	0.39	ไม่แตกต่าง			
จริยธรรมชั้นที่ 6	3.26 (0.67)	3.37 (0.71)	-2.05*	0.04	แตกต่าง			
คุณยพินิจเชิงจริยธรรม	ระดับการศึกษา				F	p	ผลการเปรียบเทียบ	
	ชั้นปี 1	ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4				
จริยธรรมชั้นที่ 5A	3.38 (0.58)	3.38 (0.55)	3.28 (0.46)	3.31 (0.56)	1.58	0.19	ไม่แตกต่าง Levene's Statistic = 3.69**, p = 0.01	
จริยธรรมชั้นที่ 5B	3.59 (0.61)	3.46 (0.71)	3.45 (0.72)	3.59 (0.62)	2.34	0.07	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 3.37*, p = 0.02	
จริยธรรมชั้นที่ 6	3.34 (0.69)	3.31 (0.73)	3.33 (0.62)	3.33 (0.73)	0.35	0.99	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 1.93, p = 0.12	
คุณยพินิจเชิงจริยธรรม	สาขาวิชา				F	p	ผลการเปรียบเทียบ	
	มนุษยศาสตร์	สังคมศาสตร์	วิทยุกายภาพ	วิทยุชีวภาพ				
จริยธรรมชั้นที่ 5A	3.32 (0.54)	3.39 (0.56)	3.33 (0.53)	3.32 (0.53)	0.69	0.56	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 0.62, p = 0.60	
จริยธรรมชั้นที่ 5B	3.44 (0.70)	3.55 (0.67)	3.58 (0.69)	3.51 (0.61)	1.24	0.29	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 1.64, p = 0.18	
จริยธรรมชั้นที่ 6	3.31 (0.70)	3.44 (0.72)	3.29 (0.72)	3.26 (0.64)	2.02	0.11	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 0.76, p = 0.52	
คุณยพินิจเชิงจริยธรรม	เกรดเฉลี่ยสะสม					F	p	ผลการเปรียบเทียบ
	ต่ำกว่า 2.00	2.00-2.49	2.50-2.99	3.00-3.49	3.50 ขึ้นไป			
จริยธรรมชั้นที่ 5A	3.27 (0.44)	3.28 (0.57)	3.32 (0.51)	3.35 (0.53)	3.39 (0.58)	0.57	0.68	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 0.61, p = 0.66
จริยธรรมชั้นที่ 5B	3.58 (0.47)	3.42 (0.77)	3.50 (0.63)	3.51 (0.67)	3.64 (0.65)	1.49	0.20	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 2.28, p = 0.06
จริยธรรมชั้นที่ 6	3.28 (0.85)	3.23 (0.71)	3.28 (0.68)	3.33 (0.70)	3.45 (0.68)	1.48	0.21	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 0.24, p = 0.91

หมายเหตุ ** $p < .01$, * $p < .05$ และ () คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.3.2) ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามภูมิภาค

1) ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามเพศ

โดยเริ่มจากการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นว่าความแปรปรวนของประชากรเท่ากันหรือไม่ โดยผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม คือ เพศหญิงและเพศชาย พบว่าความแปรปรวนของประชากรทั้ง 2 กลุ่มต่างกันทุกด้าน พิจารณาจาก ค่า Levene statistic ด้านการแต่งกาย ด้านการกระทำทุจริต ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ด้านการกระทำผิดทางเพศ ด้านความปลอดภัย และด้านอบายมุข มีค่าเท่ากับ 35.99, 11.57, 8.53, 6.77, 64.99, 44.26 และ 133.85 ตามลำดับ โดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกด้าน (ค่า p น้อยกว่า .05) แปลผลจาก equal variance not assumed

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามเพศ พบว่า นิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยแตกต่างจากนิสิตหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ($t = 9.57, p = 0.00$) ด้านการกระทำทุจริต ($t = 4.18, p = 0.00$) ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ($t = 4.23, p = 0.00$) ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ($t = 4.93, p = 0.00$) ด้านการกระทำผิดทางเพศ ($t = 7.80, p = 0.00$) ด้านความปลอดภัย ($t = 3.30, p = 0.00$) ด้านอบายมุข ($t = 9.45, p = 0.00$) รายละเอียดดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามเพศ

การฝ่าฝืนระเบียบวินัย	เพศ		ผลการทดสอบ	
	ชาย	หญิง	t	p
ด้านการแต่งกาย	1.92(0.68)	1.45(0.50)	9.57**	0.00
ด้านการกระทำทุจริต	1.43(0.46)	1.29(0.37)	4.18**	0.00
ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย	1.39(0.49)	1.24(0.38)	4.23**	0.00
ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น	1.65(0.53)	1.46(0.40)	4.93**	0.00
ด้านการกระทำผิดทางเพศ	1.36(0.49)	1.10(0.30)	7.80**	0.00
ด้านความปลอดภัย	1.17(0.48)	1.07(0.25)	3.30**	0.00
ด้านอบายมุข	1.47(0.60)	1.10(0.26)	9.54**	0.00

หมายเหตุ ** $p < .01$ และ () คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามระดับการศึกษา

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามระดับการศึกษา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว โดยเริ่มจากการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (homogeneity of variances) เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นว่าความแปรปรวนของประชากรเท่ากันหรือไม่ กรณีที่พบว่าค่าความแปรปรวนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ค่า p น้อยกว่า .05) ใช้การเปรียบเทียบรายคู่ (post hoc comparison) โดยเลือกที่เทคนิค Dunnett's T3 และกรณีที่พบว่าความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ค่า p มากกว่า .05) ใช้การเปรียบเทียบรายคู่ (post hoc comparison) โดยเลือกที่เทคนิค Bonferroni เพราะเป็นวิธีที่มีการควบคุมอัตราความคลาดเคลื่อนประเภทที่ 1 ทั้งหมด (Overall Type I error rate) (สุชาติดา บวรกิติวงศ์, 2548: 229)

โดยผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม คือนิสิตชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 พบว่า ค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทุกด้าน รายละเอียดดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามระดับการศึกษา

การฝ่าฝืนระเบียบวินัย	ระดับการศึกษา				ผลการทดสอบ		
	ชั้นปี 1	ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4	F	p	ผลการเปรียบเทียบ
ด้านการแต่งกาย	1.60 (0.69)	1.64 (0.56)	1.64 (0.61)	1.71 (0.64)	0.83	0.48	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 2.20, $p = 0.09$
ด้านการกระทำทุจริต	1.34 (0.46)	1.31 (0.37)	1.40 (0.48)	1.34 (0.34)	1.41	0.24	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 1.86, $p = 0.14$
ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย	1.28 (0.49)	1.28 (0.40)	1.37 (0.50)	1.28 (0.34)	1.89	1.28	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 2.86*, $p = 0.04$
ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น	1.52 (0.48)	1.52 (0.43)	1.57 (0.50)	1.55 (0.45)	0.51	0.68	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 0.64, $p = 0.59$
ด้านการกระทำผิดทางเพศ	1.18 (0.43)	1.18 (0.38)	1.22 (0.40)	1.25 (0.42)	0.95	0.42	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 0.77, $p = 0.51$
ด้านความปลอดภัย	1.13 (0.41)	1.10 (0.33)	1.11 (0.37)	1.10 (0.35)	0.25	0.87	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 0.80, $p = 0.50$
ด้านอบายมุข	1.26 (0.51)	1.26 (0.49)	1.23 (0.42)	1.26 (0.45)	1.62	0.92	ไม่แตกต่าง Levene Statistic = 0.43, $p = 0.74$

หมายเหตุ ** $p < .01$, * $p < .05$ และ () คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามสาขาวิชา

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามสาขาวิชา ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว โดยเริ่มจากการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (homogeneity of variances) เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นว่าความแปรปรวนของประชากรเท่ากันหรือไม่ กรณีที่พบว่าค่าความแปรปรวนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ค่า p น้อยกว่า .05) ใช้การเปรียบเทียบรายคู่ (post hoc comparison) โดยเลือกที่เทคนิค Dunnett's T3 และกรณีที่พบว่า ความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ค่า p มากกว่า .05) ใช้การเปรียบเทียบรายคู่ (post hoc comparison) โดยเลือกที่เทคนิค Bonferroni เพราะเป็นวิธีที่มีการควบคุมอัตราความคลาดเคลื่อนประเภทที่ 1 ทั้งหมด (Overall Type I error rate) (สุชาติดา บวรกิติวงศ์, 2548: 229)

โดยผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม คือ นิสิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์กายภาพ และวิทยาศาสตร์ชีวภาพ พบว่า ค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ($F = 17.21$, $p = 0.00$) ด้านการกระทำทุจริต ($F = 21.94$, $p = 0.00$) ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ($F = 25.03$, $p = 0.00$) ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ($F = 11.65$, $p = 0.00$) ด้านการกระทำผิดทางเพศ ($F = 16.39$, $p = 0.00$) ด้านความปลอดภัย ($F = 20.81$, $p = 0.00$) ด้านอบายมุข ($F = 10.14$, $p = 0.00$) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้การเปรียบเทียบรายคู่ (post hoc comparison) ด้วยเทคนิค Dunnett's T3 ทุกด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านการกระทำทุจริต ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ด้านการกระทำผิดทางเพศ ด้านความปลอดภัย ด้านอบายมุข Levene statistic มีค่าเท่ากับ 22.45, 46.88, 41.08, 16.83, 31.79, 60.22 และ 37.21 ตามลำดับ โดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกด้าน ($p = 0.00$) ผลการทดสอบ พบว่า ด้านการแต่งกายและด้านอบายมุข นิสิตสาขามนุษยศาสตร์ มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่า นิสิตสาขาสังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ชีวภาพ และด้านการกระทำทุจริต ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ด้านการกระทำผิดทางเพศ และด้านความปลอดภัย นิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาอื่น ๆ รายละเอียดดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามสาขาวิชา

การฝ่าฝืนระเบียบวินัย	สาขาวิชา				ผลการทดสอบ		
	มนุษยศาสตร์	สังคมศาสตร์	วิทย์กายภาพ	วิทย์ชีวภาพ	F	p	ผลการเปรียบเทียบ
ด้านการแต่งกาย	1.81 (0.75)	1.53 (0.47)	1.82 (0.69)	1.43 (0.43)	17.21**	0.00	สาขา 1>2,4 Levene Statistic = 22.25**, p = 0.00
ด้านการกระทำทุจริต	1.56 (0.64)	1.25 (0.25)	1.30 (0.32)	1.27 (0.24)	21.94**	0.00	สาขา 1>2,3,4 Levene Statistic = 46.86**, p = 0.00
ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย	1.54 (0.64)	1.19 (0.30)	1.27 (0.34)	1.20 (0.26)	25.03**	0.00	สาขา 1>2,3,4 Levene Statistic = 41.08**, p = 0.00
ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น	1.72 (0.61)	1.45 (0.39)	1.48 (0.44)	1.51 (0.34)	11.65**	0.00	สาขา 1>2,3,4 Levene Statistic = 16.83**, p = 0.00
ด้านการกระทำผิดทางเพศ	1.39 (0.57)	1.13 (0.28)	1.19 (0.40)	1.12 (0.24)	16.39**	0.00	สาขา 1>2,3,4 Levene Statistic = 31.79**, p = 0.00
ด้านความปลอดภัย	1.30 (0.56)	1.04 (0.21)	1.07 (0.35)	1.03 (0.10)	20.81**	0.00	สาขา 1>2,3,4 Levene Statistic = 60.22**, p = 0.00
ด้านอบายมุข	1.38 (0.60)	1.15 (0.29)	1.32 (0.59)	1.16 (0.24)	10.14**	0.00	สาขา 1>2,4 Levene Statistic = 37.21**, p = 0.00

หมายเหตุ ** $p < .01$, * $p < .05$ และ () คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสมใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว โดยเริ่มจากการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (homogeneity of variances) เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นว่าความแปรปรวนของประชากรเท่ากันหรือไม่ กรณีที่พบว่าค่าความแปรปรวนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ค่า p น้อยกว่า .05) ใช้การเปรียบเทียบรายคู่ (post hoc comparison) โดยเลือกที่เทคนิค Dunnett's T3 และกรณีที่พบว่าความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ค่า p มากกว่า .05) ใช้การเปรียบเทียบรายคู่ (post hoc comparison) โดยเลือกที่เทคนิค Bonferroni เพราะเป็นวิธีที่มีการควบคุมอัตราความคลาดเคลื่อนประเภทที่ 1 ทั้งหมด (Overall Type I error rate) (สุชาติดา บวรกิติวงศ์, 2548: 229)

โดยผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม คือ นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00, 2.00-2.49, 2.50-2.99, 3.00-3.49 และ 3.50 ขึ้นไป พบว่า ค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ($F = 19.84$, $p = 0.00$) ด้านการกระทำทุจริต ($F = 10.22$, $p = 0.00$) ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ($F = 10.20$,

$p = 0.00$) ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ($F = 11.95, p = 0.00$) ด้านการกระทำผิดทางเพศ ($F = 8.45, p = 0.00$) ด้านอบายมุข ($F = 22.09, p = 0.00$) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้การเปรียบเทียบรายคู่ (pos hoc comparison) ด้วยเทคนิค Dunnett's T3 ทุกด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านการกระทำทุจริต ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ด้านการกระทำผิดทางเพศ ด้านอบายมุข Levene statistic มีค่าเท่ากับ 5.72, 12.83, 4.82, 5.40, 11.10 และ 15.40 ตามลำดับ โดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกด้าน ($p = 0.00$) ผลการทดสอบ พบว่า ด้านการแต่งกายนิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 และ 3.50 ขึ้นไป ด้านการกระทำทุจริต นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00-2.49 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 และ 3.50 ขึ้นไป ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับอื่น ๆ ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.50 ขึ้นไป ด้านการกระทำผิดทางเพศ นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00-2.49 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 และ 3.50 ขึ้นไป และด้านอบายมุข นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 และ 3.50 ขึ้นไป รายละเอียดดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยจำแนกตามเกรดเฉลี่ยสะสม

การฝ่าฝืนระเบียบวินัย	เกรดเฉลี่ยสะสม					ผลการทดสอบ		
	ต่ำกว่า 2.00	2.00-2.49	2.50-2.99	3.00-3.49	3.50 ขึ้นไป	F	p	ผลการเปรียบเทียบ
ด้านการแต่งกาย	2.45 (0.82)	2.06 (0.74)	1.69 (0.64)	1.53 (0.52)	1.49 (0.52)	19.84**	0.00	1>4,5
	Levene Statistic = 5.72**, p = 0.00							
ด้านการกระทำทุจริต	1.78 (0.64)	1.52 (0.58)	1.39 (0.45)	1.30 (0.35)	1.24 (0.27)	10.22**	0.00	2>4,5
	Levene Statistic = 12.83**, p = 0.00							
ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย	1.90 (0.66)	1.44 (0.52)	1.33 (0.48)	1.26 (0.39)	1.20 (0.30)	10.20**	0.00	1>2,3,4,5
	Levene Statistic = 4.82**, p = 0.00							
ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น	2.13 (0.72)	1.60 (0.53)	1.63 (0.52)	1.53 (0.42)	1.36 (0.33)	11.95**	0.00	1>5
	Levene Statistic = 5.40**, p = 0.00							
ด้านการกระทำผิดทางเพศ	1.58 (0.55)	1.37 (0.56)	1.24 (0.45)	1.17 (0.34)	1.11 (0.27)	8.45**	0.00	2>4,5
	Levene Statistic = 11.10**, p = 0.00							
ด้านความปลอดภัย	1.35 (0.77)	1.17 (0.41)	1.14 (0.44)	1.09 (0.37)	1.05 (0.17)	2.97	0.19	ไม่แตกต่าง
	Levene Statistic = 9.92**, p = 0.00							
ด้านอบายมุข	2.19 (0.98)	1.44 (0.53)	1.30 (0.51)	1.19 (0.37)	1.10 (0.31)	22.09**	0.00	1>4,5
	Levene Statistic = 15.40**, p = 0.00							

หมายเหตุ ** $p < .01$, * $p < .05$ และ () คือ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.3.3) ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมจำแนกตามภูมิหลังโดยใช้คะแนน factor score และ P score

เนื่องจากเครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้วัดระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรม เป็นแบบวัดคุณยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1986) ซึ่งประกอบด้วยสถานการณ์สมมติ 4 เรื่อง แต่ละเรื่องประกอบด้วยขั้นตอนในการตอบแบบวัด 2 ขั้นตอน คือ ตอน ก เป็นส่วนที่ให้ผู้ตอบประเมินความสำคัญของข้อความ (rating data) และตอน ข เป็นส่วนที่นำข้อความที่ประเมินความสำคัญในตอน ก มาจัดอันดับความสำคัญ (ranking data) โดยวิธีการคิดคะแนนคุณยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1986) นั้นได้ใช้ค่า P เป็นดัชนีชี้วัดพัฒนาการคุณยพินิจเชิงจริยธรรม ซึ่งได้มาจากข้อความที่นำมาจัดอันดับความสำคัญ (ranking data) 4 อันดับ และนำคะแนนคุณยพินิจเชิงจริยธรรมในจริยธรรมขั้นที่ 5A 5B และขั้นที่ 6 มาคิดรวมกัน เป็นคะแนน P score หรือเรียกว่า “จริยธรรมขั้น P” (principle morality stage) แต่ในการวิเคราะห์หาความสอดคล้องของโมเดลคุณยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตกับข้อมูลเชิงประจักษ์นั้น ผู้วิจัยไม่ได้นำคะแนน P score ไปวิเคราะห์หาความสอดคล้องของโมเดล เนื่องจากช่วงของคะแนน P score นั้นมีความกว้างมาก ตั้งแต่ 1 ถึง 40 คะแนน และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมนั้น ผู้วิจัยส่วนใหญ่ได้นำวิธีการคิดคะแนนแบบ P score นี้มาวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (ANOVA) เท่านั้น ดังนั้นวิธีการคิดคะแนนดังกล่าว จึงไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้เพื่อวิเคราะห์หาความสอดคล้องของโมเดล

คะแนน factor score นั้น ผู้วิจัยได้ใช้หลักและแนวคิดการคิดคะแนนคุณยพินิจเชิงจริยธรรม P score ของ Rest (1986) เป็นหลักในการคิดคะแนน โดยคิดคะแนน factor score จากคะแนนรวมของขั้นพัฒนาการจริยธรรมในขั้นที่ 5A 5B และขั้นที่ 6 ซึ่งเป็นดัชนีชี้วัดพัฒนาการทางคุณยพินิจเชิงจริยธรรม แต่ได้มาจากข้อมูลในส่วนที่ใช้ในการประเมินความสำคัญของข้อความ (rating data) 5 ระดับ ซึ่งในแต่ละข้อความนั้นมีความเป็นตัวแทนของขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมในขั้นต่าง ๆ ทุกขั้น โดยคะแนน factor score หากจากสมการคะแนนองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรคุณยพินิจเชิงจริยธรรมคือ “คุณยพินิจเชิงจริยธรรม = $\{0.82(ST5A)+0.54(ST5B)+0.62(ST6)\}/(ST5A+ST5B+ST6)$ ” ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้หลักการคิดคะแนนในส่วนนี้ นำไปใช้ในการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณและหาความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุคุณยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ต่อไป

การวิเคราะห์ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมจำแนกตามภูมิหลัง โดยใช้วิธีการรวมคะแนนแบบ factor score และคะแนน P score เพื่อให้ได้สารสนเทศเพิ่มเติมจากวัตถุประสงค์การวิจัย โดยการวิเคราะห์นี้ผู้วิจัยให้ตัวแปรภูมิหลัง

เป็นตัวแปรอิสระและตัวแปรระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่มีการคิดคะแนนแบบ factor score และ P score เป็นตัวแปรตาม ผลการวิเคราะห์ที่มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว โดยใช้วิธีการรวมคะแนนระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมแบบ factor score พบว่า ตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม ไม่มีตัวแปรใดที่ทำให้ระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว โดยใช้วิธีการรวมคะแนนระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมแบบ P score พบว่า ตัวแปรที่ทำให้ระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ตัวแปร คือ เพศ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม โดยนิสิตหญิงมีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมมากกว่านิสิตชาย และผลการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (homogeneity of variances) เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นว่าความแปรปรวนของประชากรเท่ากันหรือไม่ พบว่าค่าความแปรปรวนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ค่า p มากกว่า .05) จึงใช้การเปรียบเทียบรายคู่ (post hoc comparison) โดยเลือกเทคนิค Bonferroni เพราะเป็นวิธีที่มีการควบคุมอัตราความคลาดเคลื่อนประเภทที่ 1 ทั้งหมด (Overall Type I error rate) (สุชาติดา บวรภักดีวงศ์, 2548: 229) พบว่า นิสิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์มีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมมากกว่านิสิตสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ และนิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป มีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมสูงกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 และเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00 ถึง 2.49 ตามลำดับรายละเอียดดังตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมจำแนกตามภูมิหลังโดยใช้คะแนน factor score และ P score

ตัวแปร	factor score				P score			
	homogeneity of variances		ANOVA		homogeneity of variances		ANOVA	
	Levene statistic	p	F	P	Levene statistic	p	F	P
เพศ	.399	.528	2.494	.115	.004	.949	8.877**	.003
ระดับการศึกษา	5.313**	.001	.832	.477	.708	.547	.632	.595
สาขาวิชา	2.316	0.75	1.427	.237	3.325	.19	3.960**	.008
เกรดเฉลี่ยสะสม	1.022	.395	1.681	.153	2.284	.059	4.895**	.001

หมายเหตุ ** p<.01, * p<.05

2.4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ในตอนนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมดที่ใช้ในการวิเคราะห์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ สร้างเมทริกซ์สหสัมพันธ์ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันและโมเดลเชิงสาเหตุดูดยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ของโมเดลดูดยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่าค่าสถิติ Bartlett's test of Sphericity ซึ่งเป็นค่าสถิติทดสอบสมมุติฐานว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์นั้นเป็นเมทริกซ์เอกลักษณ์ (identity matrix) หรือไม่ มีค่าสถิติทดสอบเท่ากับ 3802.201 ที่ระดับนัยสำคัญ .000 แสดงว่าเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างจากเมทริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีไกเกอร์-ไมเยอร์-ออลคิน (Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Adequacy) ซึ่ง Kim, Mueller (1978 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2538) เสนอไว้ว่าถ้ามีค่ามากกว่า .80 ดีมาก และถ้าน้อยกว่า .50 ใช้ไม่ได้ พบว่า มีค่าสถิติทดสอบเท่ากับ .872 ซึ่งเป็นค่าที่เข้าใกล้ 1 แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ของข้อมูลชุดนี้มีความสัมพันธ์กัน และตัวแปรเหล่านี้เหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์ต่อไป

เมื่อพิจารณาเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ จำนวน 14 ตัวแปร ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มตัวแปร 3 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวแปรเกี่ยวกับดูดยพินิจเชิงจริยธรรม 3 ตัวแปร กลุ่มตัวแปรเกี่ยวกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย 7 ตัวแปร และกลุ่มตัวแปรภูมิหลัง 4 ตัวแปร โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน พบว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรรวม 91 คู่ ในจำนวนนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 62 คู่ คิดเป็นร้อยละ 68.13 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีค่าตั้งแต่ -0.390 ถึง 0.816 โดยมีรายละเอียดของตัวแปรที่สังเกตได้ที่ใช้วัดแต่ละตัวแปรแฝง ดังนี้

ด้านดูดยพินิจเชิงจริยธรรม เมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร พบว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จำนวน 3 คู่ ในจำนวนนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 3 คู่ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.344 ถึง 0.506 โดยตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุดคือ จริยธรรมขั้น 6 (ST6) และจริยธรรมขั้นที่ 5A (ST5A) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.506 รองลงมาคือ จริยธรรมขั้น 5B (ST5B) และจริยธรรมขั้น 5A (ST5A) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.437 และตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุด คือ จริยธรรมขั้น 6 (ST6) และจริยธรรมขั้น 5B (ST6) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.344

ด้านการฝ่าฝืนระเบียบวินัย เมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร พบว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จำนวน 21 คู่ ในจำนวนนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 21 คู่ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.433 ถึง 0.816 โดยตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุดคือ ตัวแปรด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (PROPERTY) และด้านการกระทำทุจริต (DISHONESTY) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.816 รองลงมาคือ ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (DISTRUB) และด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (PROPERTY) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.710 และตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุดคือ ด้านความปลอดภัย (SAFTY) และด้านการแต่งกาย (UNIFORM) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.433

ด้านตัวแปรภูมิหลัง เมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร พบว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จำนวน 6 คู่ ซึ่งในจำนวนนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 2 คู่ มีค่าอยู่ระหว่าง -0.146 ถึง 0.282 โดยตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุดคือ เกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) และเพศ (FEMALE) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.282 และตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุดคือ เกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) และสาขาวิชา (HUMAN) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.146

เมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รวม 21 คู่ ในจำนวนนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 12 คู่ โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกตัวมีค่าเป็นลบและมีค่าอยู่ระหว่าง -0.083 ถึง -0.134 โดยตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุดคือ ตัวแปรด้านความปลอดภัย (SAFTY) และจริยธรรมขั้นที่ 5B (ST5B) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.134 รองลงมาคือ ตัวแปรด้านการกระทำทุจริต (DISHONESTY) และจริยธรรมขั้นที่ 6 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.122 และตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุดคือ ตัวแปรด้านความปลอดภัย (SAFTY) และจริยธรรมขั้นที่ 5A (ST5A) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.083

เมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและตัวแปรภูมิหลัง พบว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รวม 12 คู่ ในจำนวนนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 คู่ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.078 ถึง 0.088 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุดคือ ตัวแปรจริยธรรมขั้นที่ 6 (ST6) และเกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.088 รองลงมาคือ ตัวแปรจริยธรรมขั้นที่ 6 (ST6) และเพศ (FEMALE) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.081 ตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุดคือ จริยธรรมขั้นที่ 5B (ST5B) และเกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) มีค่าเท่ากับ 0.078

เมื่อพิจารณาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านการฝ่าฝืนระเบียบวินัยและตัวแปรภูมิหลัง พบว่า ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รวม 28 คู่ ในจำนวนนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 21 คู่ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง -0.127 ถึง -0.390 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุดคือ ตัวแปรด้านอบายมุข (TEMPTATION) และเพศ (FEMALE) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.390 รองลงมาคือ ตัวแปรด้านการแต่งกาย (UNIFORM) และเพศ (FEMALE) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.370 และตัวแปรคู่ที่มีความสัมพันธ์กันต่ำสุด คือ ตัวแปรด้านความปลอดภัย (SAFETY) และเกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.127 รายละเอียดดังตารางที่ 4.13

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ (n = 640)

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPAX	ST5a	ST5b	ST6	Uniform	Dishonesty	Property	Disturb	Sexual	Safty	Temptation
FEMALE	1.000													
YEAR	-0.038	1.000												
HUMAN	-0.041	0.000	1.000											
GPAX	0.282**	-0.010	-0.146**	1.000										
ST5a	0.031	-0.069	-0.014	0.060	1.000									
ST5b	0.034	-0.001	0.036	0.078*	0.437**	1.000								
ST6	0.081*	-0.003	-0.045	0.088*	0.506**	0.344**	1.000							
Uniform	-0.370**	0.059	-0.153**	-0.303**	-0.074	-0.023	-0.069	1.000						
Dishonesty	-0.169**	0.022	-0.223**	-0.234**	-0.118**	-0.098*	-0.122**	0.626**	1.000					
Property	-0.172**	0.019	-0.241**	-0.213**	-0.119**	-0.087*	-0.099**	0.540**	0.816**	1.000				
Disturb	-0.199**	0.036	-0.146**	-0.229**	-0.105**	-0.091*	-0.074	0.513**	0.706**	0.710**	1.000			
Sexual	-0.317**	0.063	-0.204**	-0.216**	-0.053	-0.128**	-0.104**	0.494**	0.642**	0.634**	0.608**	1.000		
Safty	-0.143**	-0.025	-0.237**	-0.127**	-0.083**	-0.134**	-0.073	0.433**	0.674**	0.615**	0.603**	0.635**	1.000	
Temptation	-0.390**	-0.010	-0.114**	-0.299**	-0.035	-0.037	-0.038	0.580**	0.631**	0.639**	0.620**	0.688**	0.616**	1.000
MEAN	1.58	2.50	2.50	3.63	3.34	3.52	3.33	1.65	1.34	1.30	1.54	1.21	1.11	1.25
S.D.	0.49	1.12	1.12	0.98	0.54	0.67	0.69	0.62	0.42	0.44	0.47	0.41	0.37	0.47
Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Adequacy = .872											Bartlett's Test of Sphericity = 3802.201		df = 91	sig = .000

หมายเหตุ 1. * p < .05, ** p < .01

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.5) ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

การวิเคราะห์ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis : MR) จุดมุ่งหมายในการวิเคราะห์เพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรภูมิหลังที่มีผลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย โดยมีตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยเป็นตัวแปรตาม และใช้ตัวแปรภูมิหลังเป็นตัวแปรอิสระ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.5.1) ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

เมื่อพิจารณาค่าสถิติทดสอบ VIF ของทุกตัวแปรอิสระพบว่ามีความน้อยกว่า 10 และค่าสถิติทดสอบ Tolerance ของทุกตัวแปรอิสระมีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่าไม่เกิดปัญหาตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเอง (multicollinearity) ดังแสดงในตารางที่ 4.14

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรภูมิหลังและระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม เมื่อทำการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis : MR) โดยใช้ตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ เพศ (FEMALE) ระดับการศึกษา (YEAR) สาขาวิชา (HUMAN) และเกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) เข้าไปในสมการด้วยวิธี ENTER พบว่ากลุ่มตัวแปรภูมิหลังทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรในตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมได้ร้อยละ 1.5 ($R^2 = 0.015$) โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเท่ากับ .122 และเมื่อควบคุมอิทธิพลจากตัวแปรอื่น ๆ ให้คงที่ พบว่าในจำนวนตัวแปรภูมิหลังทั้งหมด 4 ตัวแปร พบว่ามีตัวแปรเกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) 1 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ระดับนัยสำคัญ .05 ($t = 2.254$, $p = 0.025$) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน (standardized coefficients) พบว่าตัวแปรเกรดเฉลี่ยสะสมสามารถอธิบายความผันแปรของระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมได้ดีที่สุด ($\beta_s = 0.094$) และเมื่อพิจารณาค่าสถิติทดสอบ VIF พบว่าไม่มีตัวแปรใดที่มีค่า VIF มากกว่า 10 ซึ่งหมายความว่าในการวิเคราะห์ไม่เกิดปัญหาตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเอง (multicollinearity) รายละเอียดค่าสถิติดังกล่าวแสดงในตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

ตัวแปร	สัมประสิทธิ์การถดถอย		สัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน		p	Collinearity Statistic	
	β	SE	(β_s)	t		Tolerance	VIF
(constant)	3.240	.087		37.316**	.000		
1. เพศ	.040	.041	.040	.972	.332	.918	1.090
2. ระดับการศึกษา	-.014	.017	-.031	-.783	.434	.999	1.001
3. สาขาวิชา	-.068	.045	-.060	-1.499	.134	.968	1.033
4. เกรดเฉลี่ยสะสม	.047	.021	.094	2.254*	.025	.897	1.114

$R = .122$, $R^2 = 0.015$, $F = 2.386^*$, $p = .05$

หมายเหตุ ** $p < .01$, * $p < .05$,

2.5.2) ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

เมื่อพิจารณาค่าสถิติทดสอบ VIF ของทุกตัวแปรอิสระมีค่าน้อยกว่า 10 และค่าสถิติทดสอบ Tolerance ของทุกตัวแปรอิสระมีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่าไม่เกิดปัญหาตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเอง (multicollinearity) ดังแสดงในตารางที่ 4.15

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรภูมิหลังและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย เมื่อทำการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis : MR) โดยใช้ตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ เพศ (FEMALE) ระดับการศึกษา (YEAR) สาขาวิชา (HUMAN) และเกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX) เข้าไปในสมการด้วยวิธี ENTER พบว่ากลุ่มตัวแปรภูมิหลังทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรในตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยได้ร้อยละ 26.70 ($R^2 = 0.267$) โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเท่ากับ .517 และเมื่อควบคุมอิทธิพลจากตัวแปรอื่น ๆ ให้คงที่ พบว่าในจำนวนตัวแปรภูมิหลังทั้งหมด 4 ตัวแปร พบว่ามีตัวแปรเพศ ($t = -7.363, p = 0.000$) สาขาวิชา ($t = 10.546, p = 0.000$) และเกรดเฉลี่ยสะสม ($t = -7.709, p = 0.000$) ที่มีอิทธิพลต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยที่ระดับนัยสำคัญ .01 นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน (standardized coefficients) พบว่าตัวแปรสาขาวิชาสามารถอธิบายความผันแปรของระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมได้ดีที่สุด ($\beta_s = 0.364$) รองลงมาคือ เกรดเฉลี่ยสะสม ($\beta_s = -0.277$) และเพศ ($\beta_s = -0.261$) เมื่อพิจารณาค่าสถิติทดสอบ VIF พบว่าไม่มีตัวแปรใดที่มีค่า VIF มากกว่า 10 ซึ่งหมายความว่าในการวิเคราะห์ไม่เกิดปัญหาตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเอง (multicollinearity) รายละเอียดค่าสถิติดังกล่าวแสดงในตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

ตัวแปร	สัมประสิทธิ์การถดถอย		สัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน			Collinearity Statistic	
	β	SE	(β_s)	t	p	Tolerance	VIF
(constant)	1.738	.056		30.934**	.000		
1. เพศ	-.195	.027	-.261	-7.363**	.000	.918	1.090
2. ระดับการศึกษา	-.006	.011	.017	.499	.618	.999	1.001
3. สาขาวิชา	.310	.029	.364	10.546**	.000	.968	1.033
4. เกรดเฉลี่ยสะสม	-.105	.014	-.277	-7.709**	.000	.897	1.114

$R = .517, R^2 = 0.267, F = 57.817^{**}, p = .000$

หมายเหตุ * $p < .05, ** p < .01$

2.6) การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลเชิงสาเหตุผลของดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยแยกวิเคราะห์เป็น 2 โมเดล คือ โมเดลระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม และโมเดลระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.6.1) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

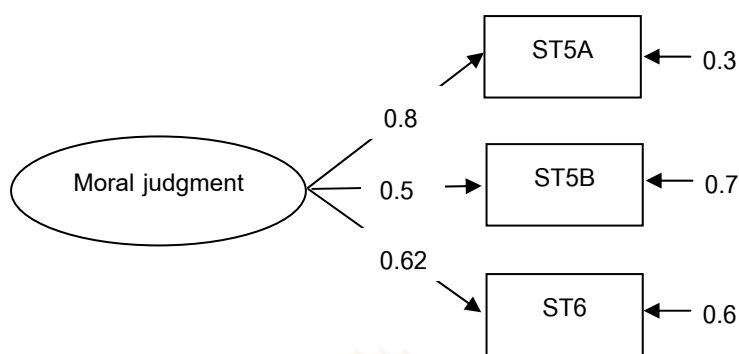
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ดีมาก พิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (chi-square = 0.128) ซึ่งมีค่าความน่าจะเป็นเข้าใกล้หนึ่ง ($p = 0.720$) นั่นคือ ค่าไค-สแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่ายอมรับสมมติฐานหลักที่ว่าโมเดลระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และค่าดัชนีความสอดคล้องกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ 1.000 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.999 เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวแปรที่บ่งชี้ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ทั้ง 3 ตัวแปร พบว่า มีน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานทั้งหมดมีค่าเป็นบวก มีขนาดตั้งแต่ 0.54 ถึง 0.82 ตัวแปรที่มีน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานมากที่สุดคือ จริยธรรมขั้นที่ 5B (ST5B) มีค่าเท่ากับ 0.82 รองลงมาคือ จริยธรรมขั้นที่ 6 (ST6) และจริยธรรมขั้นที่ 5A (ST5A) มีน้ำหนักองค์ประกอบ 0.62 และ 0.54 ตามลำดับ และตัวแปรที่บ่งชี้ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมทั้ง 3 ตัวแปร มีน้ำหนักองค์ประกอบทั้งหมดมีค่าเป็นบวกมีขนาดตั้งแต่ 0.36 ถึง 0.44 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกตัวแปร ตัวแปรที่มีน้ำหนักความสำคัญมากที่สุดคือ จริยธรรมขั้นที่ 5A (ST5A) มีน้ำหนักองค์ประกอบ 0.44 และตัวแปรนี้ร้อยละ 67 มีความผันแปรร่วมกับระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม รองลงมาคือ จริยธรรมขั้นที่ 6 (ST6) และจริยธรรมขั้นที่ 5B (ST5B) มีน้ำหนักองค์ประกอบ 0.43 และ 0.36 ตามลำดับ และมีความผันแปรร่วมกับระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมร้อยละ 39 และ 30 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์น้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรที่บ่งชี้ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมทั้ง 3 ตัวแปร ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตัวแปรเหล่านี้ต่างเป็นตัวแปรที่สำคัญขององค์ประกอบร่วมของระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม รายละเอียดดังตารางที่ 4.16 และแผนภาพที่ 4.1

ตารางที่ 4.16 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

องค์ประกอบ	น.น.องค์ประกอบ	น.น.องค์ประกอบ		t	R ²
	มาตรฐาน	b(SE)			
จริยธรรมขั้นที่ 5A	.82	.44** (.02)		23.90	0.67
จริยธรรมขั้นที่ 5B	.54	.36** (.03)		12.73	0.30
จริยธรรมขั้นที่ 6	.62	.43** (.03)		15.06	0.39

Chi-square = 0.128 df = 1 P = 0.720 GFI = 1.000 AGFI = 0.999 RMR = 0.002

หมายเหตุ ** $p < .01$, * $p < .05$.

แผนภาพที่ 4.1 โมเดลผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันของระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรม

2.6.2) ผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

ผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันของโมเดลระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ดีมาก พิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (chi-square = 5.86) ซึ่งมีค่าความน่าจะเป็นเข้าใกล้หนึ่ง ($p = 0.556$) นั่นคือ ค่าไค-สแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่ายอมรับสมมติฐานหลักที่ว่าโมเดลระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และค่าดัชนีความสอดคล้องกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ 1.00 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.99 เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรที่บ่งชี้ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยทั้ง 7 ตัวแปร พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานทั้งหมดมีค่าเป็นบวก มีขนาดตั้งแต่ 0.63 ถึง 0.86 ตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานมากที่สุดคือ ด้านการกระทำทุจริต (DISHONESTY) และด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (PROPERTY) มีค่าเท่ากับ 0.86 รองลงมาคือ ด้านความปลอดภัย (SAFTY) ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (DISTRUB) ด้านการกระทำผิดทางเพศ (SEXUAL) ด้านอบายมุข (TEMPTATION) และด้านการแต่งกาย (UNIFORM) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.85, 0.82, 0.74, 0.74 และ 0.63 ตามลำดับ และตัวแปรที่บ่งชี้ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยทั้ง 7 ตัวแปร มีน้ำหนักองค์ประกอบทั้งหมดมีค่าเป็นบวกมีขนาดตั้งแต่ 0.30 ถึง 0.39 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกตัว ตัวแปรที่มีน้ำหนักความสำคัญมากที่สุดคือ ด้านการแต่งกาย (UNIFORM) และด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (DISTRUB) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ 0.39 เท่ากัน และตัวแปรด้านการแต่งกาย (UNIFORM) ร้อยละ 40 มีความผันแปรร่วมกับระดับฝ่าฝืนระเบียบวินัย และตัวแปรพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น (DISTRUB) ร้อยละ 68 มีความผันแปรร่วมกับระดับฝ่าฝืนระเบียบวินัย รองลงมาคือ ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (PROPERTY) ด้านการกระทำทุจริต (DISHONESTY) ด้านอบายมุข (TEMPTATION) ด้านการกระทำผิดทางเพศ (SEXUAL) และด้านความปลอดภัย

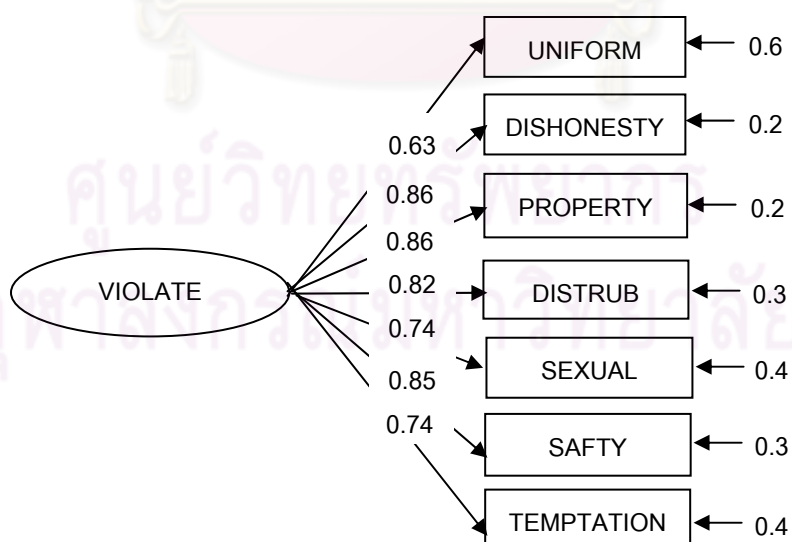
(SAFTY) มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ 0.37, 0.35, 0.35, 0.31 และ 0.30 ตามลำดับ และมีความผันแปรร่วมกับระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยร้อยละ 72, 71, 57, 57 และ 66 ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตัวแปรเหล่านี้ต่างเป็นตัวแปรที่สำคัญขององค์ประกอบร่วมของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย รายละเอียดดังตารางที่ 4.17 และแผนภาพที่ 4.2

ตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

องค์ประกอบ	น.น.องค์ประกอบ	น.น.องค์ประกอบ	t	R ²
	มาตรฐาน	b(SE)		
ด้านการแต่งกาย	.63	.39** (.02)	16.81	0.40
ด้านการกระทำทุจริต	.86	.35** (.01)	25.41	0.71
ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย	.86	.37** (.01)	25.41	0.72
ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น	.82	.39** (.02)	24.43	0.68
ด้านการกระทำผิดทางเพศ	.74	.31** (.01)	21.95	0.57
ด้านความปลอดภัย	.85	.30** (.01)	23.36	0.66
ด้านอบายมุข	.74	.35** (.02)	21.75	0.57

Chi-square = 5.86 df = 7 P = 0.556 GFI = 1.00 AGFI = 0.99 RMR = 0.001

หมายเหตุ * p < .05, ** p < .01

แผนภาพที่ 4.2 โมเดลผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

2.7 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุด้วยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลกระทบต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุด้วยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลกระทบต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การวิจัยครั้งนี้ มีตัวแปรแฝง 2 ตัวแปร คือ ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม และระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย โดยตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้ในการวิเคราะห์ทั้งหมด 14 ตัวแปร เป็นตัวแปรภูมิลักษณ์ 4 ตัวแปร ได้แก่ เพศ (ความเป็นนิสิตเพศหญิง) ระดับการศึกษา สาขาวิชา (ความเป็นนิสิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์) และเกรดเฉลี่ยสะสม ตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรแฝงดุลยพินิจเชิงจริยธรรม 3 ตัวแปร และตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัย 7 ตัวแปร ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องมีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุด้วยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลกระทบต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยพิจารณาจากค่าสถิติที่ใช้ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างโมเดลเชิงประจักษ์ได้แก่ ค่าไค-สแควร์ (Chi-square หรือ χ^2) มีค่าเท่ากับ 33.980 ที่องศาอิสระเท่ากับ 40 และค่าความน่าจะเป็น (p) เท่ากับ 0.737 นั่นคือระดับนัยสำคัญของการทดสอบค่าไค-สแควร์มากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด (0.05) จึงไม่ปฏิเสธสมมติฐานศูนย์ที่ว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เมื่อพิจารณาดัชนีวัดความสอดคล้องของโมเดลอื่น ๆ ได้ข้อมูลสอดคล้องกัน โดยดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของการประมาณค่าความคลาดเคลื่อน (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.000 ดัชนีรากกำลังสองของเศษเหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.007 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) มีค่าเท่ากับ 0.992 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.980 ดัชนีแสดงความประหยัด (PNFI) มีค่าเท่ากับ 0.437 ค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์เท่ากับ 0.85 (χ^2/df) ค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์นี้หากมีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับสองแล้วให้ถือว่าโมเดลที่ทดสอบสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

สำหรับค่าความเที่ยงของตัวแปรสังเกตได้ของการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่า การฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านการกระทำทุจริต (DISHONESTY) มีค่าความเที่ยงมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 0.74 รองลงมาคือ ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (PROPERTY) และด้านความปลอดภัย (SAFTY) มีค่าเท่ากับ 0.73 และ 0.70 ตามลำดับ และค่าความเที่ยงของตัวแปรสังเกตได้ของดุลยพินิจเชิงจริยธรรม พบว่า จริยธรรมขั้นที่ 5A (ST5A) มีค่าความเที่ยงมากที่สุด มีค่าเท่ากับ 0.64 รองลงมาคือ จริยธรรมขั้น 6 (ST6) และจริยธรรมขั้น 5B (ST5B) มีค่าเท่ากับ 0.41 และ 0.30 ตามลำดับ

ตัวแปรภูมิลักษณ์ที่มีอิทธิพลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมีค่าสัมประสิทธิ์การถ่วงน้ำหนัก (R^2) ค่าเท่ากับ 0.020 แสดงว่าตัวแปรภูมิลักษณ์สามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับดุลยพินิจเชิง

จริยธรรมได้ร้อยละ 2 และตัวแปรภูมิหลังที่มีอิทธิพลต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) ค่าเท่ากับ 0.275 แสดงว่าตัวแปรภูมิหลังสามารถอธิบายความแปรปรวนระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยได้ร้อยละ 27.5 ดังนั้นตัวแปรภูมิหลังสามารถอธิบายความแปรปรวนระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยได้มากกว่าระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

เมื่อพิจารณาเมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแฝงและตัวแปรสังเกตได้ พบว่าค่าสหสัมพันธ์มีค่าทั้งบวกและลบ โดยตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมนั้น คู่ของตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุด คือ เกรดเฉลี่ยสะสมและดุลยพินิจเชิงจริยธรรม มีค่าเท่ากับ 0.113 และในตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยนั้น คู่ของตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันสูงสุดคือ การฝ่าฝืนระเบียบวินัยและสาขาวิชา มีค่าเท่ากับ 0.356 รองลงมาคือ การฝ่าฝืนระเบียบวินัยและเกรดเฉลี่ยสะสม มีค่าเท่ากับ -0.266 และค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย มีค่าสหสัมพันธ์ เท่ากับ -0.156

เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมที่ส่งผลต่อตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย ตามตารางที่ 4.18 พบว่า ตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา ไม่มีอิทธิพลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม และตัวแปรเกรดเฉลี่ยสะสม มีอิทธิพลทางบวกต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.05 (น้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.10) แสดงว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมมากมีอิทธิพลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมน้อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่า ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรเพศ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งหมด มีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.14, 0.41 และ -0.12 ตามลำดับ (น้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ -0.16, 0.42 และ -0.28 ตามลำดับ) โดยตัวแปรเพศและเกรดเฉลี่ยสะสมมีอิทธิพลทางลบต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย แสดงว่า นิสิตเพศชายมีอิทธิพลต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตเพศหญิง และนิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมน้อยลงจะมีอิทธิพลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากขึ้น และตัวแปรสาขาวิชา มีอิทธิพลทางบวกต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัย แสดงว่านิสิต สาขาวิชามนุษยศาสตร์มีอิทธิพลต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ โดยตัวแปรระดับการศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัย และตัวแปรภูมิหลังไม่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย เมื่อพิจารณาอิทธิพลรวมต่อตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่า ตัวแปรเพศ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม มีอิทธิพลรวมต่อตัวแปรการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งหมด มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ -0.14, 0.42 และ -0.13 ตามลำดับ นอกจากนี้พบว่าตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมีอิทธิพลต่อตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเป็นทางลบ

มีค่าเท่ากับ -0.10 (น้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ -0.11) แสดงว่าถ้านิสิตมีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่สูงขึ้นจะส่งผลให้นิสิตมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยลดลง หรือในทำนองเดียวกันถ้านิสิตมีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่น้อยลงจะส่งผลให้นิสิตมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากขึ้นด้วย รายละเอียดดังตารางที่ 4.18 และแผนภาพที่ 4.3

เมื่อพิจารณาน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ของระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมทั้ง 3 ตัวแปร มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกตัวแปร มีขนาดตั้งแต่ $0.79-0.95$ โดยตัวแปรจริยธรรมขั้นที่ 6 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด มีค่าเท่ากับ 0.95 (น้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.64) รองลงมาคือ จริยธรรมขั้นที่ 5A และจริยธรรมขั้นที่ 5B มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ เท่ากับ 0.93 และ 0.79 ตามลำดับ (น้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.80 และ 0.55 ตามลำดับ)

และน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยทั้ง 7 ตัวแปร พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกตัวแปร มีขนาดตั้งแต่ 0.71 ถึง 0.92 ตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุดคือ ตัวแปรด้านการแต่งกาย มีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.92 (ค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.64) รองลงมาคือ ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ตัวแปรด้านการกระทำทุจริต ด้านอบายมุข ด้านความปลอดภัย และด้านการกระทำผิดทางเพศ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.89 , 0.87 , 0.84 , 0.82 , 0.72 และ 0.71 ตามลำดับ (มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานเท่ากับ 0.82 , 0.86 , 0.86 , 0.72 , 0.84 และ 0.75 ตามลำดับ) รายละเอียดดังตารางที่ 4.19

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์แยกค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและค่าสถิติผลการวิเคราะห์หือทธิพลโมเดล
เชิงสาเหตุดูลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต

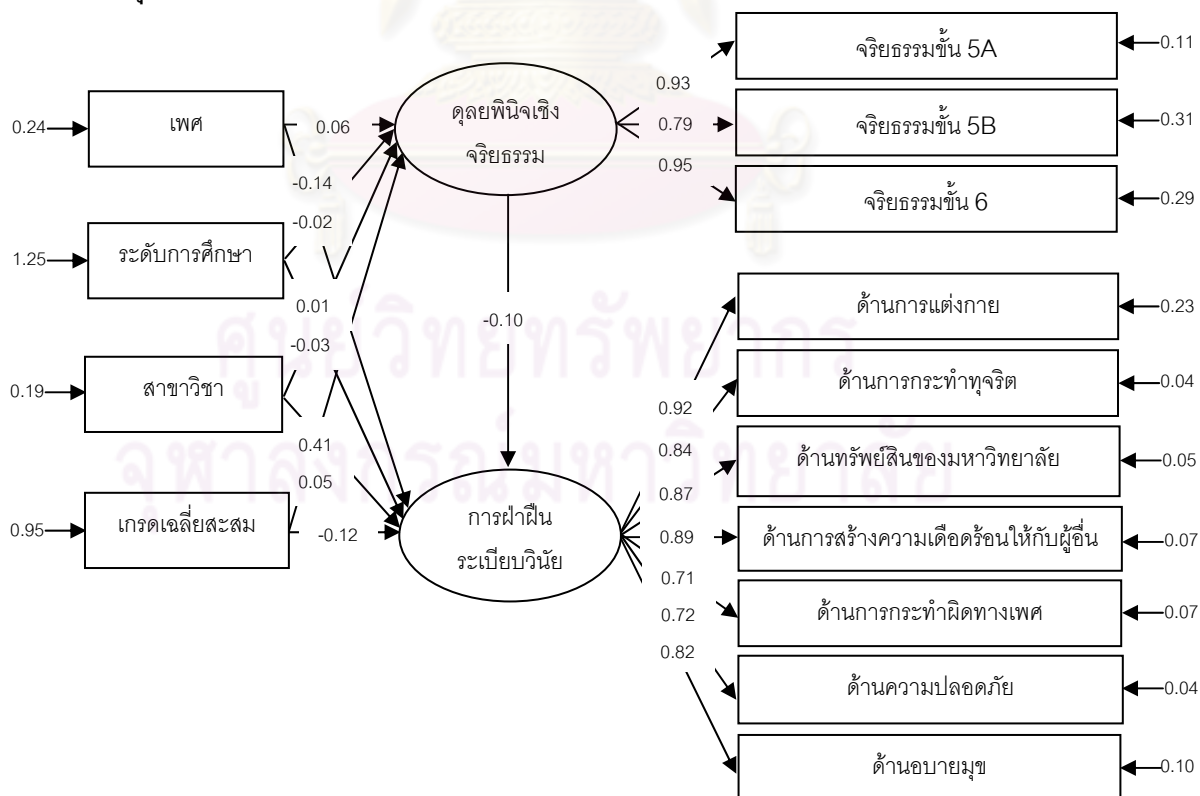
ตัวแปรสาเหตุ	ระดับดูลยพินิจเชิงจริยธรรม			ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย		
	TE	IE	DE	TE	IE	DE
ระดับดูลยพินิจเชิงจริยธรรม	-	-	-	-0.10	-	-0.10
	-	-	-	(0.04)**	-	(0.04)**
เพศ	0.06	-	0.06	-0.14**	-0.006	-0.14**
	(0.04)	-	(0.04)	(0.04)	(0.005)	(0.04)
ระดับการศึกษา	-0.02	-	-0.02	0.01	0.002	0.01
	(0.02)	-	(0.02)	(0.01)	(0.002)	(0.01)
สาขาวิชา	-0.03	-	-0.03	0.42**	0.003	0.41**
	(-0.05)	-	(-0.05)	(0.04)	(0.005)	(0.04)
เกรดเฉลี่ยสะสม	0.05*	-	0.05*	-0.13**	-0.005	-0.12**
	(0.02)	-	(0.02)	(0.02)	(0.003)	(0.02)
Chi-square = 33.980 df = 40 P = 0.737 GFI = 0.992 AGFI = 0.980 RMR = 0.007						
ตัวแปร	ST5A	ST5B	ST6	UNIFROM	DISHONESTY	
ความเที่ยง	0.64	0.30	0.41	0.40	0.74	
ตัวแปร	PROPERTY	DISTRUB	SEXUAL	SAFTY	TEMPTATION	
ความเที่ยง	0.73	0.67	0.56	0.70	0.56	
สมการโครงสร้างตัวแปร	ดูลยพินิจเชิงจริยธรรม		การฝ่าฝืนระเบียบวินัย			
R SQAURE	0.020		0.275			
เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร						
	ดูลยพินิจ เชิงจริยธรรม	การฝ่าฝืน ระเบียบวินัย	เพศ	ระดับ การศึกษา	สาขาวิชา	เกรด เฉลี่ยสะสม
ดูลยพินิจเชิงจริยธรรม	1.000					
การฝ่าฝืนระเบียบวินัย	-0.156	1.000				
เพศ	0.091	-0.214	1.000			
ระดับการศึกษา	-0.050	0.029	-0.034	1.000		
สาขาวิชา	-0.006	0.356	0.081	0.003	1.000	
เกรดเฉลี่ยสะสม	0.113	-0.266	0.282	-0.001	0.177	1.000

หมายเหตุ เพศ แทนด้วย ความเป็นนิสิตเพศหญิง, สาขาวิชา แทนด้วย ความเป็นนิสิตสาขานิติศาสตร์

ตารางที่ 4.19 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตัวแปรสังเกตได้ของตัวแปรระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

ตัวแปรสังเกตได้	น.น.องค์ประกอบ มาตรฐาน	น.น.องค์ประกอบ	ความคลาดเคลื่อน มาตรฐาน
<i>คุณลักษณะเชิงจริยธรรม</i>			
จริยธรรมชั้น 5A	0.80	0.93**	-
จริยธรรมชั้น 5B	0.55	0.79**	0.08
จริยธรรมชั้น 6	0.64	0.95**	0.10
<i>การฝ่าฝืนระเบียบวินัย</i>			
ด้านการแต่งกาย	0.64	0.92**	-
ด้านการกระทำทุจริต	0.86	0.84**	0.05
ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย	0.86	0.87**	0.05
ด้านการสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น	0.82	0.89**	0.06
ด้านการกระทำผิดทางเพศ	0.75	0.71**	0.05
ด้านความปลอดภัย	0.84	0.72**	0.05
ด้านอบายมุข	0.75	0.82**	0.05

หมายเหตุ ** $p < .01$

แผนภาพที่ 4.3 โมเดลเชิงสาเหตุคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (causal relationship) โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 3 ประการ คือ ประการแรกเพื่อศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประการที่สองเพื่อเปรียบเทียบระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระหว่างนิสิตที่มีภูมิหลังต่างกัน และประการที่สามเพื่อพัฒนาและตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 ทุกสาขาวิชา จำนวน 4 สาขาวิชา คือ 1) สาขามนุษยศาสตร์ ประกอบด้วย คณะอักษรศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์ 2) สาขาสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย คณะเศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิเทศศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี 3) สาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ ประกอบด้วย คณะวิทยาศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ และ 4) สาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ ประกอบด้วย คณะจิตวิทยา เกษตรศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ แพทยศาสตร์ สหเวชศาสตร์ และวิทยาศาสตร์การกีฬา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบสามขั้นตอน (three-stage random sampling) ตามสัดส่วนของประชากร จำนวน 672 คน ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแจกแบบสอบถามไปทั้งหมด 672 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 660 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.21 จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลด้วยวิธีการตรวจความคงที่ของข้อมูลในแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมตามที่ Rest (1986) ได้เสนอไว้ตามคู่มือการใช้แบบวัด (The Defining Issues Test : DIT) พบว่าเป็นแบบสอบถามที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้จำนวน 640 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.24

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา คือ ตัวแปรแฝงภายใน 2 ตัวแปร คือ ดุลยพินิจเชิงจริยธรรม และการฝ่าฝืนระเบียบวินัย และตัวบ่งชี้หรือตัวแปรสังเกตได้ 14 ตัวแปร คือ ตัวแปรเกี่ยวกับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม 3 ตัวแปร ตัวแปรเกี่ยวกับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย 7 ตัวแปร และตัวแปรสังเกตได้ ซึ่งเป็นตัวแปรปัจจัย ได้แก่ ตัวแปรภูมิหลัง 4 ตัวแปร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการปฏิบัติตนและการตัดสินใจ จำนวน 1 ฉบับ ประกอบด้วย 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามวัดระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 54 ข้อ และตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการตัดสินใจ โดยใช้แบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

(The Defining Issues Test : DIT) ของ Rest (1986) ซึ่งแปลโดยสุสารี วิวัฒน์สุภกร (2544) ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติ 4 เรื่อง

การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติภาคบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) คะแนนสูงสุด (max) คะแนนต่ำสุด (min) ค่าความเบ้ (skewness) และค่าความโด่ง (kurtosis) การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระหว่างนิสิตที่มีภูมิหลังต่างกัน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ และใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression) เพื่อระบุตัวแปรภูมิหลังที่มีผลต่อระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) เพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงแต่ละด้าน และการวิเคราะห์ตอนสุดท้ายเป็นการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้นับว่าเป็น นิสิตหญิงมากกว่านิสิตชาย ศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ ทั้ง 4 สาขาวิชา สาขาวิชาละ 160 คน เป็นนิสิต ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ชั้นปีละ 160 คน และมีเกรดเฉลี่ยสะสมส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 3.00 ถึง 3.49 สาขาวิชา ที่มีผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดคือ สาขาวิชาสังคมศาสตร์

2. ผลการวิเคราะห์ระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในด้านคุณลักษณะเชิงจริยธรรม พบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม อยู่ในขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมขั้นที่ 4 เป็นจริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมาย (The morality of law and duty social order) ซึ่งพฤติกรรมทางจริยธรรมขึ้นอยู่กับการทำให้เกิดสมดุลย์ในสังคมส่วนใหญ่ โดยสนับสนุนให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและกฎหมาย

ในการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอยู่ในระดับน้อยที่สุดทุกด้าน (มีการปฏิบัติอยู่ระหว่างร้อยละ 0 ถึง 20 ของการมาเรียน) โดยนิสิต มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านการแต่งกายมากกว่าด้านอื่น ๆ รองลงมาคือด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น และมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านความปลอดภัยน้อยที่สุด

3. ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระหว่างนิสิตที่มีภูมิหลังต่างกัน

ด้านคุณยพินิจเชิงจริยธรรม พบว่า นิสิตหญิงมีค่าเฉลี่ยของระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมในจริยธรรมขั้นที่ 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีค่าเฉลี่ยของระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมในจริยธรรมขั้นที่ 5A และ 5B แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาตามระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่า มีค่าเฉลี่ยของระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้นพัฒนาการทางจริยธรรมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ด้านการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่า ตัวแปรที่ทำให้ค่าเฉลี่ยของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมี 3 ตัวแปร คือ เพศ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม โดยนิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยระเบียบวินัยมากกว่านิสิตหญิงทุกด้าน เมื่อพิจารณาตามสาขาวิชา พบว่า ด้านการแต่งกายและด้านอบายมุข นิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ชีวภาพ และด้านการกระทำทุจริต ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ด้านการกระทำผิดทางเพศ และด้านความปลอดภัย นิสิตสาขาสังคมศาสตร์มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาอื่น ๆ และเมื่อพิจารณาตามเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่า ด้านการแต่งกาย นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 และ 3.50 ขึ้นไป ด้านการกระทำทุจริต นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00-2.49 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 และ 3.50 ขึ้นไป ด้านทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับอื่น ๆ ด้านพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.50 ขึ้นไป ด้านการกระทำผิดทางเพศ นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00-2.49 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 และ 3.50 ขึ้นไป และด้านอบายมุข นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.00-3.49 และ 3.50 ขึ้นไป

จากผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมจำแนกตามภูมิหลังโดยใช้คะแนน factor score และ P score ซึ่งรวมคะแนนชั้นพัฒนาการจริยธรรมในขั้นที่ 5A 5B และขั้นที่ 6 ได้มาจากข้อมูลในส่วนที่ใช้การประเมินข้อคำถาม (rating data) และข้อมูลในส่วนที่จัดอันดับความสำคัญ (ranking data) พบว่า การรวมคะแนนระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมแบบ factor score ตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม ไม่มีตัวแปรใดที่ทำให้ค่าเฉลี่ยของระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ

วิธีการรวมคะแนนระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมแบบ P score พบว่า ตัวแปรที่ทำให้ค่าเฉลี่ยของระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ตัวแปร คือ เพศ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม โดยนิสิตหญิงมีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมมากกว่านิสิตชาย นิสิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์มีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมมากกว่านิสิตสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ และนิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป มีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมสูงกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 และเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00 ถึง 2.49 ตามลำดับ

4. ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่มีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการวิจัย พบว่า โมเดลเชิงสาเหตุคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าไค-สแควร์ (chi-square) เท่ากับ 33.980; $p = 0.737$ ที่องศาอิสระเท่ากับ 40 มีค่า GFI เท่ากับ 0.992 และค่า AGFI เท่ากับ 0.980 ส่วนค่า RMR เท่ากับ 0.007 ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ตัวแปรระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม และตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย มีค่าเท่ากับ 0.020 และ 0.275 ตามลำดับ แสดงว่าตัวแปรในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยได้ดีกว่าระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรม ตัวแปรระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมได้รับอิทธิพลทางตรงจากเกรดเฉลี่ยสะสม เป็นทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ 0.05 นอกจากนี้พบว่า ตัวแปรระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมยังมีอิทธิพลต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นทางลบมีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.10 ส่วนตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่าได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรเพศ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม มีค่าอิทธิพลเท่ากับ -0.14, 0.41 และ -0.12 ตามลำดับ โดยตัวแปรเพศและเกรดเฉลี่ยสะสมมีอิทธิพลทางลบต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย และตัวแปรสาขาวิชาไม่มีอิทธิพลทางบวกต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย ตัวแปรภูมิหลังไม่มีอิทธิพลทางข้อต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย ตัวแปรภูมิหลัง ได้แก่ เพศ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม ให้ค่าอิทธิพลรวมต่อตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งหมด มีค่าอิทธิพลรวมเท่ากับ -0.14, 0.01, 0.42 และ -0.13 ตามลำดับ

จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าวแสดงว่า นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมมากมีอิทธิพลต่อระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมน้อย และมีผลให้ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยน้อยลง และถ้านิสิตมีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่สูงขึ้นจะส่งผลให้นิสิตมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยลดลง หรือในทำนองเดียวกันถ้านิสิตมีระดับคุณลักษณะเชิงจริยธรรมที่น้อยลงจะส่งผลให้นิสิตมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากขึ้นด้วย โดยความเป็นนิสิตชาย ความเป็นนิสิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์ และการมีเกรดเฉลี่ยสะสมที่น้อยลง มีผลทำให้ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยสูงขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผลของดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยได้แบ่งการอภิปรายออกเป็น 6 ตอน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

1.1 ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

จากผลการวิจัย พบว่า นิสิตระดับปริญญาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคะแนนเฉลี่ยดุลยพินิจเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับจริยธรรมขั้นที่ 4 และจากผลการวิจัยระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมโดยจำแนกตามภูมิภาค ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่า นิสิตมีคะแนนเฉลี่ยดุลยพินิจเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับจริยธรรมขั้นที่ 4 เช่นเดียวกัน แสดงว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม อยู่ในขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมขั้นที่ 4 เป็นจริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมาย (The morality of law and duty social order) โดยพฤติกรรมทางจริยธรรมขึ้นอยู่กับการทำให้เกิดสมดุลในสังคมส่วนใหญ่ โดยสนับสนุนให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและกฎหมาย ตามขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1974) ซึ่งเป็นระดับที่พึงประสงค์ให้มีในสังคม เพราะเป็นระดับการตัดสินใจของการใช้เหตุผลในการเลือกปฏิบัติตามกฎหมาย หรือกฎเกณฑ์ของสังคมที่กำหนดขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Cooper (2005) ที่ได้ศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของนิสิตที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 มีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับต่ำกว่าระดับจริยธรรมขั้นที่ 5 และขั้นที่ 6 และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุทธิมา ห่อบุตร (2549) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของเพศ วัย และระดับการศึกษาที่มีต่อระดับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นตอนปลาย ผู้ใหญ่ตอนต้น ผู้ใหญ่ตอนกลาง และวัยผู้สูงอายุ พบว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีคะแนนเฉลี่ยดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในระดับจริยธรรมขั้นที่ 4 และผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีมีคะแนนเฉลี่ยดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในระดับจริยธรรมขั้นที่ 4

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรมแบบรวมคะแนนองค์ประกอบ (factor score) ในจริยธรรมขั้นที่ 5A 5B และขั้นที่ 6 โดยจำแนกตามภูมิภาค พบว่าเพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยมีความต้องการนำเสนอวิธีการคิดคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ซึ่งได้นำหลักแนวคิดการรวมคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในจริยธรรมขั้น P ของ Rest (1986) มาใช้เป็นแนวทางในการคิดคะแนน โดยผู้วิจัยได้รวมคะแนนจากจริยธรรมขั้นที่ 5A, 5B และ 6 ในส่วนของการประเมินค่าความสำคัญของข้อความ โดยแต่ละข้อความแสดงระดับจริยธรรมในแต่ละขั้น เป็นมาตรวัด 5 ระดับ ทั้ง 4 สถานการณ์ของแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม (The Defining Issues Test: DIT) เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างกับวิธีการคิดคะแนนของ Rest (1986) แบบดั้งเดิม ซึ่งนำ

ส่วนของการจัดอันดับความสำคัญของข้อความ 4 อันดับมาคิดคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรม วิธีการรวมคะแนนแบบรวมคะแนนองค์ประกอบ (factor score) นี้ จึงอาจไม่เหมาะสมที่จะนำมาวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรม แต่วิธีคิดคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรมแบบรวมคะแนนองค์ประกอบ (factor score) นี้ผู้วิจัยนำไปใช้ในการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลเชิงสาเหตุดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลการฝ่าฝืนระเบียบวินัยที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้โปรแกรมลิสเรล (LISREL) ซึ่งมีความเหมาะสมมากกว่าวิธีการคิดคะแนนของ Rest (1986) แบบดั้งเดิม

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในชั้น P (P score) ซึ่งเป็นหลักจริยธรรมเพื่อสังคมที่ทำให้บุคคลมีส่วนช่วยเหลือสังคม และเป็นดัชนีบอกระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมโดยรวม (Overall development) โดยจำแนกตามภูมิภาค ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่าเพศ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม แตกต่างกัน โดยนิสิตหญิงมีคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในชั้น P สูงกว่านิสิตชาย อาจเนื่องมาจากนิสิตหญิงมีความคิดที่ละเอียดอ่อนในการพิจารณาปัญหา หรือตัดสินใจแก้ปัญหาได้อย่างลึกซึ้งมากกว่านิสิตชาย แต่นิสิตชายแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็วกว่านิสิตหญิง (สุสารี วิวัฒน์สุภกร, 2544) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wark & Krebs (1996) ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศ บทบาททางเพศ และรูปแบบปัญหาจริยธรรมที่ส่งผลการแสดงออกทางจริยธรรม โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย 55 คน เพศหญิง 55 คน พบว่า เพศหญิงมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมากกว่าเพศชาย เนื่องจากผู้หญิงแสดงถึงความเอาใจใส่ปัญหาและเอื้อเพื่อสังคมมากกว่าเพศชาย และ White (1999) ได้ศึกษาความแตกต่างทางเพศที่มีผลต่อพัฒนาการทางจริยธรรมโดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย จำนวน 229 คน และเพศหญิงจำนวน 229 คน และวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมโดยใช้กรอบระดับพัฒนาการของ Kohlberg (Kohlberg, 1976 cited in White, 1999) แต่ใช้เครื่องมือเป็นแบบวัด The Defining Issues Test ของ Rest (1986) พบว่า เพศหญิงมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมสูงกว่าเพศชาย

นิสิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์ มีคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในจริยธรรมชั้น P สูงกว่านิสิตสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่ผู้วิจัยใช้นั้นเป็นสถานการณ์ที่เกี่ยวกับค่านิยม วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การเมือง และกฎหมาย ซึ่งในสาขาวิชามนุษยศาสตร์จะมีการศึกษาด้านความคิด ด้านภาษา วัฒนธรรม ศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ ปรัชญา วรรณคดี โบราณคดีและประวัติศาสตร์ รวมถึงกฎหมาย การเมืองการปกครองโดยตรง นิสิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์จึงมีความเข้าใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใช้เพื่อวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมได้ดีกว่านิสิตสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ ด้วยเหตุผล

ดังกล่าวนี้อาจเป็นสาเหตุให้นิสิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์ มีคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในจริยธรรมขั้น P สูงกว่านิสิตสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ

นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.50 ขึ้นไป มีคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในขั้น P สูงกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับต่ำกว่า 2.00 และเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00 ถึง 2.49 อาจเนื่องมาจากนิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.50 ขึ้นไป เป็นนิสิตที่มีความรู้ความสามารถ มีสติปัญญาดี และสามารถให้เหตุผลในการเลือกหรือไม่เลือกกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งได้ดีกว่านิสิตที่ได้เกรดเฉลี่ยสะสมที่ต่ำกว่า ซึ่งเหตุผลในการตัดสินใจเลือกหรือไม่เลือกกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งนั้นเป็นสิ่งที่แสดงถึงพัฒนาการจริยธรรมของบุคคลนั้น (Rest, 1986) ด้วยเหตุผลดังกล่าว นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสม 3.50 ขึ้นไป จึงมีคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในขั้น P สูงกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับต่ำกว่า 2.00 และในระดับการศึกษาที่ต่างกันจะมีคะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในขั้น P ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากการศึกษาคำนี้ศึกษากับนิสิตที่ศึกษาในระดับการศึกษาปริญญาบัณฑิตทั้งหมด เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ซึ่งมีวุฒิภาวะใกล้เคียงกัน และอายุใกล้เคียงกัน แต่ถ้าได้มีการศึกษาในระดับการศึกษาที่ต่างกัน ในระดับต่ำกว่าปริญญาบัณฑิต ปริญญาบัณฑิต ปริญญาโท และปริญญาเอก อาจมีความแตกต่างกัน ดังงานวิจัยของสุทธิมา ห่อบุตร (2549) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของเพศ วัย และระดับการศึกษาที่มีต่อระดับจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นตอนปลาย ผู้ใหญ่ตอนต้น ผู้ใหญ่อายุ และวัยผู้สูงอายุ พบว่า วัยและระดับการศึกษาที่ต่างกัน มีอิทธิพลร่วมที่ทำให้คะแนนดุลยพินิจเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน

1.2 ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

จากผลการวิจัย พบว่า นิสิตระดับปริญญาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยโดยเฉลี่ยทุกด้านอยู่ระหว่าง 1.11 ถึง 1.65 จากมาตราวัด 5 ระดับ แสดงว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยในระดับน้อยที่สุดทุกด้าน คือนิสิตไม่เคยฝ่าฝืนระเบียบวินัยเลย และนิสิตฝ่าฝืนระเบียบวินัยไม่เกินร้อยละ 20 ของการมาเรียน อาจเนื่องมาจากนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมขั้นที่ 4 ซึ่งเป็นจริยธรรมแห่งการทำตามกฎหมาย โดยพฤติกรรมทางจริยธรรมขั้นนี้เกี่ยวกับการทำให้เกิดสมดุลย์ในสังคมส่วนใหญ่ โดยสนับสนุนให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและกฎหมาย ตามขั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1974) และระเบียบข้อบังคับที่ว่าด้วยเรื่องวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความเข้มงวด เหมาะสม และนิสิตส่วนใหญ่ปฏิบัติตามกฎระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนดขึ้น ถึงแม้ว่านิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจะมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอยู่ในระดับน้อยที่สุดทุกด้าน แต่เมื่อเปรียบเทียบการฝ่าฝืนระเบียบวินัยในแต่ละด้านแล้ว พบว่า นิสิตยังมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านการแต่งกายมากกว่าด้านอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการแต่งกายของ

นิสิตนักศึกษาในปัจจุบันกลายเป็นแฟชั่นที่กำลังเป็นที่นิยม มีการแต่งกายตามกระแสนิยมที่เปลี่ยนแปลงไป และเป็นเรื่องที่ยากมากที่ทางมหาวิทยาลัย หน่วยงานต่าง ๆ ที่รับผิดชอบเรื่องระเบียบวินัยของนิสิต และอาจารย์จะดูแลตักเตือนให้นิสิตแต่งกายถูกระเบียบได้อย่างทั่วถึง สิ่งที่สำคัญคือ การปลูกฝังจิตสำนึกของนิสิตว่าการแต่งกายถูกระเบียบนั้น เป็นสิ่งที่ดีงาม รู้สึกภูมิใจเมื่อแต่งกายถูกระเบียบ และอายเมื่อแต่งกายผิดระเบียบ เพื่อที่จะให้เกิดการปฏิบัติจากรุ่นสู่รุ่นจนกลายเป็นธรรมเนียมที่ดีของมหาวิทยาลัย

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย โดยจำแนกตามภูมิภาค ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม พบว่าเพศ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสมแตกต่างกัน โดยนิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตหญิง อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากเพศหญิงได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิด ได้รับการควบคุมและเข้มงวดกวดขัน ประกอบกับเพศหญิงจะว่านอนสอนง่ายอยู่ในระเบียบและคำสั่งสอนของพ่อ แม่ ครู อาจารย์มาตั้งแต่เล็ก ในขณะที่เพศชายได้รับอิสระและควบคุมตนเองมากกว่าเพศหญิง โอกาสปลูกฝังเรื่องระเบียบวินัยจากครอบครัวจึงน้อยกว่าเพศหญิง (จรัญ ศรีบัวนา, 2550) ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ อาจเป็นสาเหตุให้นิสิตชายมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตหญิง

นิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกฎระเบียบของสาขาวิชาดังกล่าวอาจไม่เข้มงวดพอ และอาจารย์มีเวลาดูแลเอาใจใส่นิสิตค่อนข้างน้อย ประกอบกับตัวนิสิตเองให้ความสนใจและปฏิบัติตามกฎระเบียบน้อย ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ อาจเป็นสาเหตุให้นิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตสาขาอื่น ๆ

นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับอื่น ๆ อาจเนื่องมาจากนิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 เป็นนิสิตที่มีความขยันหมั่นเพียร มีความรับผิดชอบ และมีความอดทนค่อนข้างน้อย มีทัศนคติต่อต้านกฎเกณฑ์ของสังคม หรือกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย จึงเป็นสาเหตุให้มีการควบคุมตนเองอยู่ในระดับต่ำกว่านิสิตที่เรียนดี (สุสารี วิวัฒน์ศุกร, 2544) ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ อาจเป็นสาเหตุให้นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่านิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมในระดับอื่น ๆ

ในระดับการศึกษาที่ต่างกัน นิสิตมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยในระดับน้อยที่สุดทุกด้าน และผู้วิจัยเก็บข้อมูลการวิจัยในช่วงภาคเรียนที่สอง นิสิตในแต่ละชั้นปีกำลังจะเลื่อนระดับชั้น โดยนิสิตชั้นปีที่ 1 ซึ่งเริ่มเข้ามาเรียนกับสถานศึกษาใหม่ก็จะปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด แต่เมื่อเข้าสู่ในภาคเรียนที่สอง นิสิตเริ่มมีการปรับตัวให้เข้ากับสังคม ค่านิยม ในแต่ละคณะนั้น ซึ่งนิสิตคณะใดมีการปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด ก็จะมีผลทำให้นิสิตในระดับชั้นปีต่าง ๆ ประพฤติปฏิบัติ

ตาม และนิสิตคณะไหนที่มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยก็จะเป็นค่านิยมให้ระดับชั้นปีต่าง ๆ ประพฤติปฏิบัติตาม เช่น ค่านิยมเรื่องการแต่งกาย นิสิตในคณะนี้มีค่านิยมใส่รองเท้าแฟชั่นมาเรียน ไม่ว่าจะเป็นนิสิตระดับชั้นปีใดก็จะใส่รองเท้าแฟชั่นมาเรียน ปฏิบัติตามกันในทุกระดับชั้นปี และอีกเหตุผลหนึ่งคือนิสิตที่ไม่เคยทำผิดระเบียบวินัยเลยตั้งแต่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ก็จะไม่เคยทำผิดระเบียบจนถึงระดับชั้นปีที่ 4 หรือทำผิดระเบียบไม่มากนัก ส่วนนิสิตที่ทำผิดระเบียบวินัยเป็นประจำก็จะฝ่าฝืนระเบียบวินัยตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 จนถึงระดับชั้นปีที่ 4 โดยนิสิตไม่ได้ฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากขึ้นเมื่ออยู่ในระดับชั้นปีที่สูงขึ้น แต่นิสิตมีพฤติกรรมเหมือนเดิมในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ อาจเป็นสาเหตุให้ในระดับการศึกษาที่ต่างกัน นิสิตมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยไม่แตกต่างกัน

2. การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ โดยมีตัวแปรระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมและตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยเป็นตัวแปรตาม พบว่าตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันทำนายระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้ร้อยละ 1.5 และ 26.7 ตามลำดับ แสดงว่าตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันทำนายระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยได้ดีกว่าระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรม และเมื่อพิจารณาตัวแปรเกรดเฉลี่ยสะสมพบว่าตัวแปรนี้มีค่าน้ำหนักถดถอยมาตรฐานต่อตัวแปรระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมเป็นทางบวก แต่มีค่าน้ำหนักถดถอยมาตรฐานต่อตัวแปรระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยเป็นทางลบ ซึ่งให้ผลสอดคล้องกับการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมลิสเรล

3. การวิเคราะห์หองศ์ประกอบเชิงยืนยัน สำหรับโมเดลการวัด ทั้ง 2 โมเดล คือโมเดลคุณยพินิจเชิงจริยธรรม และโมเดลการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่าน้ำหนักองศ์ประกอบของตัวแปรคุณยพินิจเชิงจริยธรรม และการฝ่าฝืนระเบียบวินัย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกตัว ในโมเดลกลุ่มตัวแปรคุณยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมีค่าน้ำหนักองศ์ประกอบสูงใกล้เคียงกันทุกตัวแปร ในโมเดลคุณยพินิจเชิงจริยธรรม พบว่า จริยธรรมชั้น 5B และจริยธรรมชั้นที่ 6 มีความผันแปรร่วมกับระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมน้อยกว่าจริยธรรมชั้น 5A เนื่องมาจากการสร้างสถานการณ์นั้น จำนวนข้อคำถามในของจริยธรรมชั้น 5A มีจำนวนข้อเยอะกว่าจริยธรรมทั้ง 2 ชั้น ดังกล่าว จึงทำให้มีค่าความเที่ยงในการตอบในจริยธรรมชั้น 5A สูงกว่าชั้นอื่น ๆ และมีผลทำให้ความผันแปรร่วมกับระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมมากที่สุด ในโมเดลการฝ่าฝืนระเบียบวินัย พบว่า ด้านการแต่งกายมีความผันแปรร่วมกับระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยน้อยกว่าการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านอื่น ๆ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก ด้านการแต่งกายข้อมูลมีลักษณะเบ้ขวานน้อยกว่าด้านอื่น ๆ แสดงให้เห็นว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่แต่งกายถูระเบียบ ทำให้น้ำหนักองศ์ประกอบมาตรฐานและค่าความเที่ยงมีค่าน้อยตามไปด้วย จึงมีผลทำให้สัดส่วนความผันแปรร่วมกับระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมีค่าน้อยกว่าตัวแปรอื่น ๆ

4. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

4.1 ระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรม

ผลการวิจัย พบว่า ภูมิหลังได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมมีเพียงตัวเดียว คือ เกรดเฉลี่ยสะสม อาจเนื่องมาจากนิสิตมีความรู้ความสามารถ มีสติปัญญาดี และสามารถใช้เหตุผลในการเลือกหรือไม่เลือกกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง และสามารถตัดสินใจขัดแย้งต่าง ๆ ด้วยการคิดไตร่ตรองอย่างมีเหตุผล ตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง และสามารถบังคับตนเอง (Rest, 1986) ได้ดีกว่านิสิตที่มีความรู้ความสามารถน้อยกว่า ซึ่งเหตุผลในการตัดสินใจเลือกหรือไม่เลือกกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งนั้นเป็นสิ่งที่แสดงถึงพัฒนาการจริยธรรมของบุคคลนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Cooper (2005) พบว่า ผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงจะมีระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า และตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา ไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรม สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

เพศ จากความเชื่อเบื้องต้นของ Kohlberg (1971) เชื่อว่า คุณยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคลเกิดจากกระบวนการพัฒนาการของมนุษย์ตามระดับพัฒนาการทางสติปัญญาและความเข้าใจของบุคคล ซึ่งจะเกิดขึ้นและพัฒนาเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม เกิดการรับรู้บทบาททางสังคมมากกว่าที่จะเกิดจากประสบการณ์เฉพาะที่ได้จากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือประสบการณ์ที่ได้จากการสร้างวินัย ด้วยเหตุผลนี้ไม่ว่านิสิตหญิงหรือนิสิตชายจะอยู่ในสภาพครอบครัวที่แตกต่างกัน แต่นิสิตหญิงและนิสิตชายมีโอกาสได้รับสิ่งเร้าทางความคิดและสิ่งเร้าทางสังคมที่ไม่แตกต่างกัน เนื่องจากเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเหมือนกัน และระดับความสามารถใกล้เคียงกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ อาจเป็นสาเหตุให้นิสิตหญิงและนิสิตชายมีระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรมไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Kohlberg (1971) ที่พบว่าตัวแปรเพศไม่มีผลต่อระดับคุณยพินิจเชิงจริยธรรม งานวิจัยของ Krebs (1994) ได้ทำการศึกษา เรื่องเพศและมุมมองที่แตกต่างในการตัดสินใจทางจริยธรรม และบทบาททางจริยธรรม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นชาย 20 คน เป็นหญิง 20 คน ซึ่งเป็นนักเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ทำการศึกษาโดยให้กลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจากของ Kohlberg (Kohlberg, 1983 cited in Krebs, 1994) สองรูปแบบ รูปแบบแรก เรียกว่า Form A รูปแบบที่ 2 เรียก Form B ทั้งสองรูปแบบ ถูกนำมาให้กลุ่มตัวอย่างทดสอบ ภายใต้งื่อนไข 4 เงื่อนไข โดยใช้ระยะเวลาห่าง 1 สัปดาห์ ในแต่ละรูปแบบ เงื่อนไข ดังกล่าวคือ (1) รูปแบบ A เป็นบุคคลที่ 3 รูปแบบ B เป็นบุคคลแรก (2) รูปแบบ A เป็นบุคคลแรก รูปแบบ B เป็นบุคคล ที่ 3 (3) รูปแบบ B เป็นบุคคลที่ 3 รูปแบบ A เป็นบุคคลแรก (4) รูปแบบ B เป็นบุคคลแรก รูปแบบ A เป็นบุคคลที่ 3 และในการทดสอบนี้ได้ให้คะแนนตามวิธีการ

ของ Kohlberg (Kohlberg, 1983 cited in Krebs, 1994) ผลการศึกษาพบว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกันในการตัดสินใจทางจริยธรรม ทั้งบทบาทการดูแล และบทบาทการตัดสินใจ และในมุมมองทั้ง 4 เหนือ และสอดคล้องกับการศึกษาในประเทศของ สุทธิมา ห่อบุตร (2549) ที่พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมไม่แตกต่างกัน

ระดับการศึกษา ในงานวิจัยที่ผ่านมาในการศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมักจะศึกษาตัวแปรระดับการศึกษาควบคู่ไปกับตัวแปรอายุ นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างที่อายุน้อย ระดับการศึกษาจะต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่อายุมากกว่า ดังงานวิจัยของ Rest (1975) ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างอายุ 16-20 ปี โดยทำการศึกษาระยะยาว ผลที่ได้จากการวัดครั้งแรกกลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้ที่เรียนต่อในระดับวิทยาลัยจะได้คะแนนสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน และทำการวัดซ้ำในอีก 2 ปีต่อมา พบว่า ผู้ที่เรียนต่อในระดับวิทยาลัยมีคะแนนมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนสองเท่า และ Rest (1976) ยังมีการรวบรวมงานวิจัยภาคตัดขวาง ที่มีกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน 20 กลุ่ม โดยนำข้อมูลมาจัดกลุ่มตามระดับ จากการศึกษาพบว่า เมื่อระดับการศึกษาสูงขึ้นคะแนนพัฒนาการทางจริยธรรมจะเพิ่มขึ้นด้วย และจากงานวิจัยของ สุทธิมา ห่อบุตร (2549) ศึกษาความสัมพันธ์ของเพศ วัย และระดับการศึกษาต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของวัยรุ่นตอนปลาย ผู้ใหญ่ตอนต้น ผู้ใหญ่ตอนกลาง และผู้สูงอายุ ในกรุงเทพมหานคร พบว่า อิทธิพลร่วมระหว่างวัย และระดับการศึกษาส่งผลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม แต่ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตัดตัวแปรอายุออก เนื่องจากมีความใกล้เคียงกันกับระดับการศึกษา เพราะผู้วิจัยศึกษากับนิสิตระดับชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ซึ่งนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในระดับชั้นปีต่าง ๆ ดังกล่าว มีอายุและระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน และบางชั้นปีในระดับชั้นปีที่สูงกว่า นิสิตอาจมีอายุเท่ากับอายุในระดับชั้นปีที่ต่ำกว่า โดยมีวุฒิภาวะและประสบการณ์ไม่แตกต่างกันมากนัก ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้อาจเป็นสาเหตุให้ระดับการศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรวิทย์ พิงวิวัฒน์นิกุล (2540) ที่ทำการศึกษามาชิกสภาผู้แทนราษฎรไทย โดยทำการศึกษาจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และภูมิหลังอาชีพ โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางสติปัญญาของ Raven (1962) และแบบทดสอบวัดความสามารถในการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของ Rest (1974) พบว่า ระดับการศึกษาไม่มีความแตกต่างกันในการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ถ้ามีการศึกษาในระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน เช่น ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาบัณฑิต ปริญญาโท ปริญญาตรี และปริญญาดุษฎีบัณฑิตด้วย ตัวแปรระดับการศึกษาอาจมีอิทธิพลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม

สาขาวิชา ดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคลเกิดจากกระบวนการพัฒนาการของมนุษย์ตามระดับพัฒนาการทางสติปัญญาและความเข้าใจของบุคคล ซึ่งจะเกิดขึ้นและพัฒนาเมื่อมี

ปฏิสัมพันธ์กับสังคม เกิดการรับรู้บทบาททางสังคมมากกว่าที่จะเกิดจากประสบการณ์เฉพาะที่ได้จากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือประสบการณ์ที่ได้จากการสร้างวินัย (Kohlberg, 1971) ด้วยเหตุผลนี้ไม่ว่านิสิตจะอยู่ในสภาพครอบครัวที่แตกต่างกัน เรียนอยู่ในสาขาที่แตกต่างกัน มีโอกาสได้รับสิ่งเร้าทางความคิดและสิ่งเร้าทางสังคมที่ไม่แตกต่างกัน เนื่องจากเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเหมือนกัน และระดับความสามารถใกล้เคียงกัน และจากการศึกษา Derryberry, Wilson, Snyder, & Barger, 2006 ที่ได้ศึกษาระดับคุณลักษณะจริยธรรมในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน โดยได้แบ่งสาขาวิชาออกเป็น 2 สาขาวิชา คือ สาขาทางการศึกษา ได้แก่ สาขาการศึกษาทั่วไป ประถมศึกษา มัธยมศึกษา ดนตรีศึกษา เป็นต้น และสาขาทางศิลป์ ได้แก่ สาขามนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ ประวัติศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งทำให้มีความแตกต่างกันมากในระหว่าง 2 สาขาวิชา เมื่อเปรียบเทียบการแบ่งสาขาวิชาที่ผู้วิจัยใช้เป็นเกณฑ์ในการแบ่งโดยมี 4 สาขาวิชา จึงไม่แตกต่างกันมากนัก ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ อาจเป็นสาเหตุให้นิสิตในสาขาวิชาที่ต่างกันอาจมีระดับคุณลักษณะจริยธรรมไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า ระดับคุณลักษณะจริยธรรมมีอิทธิพลทางลบต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย แสดงว่า ถ้านิสิตมีระดับคุณลักษณะจริยธรรมที่สูงขึ้นจะส่งผลให้นิสิตมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยลดลง หรือในทำนองเดียวกันถ้านิสิตมีระดับคุณลักษณะจริยธรรมที่น้อยลงจะส่งผลให้นิสิตมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากขึ้นด้วย ซึ่ง Derryberry และ Thoma (2005) กล่าวว่าบุคคลจะปฏิบัติตามหลักจริยธรรมได้นั้น จะต้องได้รับอิทธิพลจาก ความเชื่อ ความเข้าใจ และความซาบซึ้งในหลักจริยธรรมเป็นอย่างดีถึงแม้ว่าจะมีส่วนประกอบอื่น ๆ เช่น สถานการณ์ ความกดดัน แรงจูงใจ ความตั้งใจ และอารมณ์เป็นส่วนประกอบในการแสดงพฤติกรรม แต่ส่วนที่สำคัญที่สุด และใช้ในการควบคุมพฤติกรรม ก็คือ ระดับคุณลักษณะจริยธรรม

ดังนั้นการมีระดับคุณลักษณะจริยธรรมที่สูงขึ้น จึงส่งผลให้นิสิตมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมในระดับที่พึงปรารถนาของสังคมและสามารถลดการกระทำผิดกฎระเบียบที่เป็นปัญหาได้ในที่สุด ซึ่งคล้องกับงานวิจัยของ Fodor (1971) ได้ทำการศึกษาดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิด พบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดมีระดับจรรยาวิพากษ์ที่ล่าช้าไม่เหมาะสมกับระดับอายุ ซึ่งให้ผลสอดคล้องกับ Blasi, Rest & Kohlberg (Blasi, 1980, Rest, 1983, Kohlberg, 1984 cited in William, 1991) พบว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดจะมีระดับคุณลักษณะจริยธรรมต่ำกว่าวัยรุ่นที่ไม่กระทำผิด จึงเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า ดุลยพินิจเชิงจริยธรรมเป็นเรื่องที่สำคัญ และมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของวัยรุ่นที่กระทำผิด เช่น พฤติกรรมการฝ่าฝืนกฎหมาย พฤติกรรมที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยของมหาวิทยาลัย พฤติกรรมต่อต้านสังคม พฤติกรรมติดยาเสพติด จากการสัมภาษณ์และการรวบรวมข้อมูลชี้ให้เห็นว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดในชนชั้นกลางและชนชั้นต่ำจะมีการควบคุมตนเองใน

ระดับต่ำ มีความคับข้องใจในตนเอง มีทัศนคติทางจริยธรรมในการต่อต้านกฎเกณฑ์ทางสังคม เนื่องจากมีวุฒิภาวะในการแสดงออกความ คับข้องใจไม่สมบูรณ์ วัยรุ่นที่กระทำผิดจะแสดงจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับการละเมิดกฎเกณฑ์หรือเรื่องราวเกี่ยวกับจริยธรรมในระดับต่ำ (Walter, 1959 cited in Hoffman, 1964)

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Judy & Nelson (2000) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ เพื่อน และจริยธรรมในวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมลักขโมย โดยทำการศึกษาในวัยรุ่นที่กระทำผิดที่มีอายุ 14-18 ปี จำนวน 176 คน โดยใช้แบบวัด Parental Bonding Instrument วัดความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นและพ่อแม่ และใช้แบบวัด DIT วัดคุณยพินิจเชิงจริยธรรมของวัยรุ่นและใช้แบบวัด Peer Theft Inventory and Demographic Questionnaire วัดความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นที่กระทำผิดและเพื่อน พบว่า วัยรุ่นที่กระทำผิดน้อยครั้งจะมีคะแนนจรรยาวิพากษ์ในชั้น P ซึ่งเป็นดัชนีชี้วัดคุณยพินิจเชิงจริยธรรมขั้นสูง สูงกว่าวัยรุ่นที่กระทำผิดบ่อยครั้งและมีฐานความผิดที่รุนแรงขึ้น จากการศึกษาของงานวิจัยของ Potious (2008) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาจริยธรรมของนิสิตที่ฝ่าฝืนระเบียบวินัยโดยใช้หลักสูตรที่มีชื่อว่า "Shots" เป็นโปรแกรมที่จัดให้นิสิตในมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะเป็นโปรแกรมเพื่อตรวจสอบกระบวนการตัดสินใจเชิงจริยธรรมและบทบาทของนิสิตในมหาวิทยาลัยและพัฒนาจริยธรรม สร้างจิตสำนึกในตนเองและชุมชนให้แก่นิสิต ผลจากการที่นักเรียนได้เข้ารับการเรียนผ่านโปรแกรม "Shots" พบว่า การพัฒนาจริยธรรมมีผลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต

4.2 ระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

ผลการวิจัย พบว่า ภูมิหลังได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมี 3 ตัวแปร คือ เพศ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ยสะสม โดยตัวแปรเพศและเกรดเฉลี่ยสะสมมีอิทธิพลทางลบต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย แสดงว่าความเป็นนิสิตเพศชายมีอิทธิพลต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าเพศหญิง และนิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมน้อยลงจะมีอิทธิพลต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากขึ้น และตัวแปรสาขาวิชาที่มีอิทธิพลทางบวกต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัย แสดงว่าความเป็นนิสิตสาขามนุษยศาสตร์มีอิทธิพลต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากกว่าสาขาวิชาอื่น ๆ ปัญหาการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่ายในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หากไม่แก้ไขปัญหาการฝ่าฝืนระเบียบวินัยก็จะทวีความรุนแรงได้ การแก้ไขปัญหาการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตให้ลดลงได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งจะต้องปลูกฝังจริยธรรมให้แก่นิสิต (Potious, 2008) อันเป็นสิ่งที่ควรได้รับอย่างต่อเนื่องและความสม่ำเสมอ จนเกิดความเข้าใจถูกต้องหรือผิดของการกระทำนั้น สามารถเข้าใจบทบาทของตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่าง ๆ ในสังคม และสามารถตัดสินใจความถูกต้องของการกระทำได้

ระดับการศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยศึกษากับนิสิตระดับชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 โดยนิสิตในแต่ละชั้นปีส่วนใหญ่มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยค่อนข้างน้อยในทุกชั้นปี จึงทำให้นิสิตในแต่ละชั้นปีมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยไม่แตกต่างกันมากนัก และนิสิตที่ไม่เคยทำผิดระเบียบวินัยเลยตั้งแต่ศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ก็จะไม่เคยทำผิดระเบียบจนถึงระดับชั้นปีที่ 4 หรือทำผิดระเบียบไม่มากนัก ส่วนนิสิตที่ทำผิดระเบียบวินัยเป็นประจำก็จะฝ่าฝืนระเบียบวินัยตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 จนถึงระดับชั้นปีที่ 4 โดยนิสิตไม่ได้ฝ่าฝืนระเบียบวินัยมากขึ้นเมื่ออยู่ในระดับชั้นปีที่สูงขึ้น แต่นิสิตมีพฤติกรรมเหมือนเดิมในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ อาจเป็นสาเหตุให้ในระดับการศึกษาไม่มีอิทธิพลต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย

5. ผลการวิเคราะห์โมเดลผลของดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นพบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์การถ่วงน้ำหนัก (R^2) ของระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยที่ค่อนข้างน้อยเท่ากับ 0.020 และ 0.275 คือตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัยได้เพียงร้อยละ 2 และ 27.5 เท่านั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้พัฒนารอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้โดยอาศัยกรอบแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของ Cooper (2005) เนื่องจากตัวแปรมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งน่าจะมีการพิจารณาตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยเพิ่มเติม เช่น ค่านิยม, วัฒนธรรม, ศาสนา, สภาพแวดล้อม (Jaafar, Kolodinsky, McCarthy, & Schroder, 2004) และครอบครัว (Symons & Calvo, 2006) เป็นต้น

6. แบบวัดที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิจัยเพื่อวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม เป็นแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม (The Defining Issues Test : DIT) ของ Rest (1986) ซึ่งประกอบไปด้วยสถานการณ์สมมติ 6 เรื่อง แต่ละเรื่องจะประกอบด้วยข้อความ 12 ข้อความ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ใช้ประกอบการตัดสินใจต่อสถานการณ์นั้น ๆ และแต่ละข้อความจะเป็นตัวแทนของชั้นดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้น ซึ่ง Rest (1986) ได้สร้างข้อความแต่ละข้อความโดยให้ความระมัดระวังในการจัดความยาวและความซับซ้อนของคำ สร้างให้แต่ละชั้นพัฒนาการมีข้อความที่เป็นตัวแทนหลาย ๆ ข้อความ เพื่อให้โอกาสผู้ตอบแบบวัดเลือกข้อความได้อย่างเหมาะสม และมีการตรวจสอบความคงที่ของข้อมูลโดยเฉพาะของแบบวัด ถ้าพบว่าแบบวัดชุดใดที่ไม่มีความคงที่ของข้อมูลต้องตัดแบบวัดชุดนั้นทิ้ง และใช้ข้อความที่เป็นตัวลง เพื่อตรวจสอบผู้ที่ไม่ตั้งใจทำแบบวัด และจากการศึกษาคู่มีอดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1986) พบว่า ในการวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคลนั้นผู้วิจัยใช้สถานการณ์เพียง 3 สถานการณ์ หรือมากกว่า 3 สถานการณ์ใน 6 สถานการณ์ดังกล่าว แบบวัดชุดนี้มีความเที่ยงและสามารถที่จะใช้วัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคลได้

และเนื่องจากสถานการณ์ที่ผู้วิจัยนำมาใช้วัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคลทั้ง 4 สถานการณ์นั้น มีการเผยแพร่ในงานวิจัยของ สุสารี วิวัฒน์ศุกร (2544) ซึ่งแปลจากคู่มือแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1986) ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่ได้นำแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมนี้มาตรวจสอบหาค่าความเที่ยงของแบบวัด และใช้สถานการณ์ 4 สถานการณ์ในการวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม ในการหาค่าความเที่ยงของแบบวัดนั้นอาจใช้วิธีการหาค่าความเที่ยงแบบการวัดซ้ำ โดยให้ผู้ตอบกลุ่มเดียวกันตอบแบบวัดชุดเดียวกันสองครั้ง โดยเว้นระยะห่างประมาณ 2-3 สัปดาห์ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของผลการตอบแบบวัดทั้งสองครั้งควรมีลักษณะใกล้เคียงกัน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาผลของดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่มีต่อการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ตัวแปรเกรดเฉลี่ยสะสมมีอิทธิพลทางบวกต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และตัวแปรเพศ สาขาวิชา มีอิทธิพลทางลบ และเกรดเฉลี่ยสะสมมีอิทธิพลทางบวกต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมีอิทธิพลทางลบต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้พัฒนาให้นิสิตมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่สูงขึ้นและมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยน้อยลง ดังนี้

1. จากผลการวิจัย พบว่า ระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมีอิทธิพลเชิงสาเหตุต่อระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย โดยนิสิตมีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมที่สูงขึ้นจะส่งผลให้นิสิตมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยลดลง ดังนั้นมหาวิทยาลัยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและปลูกฝังจริยธรรมให้แก่นิสิต ควรให้ความสำคัญในการพัฒนานิสิตนักศึกษา นอกจากการถ่ายทอดความรู้ทางด้านวิชาการ การปลูกฝังจริยธรรมก็เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสร้างบัณฑิตให้เป็นทรัพยากรที่ดีของสังคม มหาวิทยาลัยควรจัดรูปแบบกระบวนการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการพัฒนาจริยธรรมของนิสิต โดยส่งเสริมให้มีหลักสูตรและกิจกรรมที่สนับสนุนเกี่ยวกับการปลูกฝังจริยธรรมให้กับนิสิต และมีความหลากหลายตามความสนใจของนิสิต อันจะเป็นสาเหตุที่ช่วยลดพฤติกรรมในการกระทำผิดระเบียบวินัยของนิสิตได้

2. จากผลการวิจัย พบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยค่อนข้างน้อยในทุก ๆ ด้าน แต่เมื่อเปรียบเทียบในแต่ละด้านแล้ว พบว่า นิสิตยังมีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยด้านการแต่งกายมากกว่าด้านอื่น ๆ จากสาเหตุดังกล่าวมหาวิทยาลัย คณะ หรือหน่วยงานต่าง ๆ รวมถึงอาจารย์ ควรร่วมกันตักเตือนและรณรงค์ให้นิสิตนักศึกษาแต่งเครื่องแบบอย่างเหมาะสม เพื่อให้ นิสิตนักศึกษามีจิตสำนึกของตนเองในการแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อยและเหมาะสมกับกาลเทศะว่า

เป็นสิ่งที่ดีงาม รู้สึกภูมิใจเมื่อแต่งกายถูกต้องและอายุเมื่อแต่งกายผิดระเบียบ โดยส่งเสริมให้มีการปฏิบัติจากรุ่นสู่รุ่นจนกลายเป็นธรรมเนียมที่ดีของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ก็เพื่อตัวนักศึกษาเอง เช่น ป้องกันปัญหาอาชญากรรมทางเพศจากผู้ที่ไม่ประสงค์ดี และยังถือว่าเป็นการให้เกียรติแก่สถาบันอีกด้วย

3. เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้ตรวจสอบความเที่ยงของแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม เนื่องจากแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1986) มีการตรวจสอบความคงที่ของข้อมูลโดยเฉพาะของแบบวัด ถ้าพบว่าแบบวัดชุดใดที่ไม่มีความคงที่ของข้อมูลต้องตัดแบบวัดชุดนั้นทิ้ง และใช้ข้อความที่เป็นตัวลง เพื่อตรวจสอบผู้ที่ไม่ตั้งใจทำแบบวัด และจากการศึกษาคู่มือดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1986) พบว่า ในการวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคลนั้นผู้วิจัยใช้สถานการณ์เพียง 3 สถานการณ์ หรือมากกว่า 3 สถานการณ์ใน 6 สถานการณ์ดังกล่าว แบบวัดชุดนี้มีความเที่ยงและสามารถที่จะใช้วัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคลได้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของเครื่องมือในการวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคลนั้น จึงควรมีการศึกษาถึงวิธีการหาค่าความเที่ยงของแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรม หรืออาจใช้วิธีการหาค่าความเที่ยงแบบการวัดซ้ำ โดยให้ผู้ตอบกลุ่มเดียวกันตอบแบบวัดชุดเดียวกันสองครั้ง โดยเว้นระยะห่างประมาณ 2-3 สัปดาห์ และตรวจสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของผลการตอบแบบวัดทั้งสองครั้ง

4. เนื่องจากแบบวัดที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิจัยเพื่อวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรม เป็นแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1986) ประกอบไปด้วยสถานการณ์สมมติ 4 เรื่อง แต่ละเรื่องจะประกอบด้วยข้อความ 12 ข้อความ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ใช้ประกอบการตัดสินใจต่อสถานการณ์นั้น ๆ และแต่ละข้อความจะเป็นตัวแทนของชั้นดุลยพินิจเชิงจริยธรรมในแต่ละชั้น ซึ่งในแต่ละเรื่องจะมีชั้นพัฒนาการดุลยพินิจเชิงจริยธรรมไม่เท่ากันและบางสถานการณ์มีไม่ครบทุกชั้น ในการวัดระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของบุคคลนั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและชัดเจนมากยิ่งขึ้น จึงควรมีการใช้สถานการณ์ให้ครบทั้ง 6 สถานการณ์ตามคู่มือแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1986)

5. ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย เนื่องจากแบบสอบถามที่รับกลับคืนมาและนำมาตรวจสอบความคงที่ของข้อมูลตามคู่มือของแบบวัดดุลยพินิจเชิงจริยธรรมของ Rest (1986) เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปนั้น เป็นแบบสอบถามที่ไม่มีความคงที่ของข้อมูลและไม่สามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้ค่อนข้างน้อย เนื่องจากในการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือกับนิสิตคณะต่าง ๆ ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้อธิบายถึงขั้นตอนและวิธีการเก็บข้อมูล รวมถึงวิธีการตรวจสอบความคงที่ของข้อมูลอย่างละเอียดให้ตัวแทนนิสิตคณะต่าง ๆ ทราบ และจะเก็บข้อมูลในขณะนี้นิสิตอยู่รวมกันมาก ๆ เช่น ก่อนเลิกเรียนในแต่ละชั่วโมงเรียนหรือหลังสิ้นสุดการประชุมของคณะใช้เวลาประมาณ 30 นาที โดยผู้วิจัยเห็นว่าความสนิทสนมกับเพื่อนนิสิต

หรือนิสิตรุ่นพี่ รุ่นน้อง และการอยู่รวมกันของนิสิตจำนวนมาก ๆ นั้น จะช่วยให้สามารถเก็บข้อมูลและอธิบายแบบสอบถามได้สะดวกรวดเร็วขึ้น นิสิตผู้ตอบแบบสอบถามให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ ใช้เวลาในการตอบน้อย และได้แบบสอบถามคืนตามกำหนดเวลา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. จากผลการวิจัยพบว่าโมเดลสามารถอธิบายตัวแปรระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยได้เพียงร้อยละ 2 และ 27.5 โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้เป็นเพียงขั้นตอนเริ่มต้นของการพัฒนาแนวคิดเชิงทฤษฎีเท่านั้นโดยผู้วิจัยได้อาศัยกรอบแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของ Cooper (2005) เนื่องจากตัวแปรมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้นโมเดลตัวแบบนี้จึงควรได้รับการพัฒนาและทดสอบต่อไป ซึ่งในสภาพความเป็นจริงอาจมีตัวแปรอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัย จึงควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เพิ่มเติมจากทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาพัฒนาโมเดล เพื่อให้โมเดลสามารถอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยได้ชัดเจนและเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

2. ผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษากับนิสิตระดับปริญญาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพียง 8 คณะเท่านั้น จึงไม่ครอบคลุมไปยังนิสิตคณะและสถาบันอื่น ๆ ดังนั้นจึงควรนำตัวแบบที่สร้างขึ้นนี้ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ ด้วย เพื่อให้ผลการวิจัยที่ได้มีความถูกต้องชัดเจนและครอบคลุมประชากรในขอบเขตที่กว้างมากขึ้น

3. ตัวแปรระดับการศึกษา ผู้วิจัยทำการศึกษากับนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ซึ่งไม่ครอบคลุมไปยังนิสิตระดับการศึกษาอื่น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาในระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาบัณฑิต ปริญญาโท และปริญญาตรีด้วย เพื่อให้ผลการวิจัยที่ได้มีความถูกต้องชัดเจนและเป็นที่น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

4. ผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้เป็นการศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น จึงควรมีการศึกษาระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยในสถาบันอื่น ๆ ทั้งสถาบันของรัฐและสถาบันของเอกชน ซึ่งปัจจุบันมีสถาบันเปิดใหม่เพิ่มขึ้นมากมาย เพื่อจะได้ทราบถึงระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมและระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิต นักศึกษาในสถาบันต่าง ๆ เหล่านี้ว่าแตกต่างกันหรือไม่และมีสาเหตุมาจากอะไรบ้าง และเพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาและส่งเสริมนิสิต นักศึกษา ให้มีระดับดุลยพินิจเชิงจริยธรรมมากยิ่งขึ้น และมีระดับการฝ่าฝืนระเบียบวินัยน้อยลง

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กาญจนา สุรจางารกุล. (2543). การเปรียบเทียบการตัดสินใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักร่วมเพศระหว่างวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กีรติ บุญเจือ. (2519). จริยศาสตร์สำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2512). จริยศาสตร์สำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- จรัญ ศรีบัวนา. (2550). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยพร วิชชาวุธ ธีระพร อุวรรณโณ และพรพรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2531). พฤติกรรมจริยธรรมในสังคมไทย. รายงานผลการวิจัย. ฝ่ายวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชยันต์ วรรณระภูติ และอำนาจ ทะพิงส์แก. (2522). จริยธรรมในสังคมไทยในทัศนะของนักการศึกษา. รายงานการสัมมนาจริยธรรม. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม. (2520). จริยธรรมของเยาวชนไทย. รายงานการวิจัย สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2524). จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2539). ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม : การวิจัยและการพัฒนาบุคคล. กรุงเทพมหานคร : โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. ไทยวัฒนาพานิช.
- ดารณี เลิศปิติวานิชย์. (2546). จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชาย-หญิง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทีศนา เขมมณี. (2546). การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม: จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร.

- ทัศนาวพร ต้นทองทิพย์. (2535). ปัจจัยที่มีผลต่อความแตกต่างในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาและโรงเรียนสาธิตในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธีระพร อูวรรณโณ. (2532). เอกสารการสอนวิชาพฤติกรรมวัยรุ่นหน่วยที่ 9-15 เล่ม 2 สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). โมเดลลิสเรล สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เนาวรัตน์ เฉลิมศรี. (2543). การศึกษาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาจริยศาสตร์ศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บัญญัติ แก้วส่อง. (2522). การเปรียบเทียบพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กวัยรุ่นในสังคมเมืองและชนบทที่มีการอบรมเลี้ยงดู และแบบคิดแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2543). พื้นฐานการศึกษาทางศาสนาและจริยธรรม. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีดา เบญจการ. (2539). การวิเคราะห์อภิธานของปัจจัยที่มีผลต่ออัตราการตอบกลับแบบสอบถามที่ส่งทางไปรษณีย์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปัทมา ทองสม. (2543). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต). (2543). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- พนัส หันนาคินท์. (2533). การสร้างจริยธรรมให้แก่นักเรียนไทย: แนวทางการพัฒนาจริยธรรมไทย. เอกสารการประชุมวิชาการเกี่ยวกับจริยธรรมไทยพิษณุโลก. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

- ภัทรรัตน์ ตันนุกิจ. (2546). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล พฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์กร การตัดสินใจเชิงจริยธรรมในการบริหารการพยาบาลกับการปฏิบัติงานตามหน้าที่ของหัวหน้าหอผู้ป่วยโรงพยาบาลสังกัดกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มกราพันธ์ จุฑะรสก. (2545). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนบูรณาการเพื่อพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรมของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสน์.
- ละอองทิพย์ พลาณภาพ. (2532). *สุขภาพจิตกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมต่างกัน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วณีย์ ออมสิน. (2522). *พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรวิทย์ พิงวิวัฒน์นิกุล. (2540). *ความสามารถทางสติปัญญาและความสามารถในการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- วัลลภา จันทร์เพ็ญ. (2544). *การพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาจริยธรรมของนักเรียนศึกษาช่วงอุตสาหกรรม ตามแนวคิดการปรับพฤติกรรมทางปัญญา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรียรรณา เขียวลี. (2522). *พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2548). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2550). *สถิติประยุกต์สำหรับการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร แยมินิล. (2530). *ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมกับอายุและการศึกษาของคนไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

- ศิริเพ็ญ ไพบูลย์. (2540). การศึกษาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สิวลี ศิริไธ. (2528). จริยศาสตร์สำหรับพยาบาล. มหาสารคาม: ปริดาการพิมพ์.
- สุชาติ บวรกิติวงศ์. (2548). สถิติประยุกต์ทางพฤติกรรมศาสตร์: *Statistics Applied to Behavioral Sciences*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิมา ห่อบุตร. (2549). ความสัมพันธ์ของเพศ วัย และระดับการศึกษาที่มีต่อระดับ จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นตอนปลาย ผู้ใหญ่ตอนต้น ผู้ใหญ่ตอนกลาง และผู้สูงอายุ ใน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัตรศรี ชุมทรัพย์. (2522). พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาในภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรณีย์ จุติดำรงพันธ์. (2522). พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาในภาคใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุสารี วิวัฒน์สุภกร. (2544). จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสถียรพงษ์ วรรณปก. (2537). ความหมายของจริยธรรม. *วารสารการศึกษาแห่งชาติ*. 28(6): (สิงหาคม-กันยายน). 14-20.
- อาณัติ แพทย์วงษ์. (2550). แนวทางการพัฒนานิสิตนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาใน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการจัดการศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.

ภาษาอังกฤษ

- Bandura, A. (1977). *Social Learning Theory*. New York: General Learning Press.
- Brown, R. (1965). *Social psychology*. New York: The free press.
- Bussey, K., & Maughan, B. (1982). Gender differences in moral reasoning. *Journal of Personality and Social Psychology* 42: 701-706.

- Cushman, F., Young, L., & Hauser, M. (2006). The role of conscious reasoning and intuition in moral judgment. *Journal of Psychological Science*. Harvard University.
- Cooper, M. (2005). The Moral judgment of Student Violating A University Disciplinary Code. *Department of Educational Leadership and Policy Studies*. The Florida State University College of Education.
- Derryberry, W.P., & Thoma, S.J. (2005). *Moral judgment, self-understanding, and moral actions: The role of multiple constructs*. *Merrill-Palmer Quarterly*: 67-92.
- Derryberry, W.P., Wilson, T., Snyder, H., Norman, A., & Barger, B. (2005). Moral Judgment differences between gifted youth and college student. *Journal of Secondary Gifted Education*.
- Derryberry, W.P., Wilson, T., Snyder, H., & Barger, B. (2006). Moral Judgment Differences in Education and Liberal Arts Major: Cause for Concern ?. *Journal of College & Character*.
- Derryberry, W.P., & Thoma, S.J. (2000). *The friendship effect: It's role in the development of moral thinking in student*. *About Campus*: 13-18.
- Fodor, E.M. (1971). Resistance to social influences among adolescents as a function of level of moral development. *Journal of Social Psychology* 85: 121–126.
- Frank, F. (1996). A comparison of moral judgment in learning disabled and normal achieving boys. *Journal of Psychology* 96: 153-161.
- Gilligan, C. (1982). *In a different voice : Psychological theory and woman's development*. Cambridge:Harvard University Press.
- Gump, L.S. (1999). Cultural and gender differences in moral judgement. *Journal of Behavioral sciences* 22: 78–94.
- Hoffman, M. L. (1979). Development of moral thought, feeling, and behavior. *American Psychologist* 34: 958-966.
- Jame, R. R. (1977). *A Theorithical analysis of moral judgment and development*. University of Minesota : unpublished manuscript.
- Judy, B., & Nelson, E.S. (2000). Relationship between parents, peers, morality, and theft in an adolescent sample. *High School Journal* 83: 31-43.

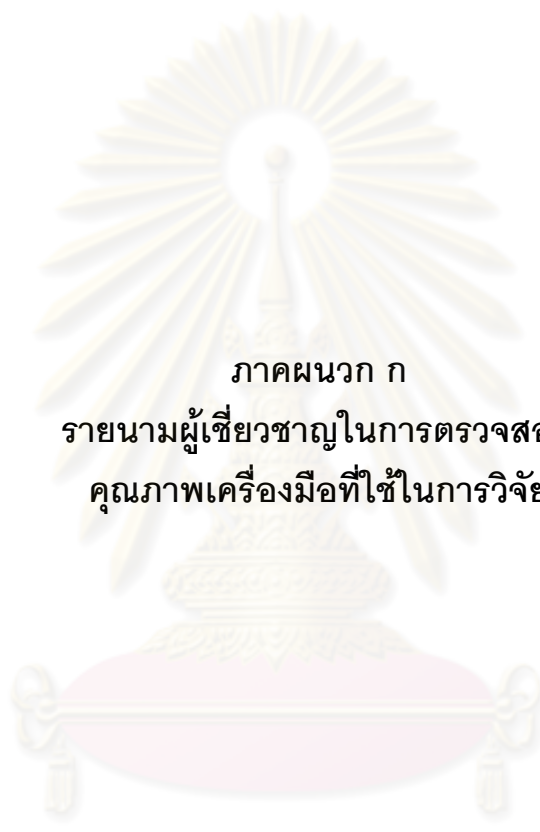
- Kohlberg, L. (1971). Development of moral character and moral ideology. In M.L. Hoffman (ed). *Review of child development research*. New York : Russell Sage Foundation.
- Kohlberg, L. (1976). Moral stage and moralization : the cognitive development approach. In T. Lickona (ed). *Moral development and behavior*. New York : Holt Rinehart and Winston.
- Krebs, D.L. (1994). Gender and perspective differences in moral judgement and moral orientation. *Journal of Moral Education* 23: 17-27.
- Lickona, T. (1976). *Moral development and behavior*. New York: Holt Rinehart and Winston.
- Myry, L. (2003). Component of Morality. Academic dissertation. *Faculty of Social Sciences*, University of Helsinki
- Miller, P.A., & Eisenberg, N. (1996). Relation of moral reasoning and vicarious emotion To young children' s prosocial behavior toward peers and adults. *Developmental Psychology* 32: 210-219.
- Piaget, J. (1967). *The moral judgement of the child*. London : Harcourt Brace.
- Pontious, W.M. (2008). Calling the Shots: Using a required ethics course to promote intention moral development in student conduct violations. *Journal of College and Character*. Florida State University.
- Rest, J.R. (1973). The hierarchical nature of stages of moral judgement. *Journal of Personality* 41: 86 –109.
- Rest, J. R. (1974). Judging the important issues in dilemmas: An objective measurement of development. *Development Psychology* 10: 491-501.
- Rest, J.R. (1975). *New approaches in assessment of moral judgment*. In T. Lickona (ed). *Morality : Theory, research and social issue*. New York : Holt Rinehart and winston.
- Rest, J.R. (1975). Longitudinal study of the Defining Issues Test : A strategy for analyzing development change. *Developmental Psychology* 11: 738–748.

- Rest, J.R., Davison, M.L., & Robbins, S. (1978). Age trends in judging moral issues: A review of cross – section, Longitudinal and sequential studies of the Defining Issues Test. *Child Development* 49: 263–279.
- Rest, J.R. (1986). *Manual for the Defining Issues Test*. Unpublished Manuscript, Available from author. University of Minnesota, Minneapolis, Minnesota.
- Rest, J.R., & Narvaez, D. (1999). DIT2: devising and testing a revised instrument of Moral judgment. *Journal of Educational Psychology* 91: 644-659.
- Roy, L., & Leona, L. (1999). Sociability, School experience, and Delinquency. *Youth & Society* 31: 199–224.
- Wark, G. R., & Kerbs, D. L. (1996). Gender and dilemma differences in real-life moral judgment. *Developmental Psychology* 32: 220-230.
- White, Jr. (1999). Are women more ethical? Recent finding on the effects of gender upon moral development. *Journal of Public Administration Research and Theory* 9: 459–472.
- William, M.K. (1991). *Handbook of moral behavior and development*. New Jersey : Lawrence Erlbaum Associate.
- Yan, A. (2008). Explorations in the role of Emotion in moral judgment. *Department of Psychology*. Hong Kong University

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ
คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐภรณ์ หลาวทอง	อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิริยาภรณ์ อุดมระติ	อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. อาจารย์ ดร.พลอยไฉ ไกรนรา	อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. อาจารย์ ดร.วีรพล แสงปัญญา	อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. อาจารย์ ดร.วรรณิ์ เจตจำนงนุช	อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
6. อาจารย์ ดร.ประชา อินัง	อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
7. อาจารย์อัจฉรา ไชยปัทม์ภัก	อาจารย์ประจำภาควิชานโยบาย การจัดการ
และความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

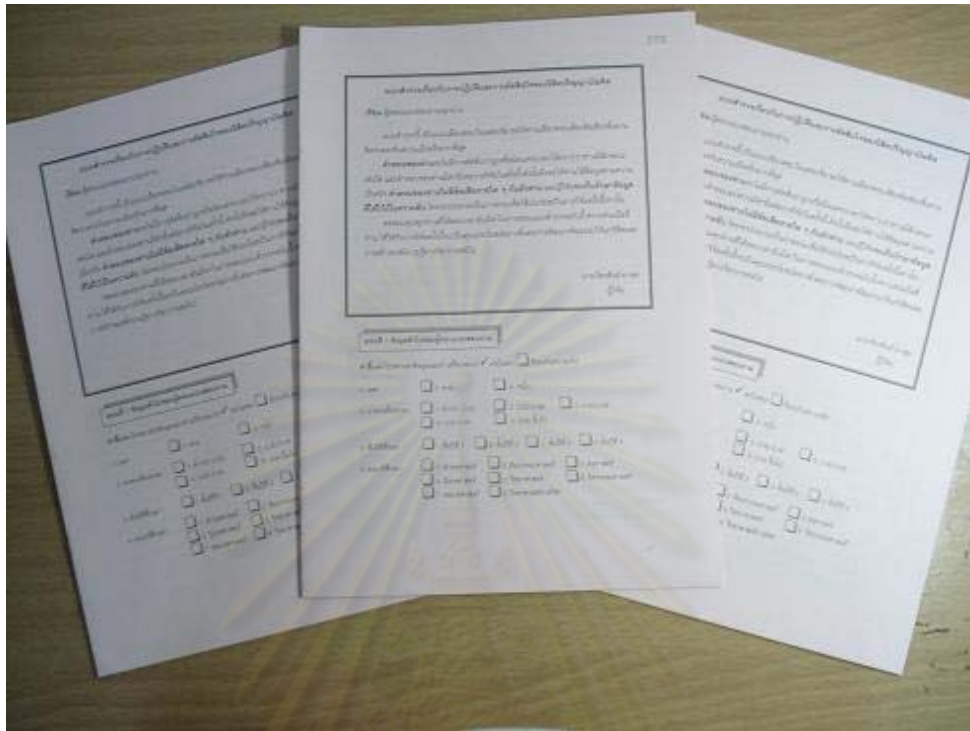
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข
ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

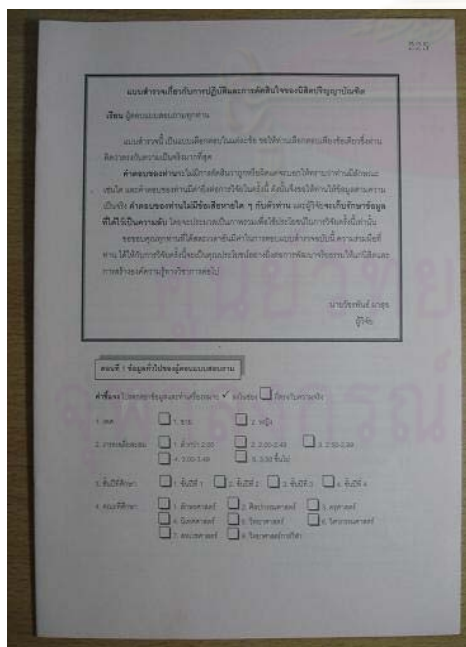
ด้านหน้าของแบบสอบถาม

ด้านหลังของแบบสอบถาม

แบบสอบถามและของที่ระลึก (ปากกา) สำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม

ด้านหน้าและด้านหลังของแบบสอบถามพร้อมของที่ระลึก (ปากกา)

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสำรวจเกี่ยวกับการปฏิบัติและการตัดสินใจของนิสิตปริญญาบัณฑิต

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

แบบสำรวจนี้ เป็นแบบเลือกตอบในแต่ละข้อ ขอให้ท่านเลือกตอบเพียงข้อเดียวซึ่งท่านคิดว่าตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

คำตอบของท่านจะไม่มีการตัดสินว่าถูกหรือผิดแต่จะบอกให้ทราบว่าท่านมีลักษณะเช่นใด และคำตอบของท่านมีค่าต่อการวิจัยในครั้งนี้ ดังนั้นจึงขอให้ท่านให้ข้อมูลตามความเป็นจริง **คำตอบของท่านไม่มีข้อเสียหายใด ๆ กับตัวท่าน และผู้วิจัยจะเก็บรักษาข้อมูลที่ได้ไว้เป็นความลับ** โดยจะประมวลเป็นภาพรวมเพื่อใช้ประโยชน์ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ขอขอบคุณทุกท่านที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการตอบแบบสำรวจฉบับนี้ ความร่วมมือที่ท่านได้ให้การวิจัยครั้งนี้จะเป็นคุณประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาจริยธรรมให้แก่ นิสิตและการสร้างองค์ความรู้ทางวิชาการต่อไป

นายวัชรพันธ์ ผาสุข

ผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดกรอกข้อมูลและทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับความจริง

1. เพศ 1. ชาย 2. หญิง
2. เกรดเฉลี่ยสะสม 1. ต่ำกว่า 2.00 2. 2.00-2.49 3. 2.50-2.99
 4. 3.00-3.49 5. 3.50 ขึ้นไป
3. ชั้นปีที่ศึกษา 1. ชั้นปีที่ 1 2. ชั้นปีที่ 2 3. ชั้นปีที่ 3 4. ชั้นปีที่ 4
4. คณะที่ศึกษา 1. อักษรศาสตร์ 2. ศิลปกรรมศาสตร์ 3. ครุศาสตร์
 4. นิเทศศาสตร์ 5. วิทยาศาสตร์ 6. วิศวกรรมศาสตร์
 7. เภสัชศาสตร์ 8. วิทยาศาสตร์การกีฬา

ตอนที่ 2 การปฏิบัติตน

คำชี้แจง ขอให้ท่านพิจารณาว่าท่านมีลักษณะการกระทำหรือการปฏิบัติของการมาเรียนที่ตรงกับข้อความต่อไปในระดับใดและให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับระดับการปฏิบัติที่ตรงกับความเป็นจริงของตัวท่านเอง โดยระดับของการกระทำหรือการปฏิบัติของท่านนั้นมีความหมาย ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ระหว่าง	ร้อยละ	81-100
มาก	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ระหว่าง	ร้อยละ	61-80
ปานกลาง	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ระหว่าง	ร้อยละ	41-60
น้อย	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ระหว่าง	ร้อยละ	21-40
น้อยที่สุด	หมายถึง	มีการปฏิบัติอยู่ระหว่าง	ร้อยละ	0-20

การปฏิบัติ	ร้อยละของการปฏิบัติ				
	มากที่สุด (81-100)	มาก (61-80)	ปานกลาง (41-60)	น้อย (21-40)	น้อยที่สุด (0-20)
1. ท่านใส่เสื้อไม่ถูกระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้มาเรียน (เช่น เสื้อนิสิตที่มีลวดลายหรือเสื้อยืด)					
2. ท่านปล่อยชายเสื้อออกนอกกางเกงหรือกระโปรง					
3. ท่านที่เป็นนิสิตชายปลดกระดุมเสื้อมากจนไม่เหมาะสม (เช่น ปลดกระดุมเสื้อเม็ดบนตั้งแต่ 2 เม็ดขึ้นไป) ท่านที่เป็นนิสิตหญิงใส่เสื้อรัดตัวหรือไม่ใช้กระดุมเสื้อของมหาวิทยาลัย					
4. ท่านสวมรองเท้าไม่หุ้มส้นหรือใส่รองเท้าแตะมาเรียน					
5. ท่านสวมรองเท้าที่มีลวดลายหรือสีฉูดฉาดมาเรียน					
6. ท่านคาดเข็มขัดแฟชั่นหรือเข็มขัดที่ไม่มีตราพระเกี้ยว					
7. ท่านที่เป็นนิสิตชายใส่กางเกงยีน ท่านที่เป็นนิสิตหญิงใส่กระโปรงมีลวดลาย ผ้ายีนหรือผ้าลูกไม้					
8. ท่านที่เป็นนิสิตชายใส่กางเกงเอวต่ำมากจนเห็นกางเกงชั้นใน ท่านที่เป็นนิสิตหญิงใส่กระโปรงสั้น ผ่าสูงจนเกินไปหรือกระโปรงเอวต่ำมากจนเห็นกางเกงชั้นใน					
9. ท่านนำทรัพย์สินหรือของมีค่าของผู้อื่นไปโดยไม่ได้รับอนุญาต					
10. ท่านใช้ทรัพย์สินหรือของมีค่าของผู้อื่นโดยมีเจตนาไม่ให้คืน					
11. ท่านนำหนังสือ วารสาร วิทยานิพนธ์ หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ภายในห้องสมุดออกจากห้องสมุดโดยไม่ได้รับอนุญาต					

การปฏิบัติ	ร้อยละของการปฏิบัติ				
	มากที่สุด (81-100)	มาก (61-80)	ปานกลาง (41-60)	น้อย (21-40)	น้อยที่สุด (0-20)
12. ท่านเคยปลอมแปลงลายเซ็นอาจารย์ในเอกสารต่างๆ					
13. ท่านเซ็นชื่อแทนเพื่อนที่ไม่เข้าเรียน					
14. ท่านเคยปลอมแปลงเอกสารสำคัญ (เช่น เอกสารลงทะเบียนเรียน เอกสารลงทะเบียนการสัมมนา ใบแสดงผลการเรียน สำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาบัตรประชาชน หรือเอกสารสำคัญอื่นๆ)					
15. ท่านจดข้อความที่คาดว่าจะเป็นการตอบเข้าไปดูในห้องสอบ					
16. ท่านลอกข้อสอบเพื่อนหรือถามคำตอบจากเพื่อนในขณะที่ทำการสอบ					
17. ท่านใช้เครื่องมือสื่อสารหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ ในการลอกข้อสอบ					
18. ท่านใช้คอมพิวเตอร์ของคณะหรือของมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต					
19. ท่านเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ (เช่น การใช้รหัสผ่านผู้อื่น หรือการสร้างไวรัสเพื่อทำลายระบบข้อมูล)					
20. ท่านสำเนาหรือโอนถ่ายข้อมูลระบบคอมพิวเตอร์ของคณะหรือของมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต (เช่น การดาวน์โหลดหรือคัดลอกข้อมูลสำคัญ)					
21. ท่านนำอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่เป็นทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยไปโดยไม่ได้รับอนุญาต (เช่น อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ เครื่องพิมพ์ หนังสือ ปากกาเขียนกระดาน)					
22. ท่านสร้างความเสียหายแก่อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่เป็นทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย (เช่น การขีด การวาด และขีดเขียนลงบนโต๊ะ เก้าอี้ กำแพง ผนังห้องเรียนหรือห้องน้ำ)					
23. ท่านตัดต้นไม้ในมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต					
24. ท่านเด็ดดอกไม้ ทำสัญลักษณ์ (เช่น ขูด ขีด สลักชื่อ) หรือติดกระดาษบนต้นไม้โดยไม่ได้รับอนุญาต					
25. ท่านใช้สถานที่ต่าง ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาต (เช่น ห้องเรียน ห้องประชุม ห้องคอมพิวเตอร์)					
26. ท่านอยู่ในมหาวิทยาลัยเกินเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด คือ 21.00 น. (ยกเว้นกรณีอยู่หอพักของมหาวิทยาลัยหรือได้รับอนุญาตให้จัดกิจกรรมในบางกรณี)					

การปฏิบัติ	ร้อยละของการปฏิบัติ				
	มากที่สุด (81-100)	มาก (61-80)	ปานกลาง (41-60)	น้อย (21-40)	น้อยที่สุด (0-20)
27. ท่านจอดรถกีดขวางทางจราจรหรือจอดรถในที่ห้ามจอด ในบริเวณมหาวิทยาลัย					
28. ท่านจอดรถในบริเวณมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต ในบริเวณลานจอดรถที่ต้องใช้บัตรจอดรถ หรือจอดรถในที่ จอดรถส่วนบุคคลของผู้อื่น					
29. ท่านฉีกหรือทำสัญลักษณ์ลงในหนังสือ วิทยานิพนธ์ วารสารหรือ สิ่งพิมพ์อื่น ๆ ในห้องสมุด					
30. ท่านนำหนังสือ วิทยานิพนธ์ วารสารหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ ใน ห้องสมุดไปซ่อนเพื่อไม่ให้ผู้อื่นเห็น นอกจากตนเอง					
31. ท่านทะเลาะวิวาทระหว่างนิสิตด้วยกันหรือบุคคลอื่น					
32. ท่านแสดงกริยา วาจาไม่สุภาพหรือก้าวร้าวต่อเพื่อนนิสิต ในมหาวิทยาลัย					
33. ท่านแสดงกริยา วาจาไม่สุภาพหรือก้าวร้าวต่ออาจารย์ หรือเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย					
34. ท่านไม่เชื่อฟังคำสั่งหรือคำแนะนำตักเตือนของอาจารย์ หรือเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัย					
35. ท่านก่อกวนหรือกระทำการอันใดที่ไม่สมควรขณะที่มีการ เรียนการสอน (เช่น ส่งเสียงดัง เคาะโต๊ะ พุดโทรศัพท์ นำอาหารหรือขนมมารับประทาน)					
36. ท่านก่อกวนหรือกระทำการอันใดที่ไม่สมควรขณะใช้ ห้องสมุดหรือห้องคอมพิวเตอร์ (เช่น ส่งเสียงดัง เคาะโต๊ะ พุดโทรศัพท์ นำอาหารหรือขนมมารับประทาน)					
37. ท่านวาดรูป เขียนข้อความ ที่เป็นถ้อยคำที่กระทบกระเทือน หรือสร้างความเสื่อมเสียให้แก่ผู้อื่น (เช่น โบปลิว โบประกาศ จดหมายเวียน)					
38. ท่านทำลายทรัพย์สินของเพื่อนนิสิต อาจารย์หรือ เจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย (เช่น ขูด ขีด เขียน หรือพัง รถจักรยานยนต์ รถยนต์ โทรศัพท์)					
39. ท่านแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมทางขู้สาวในสถานที่ สาธารณะ (เช่น สวนสาธารณะ ห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์ หรือที่ลับตาอื่น ๆ)					

การปฏิบัติ	ร้อยละของการปฏิบัติ				
	มากที่สุด (81-100)	มาก (61-80)	ปานกลาง (41-60)	น้อย (21-40)	น้อยที่สุด (0-20)
40. ท่านแอบดูเพื่อนนิสิตหรือบุคคลอื่น ๆ ในขณะที่เข้าห้องน้ำ					
41. ท่านประพฤติดิถีประเพณีจนเกิดความเสียหายทางผู้สาวให้แก่ผู้อื่น (เช่น การลวนลามหรือล่วงเกินเพศตรงข้าม)					
42. ท่านนำสื่อลามกอนาจารต่าง ๆ เข้ามาในมหาวิทยาลัย (เช่น หนังสือ ซีดีหรือคลิป์วิดีโอ)					
43. ท่านเปิดดูรูปภาพ ซีดี คลิป์วิดีโอ ในห้องคอมพิวเตอร์ ห้องเรียนหรือในบริเวณมหาวิทยาลัย					
44. ท่านพกอาวุธ (เช่น มีด ปืน) หรือวัตถุระเบิดเข้ามาในมหาวิทยาลัย					
45. ท่านนำสารติดไฟ (เช่น น้ำมัน ดินปืน) เข้ามาในมหาวิทยาลัย หรือจุดไฟในบริเวณมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต					
46. ท่านมีเจตนาทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดว่าเกิดเหตุฉุกเฉิน (เช่น การเปานกหวีด ร้องตะโกนว่าไฟไหม้)					
47. ท่านใช้อุปกรณ์เตือนภัยต่าง ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือในกรณีที่ไม่ได้เกิดเหตุฉุกเฉิน (เช่น ถังดับเพลิง สัญญาณเตือนภัย)					
48. ท่านสูบบุหรี่ในมหาวิทยาลัย					
49. ท่านจัดหา จำหน่าย หรือมียาเสพติดให้โทษไว้ในครอบครอง (เช่น ยาอี ยาไอซ์ กัญชา เฮโรอีน)					
50. ท่านเล่นการพนันในมหาวิทยาลัย (เช่น เล่นไพ่ ไฮโล โยนเหรียญ)					
51. ท่านใช้เงินในการเดิมพันการแข่งขันฟุตบอลหรือกีฬาชนิดอื่น ๆ					
52. ท่านรับพนันฟุตบอลหรือเป็นผู้เดินโพยพนันฟุตบอล					
53. ท่านจำหน่ายหรือนำเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เข้ามาในมหาวิทยาลัย (เช่น เบียร์ เหล้า)					
54. ท่านรวมกลุ่มกันหรือชักชวนนิสิตคนอื่นดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ในมหาวิทยาลัย (เช่น เบียร์ เหล้า)					

ตอนที่ 3 การตัดสินใจ

คำชี้แจงและขั้นตอนในการทำแบบสอบถาม

ในตอนี่ 3 นี้ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติ 4 เรื่อง แต่ละเรื่องมีคำตอบ 2 ตอน ให้ท่านอ่านเรื่องสมมติที่กำหนดให้ทีละเรื่อง ก่อนจะทำแบบสอบถามในตอน ก และตอน ข ดังนี้

ตอน ก ประกอบด้วยข้อความซึ่งเป็นเหตุผลที่ใช้ตัดสินพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง ซึ่งมีทั้งหมด 12 ข้อคำถาม โดยคำถามแต่ละข้อไม่ต้องการคำตอบ ให้ผู้ตอบประเมินความสำคัญของข้อคำถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของผู้ตอบ การประเมินค่าความสำคัญแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

สำคัญที่สุด	หมายความว่า	มีความสำคัญที่สุดต่อการตัดสินใจ
สำคัญมาก	หมายความว่า	มีความสำคัญมากต่อการตัดสินใจ
สำคัญพอสมควร	หมายความว่า	มีความสำคัญพอควรต่อการตัดสินใจ
สำคัญน้อย	หมายความว่า	มีความสำคัญน้อยต่อการตัดสินใจ
ไม่สำคัญ	หมายความว่า	ไม่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจ

ตอน ข เป็นคำสั่งสืบเนื่องจากตอน ก โดยนำข้อคำถามที่ประเมินความสำคัญในตอน ก มาจัดอันดับความสำคัญ 4 อันดับ (เลือกเพียง 4 อันดับ) โดยใช้หมายเลขหน้าข้อคำถามในตอนที่ 1 ไปรดสั่งเกิดจากช่องที่มีความสำคัญมากที่สุดไปยังช่องที่ไม่มีความสำคัญตามลำดับแล้วนำมาจัดลำดับ

- สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 1
- สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 2
- สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 3
- สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 4

ตัวอย่าง เรื่องการตัดสินใจของदनัย

दनัยคิดจะซื้อรถ เขาแต่งงานแล้วและมีลูกเล็ก ๆ 2 คน แต่เนื่องจากเขามีรายได้ปานกลางจึงสามารถซื้อรถไว้ใช้ในครอบครัวได้เพียงคันเดียว ซึ่งจะต้องใช้ขับไปทำงาน ทำธุระอื่น ๆ และขับไปเที่ยวในวันหยุดพักผ่อนด้วย ดนัยรู้ว่าการตัดสินใจจะซื้อรถอะไรนั้น ต้องคำนึงถึงปัญหาต่าง ๆ หลายประการ

ถ้าท่านเป็นदनัย ท่านจะพิจารณาให้ความสำคัญของปัญหาเหล่านี้ว่าคำถามใด มีความสำคัญมากหรือน้อยเพียงไรต่อการตัดสินใจของदनัย ดังตัวอย่างที่ให้

คำสั่งตอน ก ที่ว่างขวามือจะเป็นที่ ๆ ให้ประเมินค่าความสำคัญหลังจากพิจารณาแต่ละข้อคำถาม แล้วว่ามีความสำคัญต่อการตัดสินใจของदनน้อยเพียงไร ในการที่จะนำมาใช้เพื่อประกอบการตัดสินใจซื้อรถ

ข้อคำถาม	สำคัญที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญพอสมควร	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญ
1. อยู่ขายรถอยู่ใกล้บ้านคนยหรือไม่				✓	
2. การซื้อรถใช้แล้วจะประหยัดกว่าซื้อรถใหม่หรือไม่ เมื่อใช้ไปนาน ๆ	✓				
3. สีรถควรเป็นสีเขียว ซึ่งเป็นสีที่คนยชอบหรือไม่			✓		
4. มีความจุไม่ต่ำกว่า 200 ลูกบาศก์นิ้วหรือไม่				✓	
5. ควรเป็นรถที่มีเนื้อที่กว้างจะดีกว่ารถขนาดย่อมหรือไม่	✓				
6. หน้ารถควรมีลักษณะพิเศษ				✓	

คำสั่งตอน ข นำข้อความจากตอน ก มาจัดอันดับความสำคัญ 4 อันดับ โดยใส่หมายเลขหน้าข้อโปรดสังเกตว่าข้อที่สำคัญที่สุดจะต้องมาจากข้อที่ทำเครื่องหมายไว้ทางขวามือ ซึ่งตรงกับข้อ 2 และข้อ 5 ในการตัดสินใจว่าข้อใดที่สำคัญที่สุดควรจะอ่านข้อ 2 และข้อ 5 ใหม่อีกครั้ง แล้วจึงเลือกข้อที่สำคัญที่สุด อีกข้อก็มีความสำคัญรองลงมาเป็นอันดับที่ 2 เป็นต้น ทำแบบเดียวกันนี้ จนครบอันดับความสำคัญ

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 1 ...5...

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 2 ...2...

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 3 ...3...

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 4 ...1...

☺☺ เมื่อทุกท่านทำความเข้าใจกับตัวอย่างแล้วเริ่มทำแบบสอบถามได้ ☺☺

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานการณ์ที่ 1 เรื่อง นายเล็กกับยา

ในกรุงเทพมหานคร ผู้หญิงคนหนึ่งใกล้เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง แพทย์แนะนำว่ามียาชนิดหนึ่งที่จะช่วยยืดชีวิตของเธอได้ ยาชนิดนี้เพิ่งค้นพบโดยเภสัชกรคนหนึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ และมีราคาแพงมาก เนื่องจากต้องเสียค่าใช้จ่ายในการผลิตสูง และเภสัชกรคนนี้ยังคิดกำไรเป็น 10 เท่าตัวของราคาต้นทุน คือ ลงทุนเพียง 2,000 บาท แต่ขายถึง 20,000 บาท นายเล็กซึ่งเป็นสามีของหญิงผู้ป่วยได้พยายามขอยืมเงินจากคนรู้จัก แต่เขารวบรวมได้เพียง 10,000 บาท ซึ่งเป็นเงินเพียงครึ่งหนึ่งของราคายาทั้งหมด นายเล็กจึงไปต่อรองกับเภสัชกรขอลดราคาหรือขอผลัดจ่ายเป็นงวด ๆ จนกว่าจะครบโดยให้เห็นแก่ภรรยาของตนที่กำลังจะตาย แต่เภสัชกรไม่ยอม เขาบอกว่า “ไม่ได้” ฉะนั้นปัญหานี้และจะต้องมีรายได้สูงจากการขายนี้” นายเล็กรู้สึกสิ้นหวัง นายเล็กจึงคิดหาวิธีขโมยยาจากร้านขายยานั้นเพื่อช่วยชีวิตภรรยาของตน ท่านเห็นว่านายเล็ก ควรขโมยยาหรือไม่ (เลือกตอบเพียงข้อเดียว)

..... ควรขโมยยา

..... ตัดสินใจไม่ได้

..... ไม่ควรขโมยยา

ตอน ก คำถามแต่ละข้อต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไรที่ท่านนำมาใช้เป็นเหตุผลประกอบความคิดในการตัดสินใจหากการขโมยยาของนายเล็ก ให้กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ของแต่ละข้อคำถาม

ข้อคำถาม	สำคัญที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญพอสมควร	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญ
1. บุคคลควรปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดในทุกกรณีหรือไม่					
2. มันเป็นเรื่องที่ค่อนข้างชัดเจนอยู่แล้วไม่ใช่หรือว่าชายที่รักภรรยาต้องขโมยยาเพื่อช่วยชีวิตภรรยาของตน					
3. นายเล็กยอมเสี่ยงต่อการถูกยิงหรือยอมติดคุกในฐานะที่เป็นขโมยเผื่อว่าอาจจะช่วยภรรยาได้					
4. นายเล็กเป็นนักสู้มืออาชีพหรือเป็นเพียงคนที่พยายามคิดสู้					
5. การขโมยยาของนายเล็กนั้น เป็นการทำเพื่อตัวเองหรือเพื่อช่วยภรรยา					
6. ควรมีการเคารพในลิขสิทธิ์ ที่ได้จากการค้นพบสิ่งใหม่ ๆ ของเภสัชกรผู้นี้หรือไม่					
7. การมีชีวิตอยู่ย่อมมีค่ามากกว่าการสิ้นสุดลงด้วยการตายมิใช่หรือ					

ข้อคำถาม	สำคัญที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญพอสมควร	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญ
8. ควรใช้ค่านิยมอะไรเป็นหลักของการกำหนดให้บุคคลปฏิบัติต่อกัน					
9. เกสซ์ชกรอยู่ภายใต้กฎหมาย ซึ่งปกป้องคุ้มครองคนรวยเท่านั้นใช่หรือไม่					
10. กรณีนี้กฎหมายได้เข้าไปขัดขวางสิทธิพื้นฐานของสมาชิกในสังคมหรือไม่					
11. สมควรหรือไม่ที่เกสซ์ชกรผู้นี้จะถูกปล้นอันเนื่องมาจากความโลภและความไร้เมตตาของตน					
12. การขโมยยาของนายเล็กก่อให้เกิดผลดีต่อสังคมโดยรวมใช่หรือไม่					

ตอน ข จากคำตอบตอน ก ให้เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ โปรดสังเกตจากช่องที่มีความสำคัญมากที่สุดไปยังช่องที่ไม่มีความสำคัญตามลำดับแล้วนำมาจัดลำดับ

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 1 คือ ข้อ..... สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 3 คือ ข้อ.....

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 2 คือ ข้อ..... สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 4 คือ ข้อ.....

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานการณ์ที่ 2 เรื่อง นักศึกษาประท้วง

ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง มีกลุ่มนักศึกษากลุ่มหนึ่งใช้ชื่อกลุ่มว่า กลุ่มประชาธิปไตยเพื่อสังคม มีความเชื่อมั่นว่ามหาวิทยาลัยไม่ควรเปิดโปรแกรมเกี่ยวกับวิชาทหาร พวกเขาไม่เห็นด้วยกับการทำสงคราม ตลอดจนโปรแกรมการฝึกฝนคนเพื่อส่งไปรบในสงคราม พวกเขาจึงได้ยื่นข้อเสนอให้ทางมหาวิทยาลัยยุติการจัดโปรแกรมการฝึกทหารเป็นวิชาบังคับ แต่ให้วิชาทหารเป็นวิชาเลือกที่ไม่มีหน่วยกิตคิดให้ตอนจบการศึกษา

คณาจารย์ในมหาวิทยาลัยเห็นด้วยกับนักศึกษาโดยลงมติเป็นเอกฉันท์ให้ยกเลิกโครงการแต่อธิการบดีไม่ยินยอม ยังคงยืนยันว่าเขาต้องการที่จะจัดโปรแกรมนี้เป็นวิชาบังคับ นักศึกษากลุ่มนี้รู้สึกว่าการบดบังใจต่อการออกเสียงของคณาจารย์ หรือข้อเสนอของพวกเขาเลย ดังนั้นในตอนปลายเดือนเมษายน นักศึกษากลุ่มนี้จำนวน 200 คน ได้บุกrukเข้าไปยึดตึกอำนวยการ และไล่ให้ทุกคนออกไป เขากล่าวว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการบังคับให้ทางมหาวิทยาลัยล้มเลิกวิชาการ **ท่านเห็นด้วยหรือไม่ที่นักศึกษาจะเข้ายึดตึกอำนวยการ (เลือกตอบเพียงข้อเดียว)**

..... เห็นด้วย เขาควรกระทำเช่นนั้น

..... ตัดสินใจไม่ได้

..... ไม่เห็นด้วย เขาไม่ควรทำเช่นนั้น

ตอน ก คำถามแต่ละข้อต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไร ที่ท่านนำมาใช้เป็นเหตุผลประกอบความคิดในการตัดสินใจการยึดตึกอำนวยการของนักศึกษา ให้กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ของแต่ละข้อคำถาม

ข้อคำถาม	สำคัญที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญพอสมควร	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญ
1. การที่นักศึกษาทำเช่นนั้น เขาทำเพื่อช่วยเหลือคนอื่นหรือเพื่อความตื่นตัวของพวกเขาเอง					
2. นักศึกษามีสิทธิที่จะครอบครองทรัพย์สินที่ไม่ใช่ของตนหรือไม่					
3. นักศึกษาทราบหรือไม่ว่าการกระทำเช่นนั้นเขาอาจถูกจับ ถูกปรับ หรือถูกลงโทษจากทางมหาวิทยาลัยได้					
4. การเข้ายึดครองตึกในระยะยาวจะเป็นประโยชน์แก่คนส่วนมากไหม					
5. อธิการบดีใช้อำนาจภายในขอบเขตที่ตนเองมีอยู่โดยไม่สนใจต่อมติของคณาจารย์หรือไม่					
6. การเข้ายึดอำนาจนั้นทำให้ประชาชนเกิดความไม่พอใจและประณามนักศึกษาหรือไม่					

ข้อความคำถาม	สำคัญที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญพอสมควร	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญ
7. การเข้ายึดครองตึกสอดคล้องกับหลักแห่งความยุติธรรมหรือไม่					
8. การยินยอมให้นักศึกษาคนหนึ่งกระทำการละเมิดกฎดังกล่าว ถือเป็นการส่งเสริมให้คนอื่น ๆ ทำตามหรือไม่					
9. อธิการบดีเข้าใจผิดที่คิดว่านักศึกษาประท้วงตัวเขาเอง จึงทำตัวไม่มีเหตุผลและไม่ให้ความร่วมมือใด ๆ หรือไม่					
10. การบริหารงานของมหาวิทยาลัยควรจะอยู่ในมือของผู้บริหารเพียงบางคนหรือให้ทุกคนมีส่วนร่วม					
11. นักศึกษาปฏิบัติตามหลักการซึ่งเขาเชื่อมั่นอยู่เหนือกฎหมายใช้ไหม					
12. นักศึกษาควรเคารพการตัดสินใจของทางมหาวิทยาลัยไหม					

ตอน ข จากคำตอบตอน ก ให้เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ โปรดสังเกตจากช่องที่มีความสำคัญมากที่สุดไปยังช่องที่ไม่มีความสำคัญตามลำดับแล้วนำมาจัดลำดับ

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 1 คือ ข้อ..... สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 3 คือ ข้อ.....
 สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 2 คือ ข้อ..... สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 4 คือ ข้อ.....

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานการณ์ที่ 3 เรื่อง ทางเลือกของหมอ

สุภาพสตรีคนหนึ่งกำลังจะเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งซึ่งไม่สามารถรักษาให้หายได้และเธอจะมีชีวิตอยู่ได้อีก 6 เดือนเท่านั้น เธอเจ็บปวดทรมานมาก แต่เธออ่อนเพลียมากเสียจนหากได้รับยาบรรเทาอาการปวดประเภทมอร์ฟีน อาจส่งผลให้เธอตายได้ในระยะเวลาอันใกล้ เธอมักมีอาการพ้อและแสดงอาการสับสนเมื่อมีความเจ็บปวด เมื่อเวลาที่อาการปวดของเธอบรรเทาลง เธอได้ร้องขอหมอให้ฉีดยามอร์ฟีนเกินขนาดที่ฆ่าเธอให้ตายได้ เธอกล่าวว่า เธอไม่สามารถทนทานต่อความเจ็บปวดได้อีกต่อไป และถึงอย่างไรในเวลาอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า เธอก็จะต้องตายแล้ว **ท่านเห็นว่าหมอควรจะทำอย่างไร (เลือกคำตอบเพียงข้อเดียว)**

- หมอควรทำตามคำร้องขอของเธอและให้ยาเกินขนาดที่จะให้เธอตายได้
- ตัดสินใจไม่ได้
- หมอไม่ควรให้ยาเกินขนาด

ตอน ก คำถามแต่ละข้อต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไร ที่ท่านนำมาใช้เป็นเหตุผลประกอบความคิดในการตัดสินใจให้การให้ยาเกินขนาดของหมอเพื่อฆ่าคนไข้ตามคำร้องขอ ให้กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างของแต่ละข้อคำถาม

ข้อคำถาม	สำคัญที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญพอสมควร	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญ
1. ครอบคลุมสุภาพสตรีคนนั้นยินยอมที่ให้เธอได้รับยาเกินขนาดหรือไม่					
2. หมอต้องอยู่ภายใต้กฎหมายเดียวกับคนอื่นหากให้ยาเกินขนาดก็ถือว่าเป็นฆาตกรรมใช่ไหม					
3. บุคคลจะดีขึ้นกว่านี้หรือไม่ หากสังคมไม่มากำหนดชีวิตและความตายของเขา					
4. หมอสามารถจะสร้างสถานการณ์ให้ดูเหมือนอุบัติเหตุหรือไม่					
5. รัฐมีสิทธิ์ที่จะบังคับให้คนมีชีวิตอยู่ต่อไป แม้เขาไม่ต้องการมีชีวิตอยู่หรือไม่					
6. อะไรคือคุณค่าของความตายก่อนหน้าที่สังคมจะมีแนวคิดต่อคุณค่าส่วนบุคคล					
7. หมอมีความเห็นอกเห็นใจต่อความทุกข์ทรมานของสุภาพสตรีคนนั้นหรือว่าสนใจว่าสังคมจะคิดอย่างไรมากกว่า					
8. การช่วยเหลือให้บุคคลจบชีวิตลง เป็นการกระทำที่แสดงออกถึงการร่วมมือระหว่างคนไข้กับหมอใช่ไหม					

ข้อความคำถาม	สำคัญที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญพอสมควร	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญ
9. พระพรหมเท่านันควรเป็นผู้ตัดสินว่าเมื่อใดที่ชีวิตของบุคคลจะสิ้นสุดลง					
10. หมอยืดถือค่านิยมอะไรเป็นหลักในการกระทำของเขา					
11. สังคมสามารถยอมให้ทุกคนได้จบชีวิตของเขาเองเมื่อเขาต้องการหรือไม่					
12. สังคมควรยอมรับให้มีการฆ่าตัวตายหรือการฆ่าที่ทำความเมตตาและพร้อมกันนั้นก็คุ้มครองชีวิตของคนที่ต้องการมีชีวิตอยู่					

ตอน ข จากคำตอบตอน ก ให้เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ โปรดสังเกตจากช่องที่มีความสำคัญมากที่สุดไปยังช่องที่ไม่มีความสำคัญตามลำดับแล้วนำมาจัดลำดับ

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 1 คือ ข้อ..... สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 3 คือ ข้อ.....

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 2 คือ ข้อ..... สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 4 คือ ข้อ.....

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานการณ์ที่ 4 เรื่อง หนังสือพิมพ์

แดงเป็นนักเรียนชั้น ม.6 ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง เขาต้องการจะทำหนังสือพิมพ์สำหรับนักเรียนเพื่อจะได้แสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่ เขาต้องการนำเสนอเรื่องที่เขาไม่เห็นด้วย เช่น เรื่องสงครามชายแดนไทยกับพม่า กฎของโรงเรียนบางข้อ เช่น การห้ามไม่ให้นักเรียนไว้ผมยาว

เมื่อแดงเริ่มทำงานหนังสือพิมพ์ เขาได้ขออนุญาตต่ออาจารย์ใหญ่และตกลงกันว่า อาจารย์ใหญ่จะยอมอนุญาตหากว่าเขาส่งเรื่องทุกอย่างให้อาจารย์ใหญ่ตรวจพิจารณาก่อนการตีพิมพ์แดงจึงส่งเรื่องให้อาจารย์ใหญ่ตรวจหลายเรื่อง หลังจากอาจารย์ใหญ่ตรวจเรื่องทุกอย่างจนพอใจแล้วแดงก็จัดพิมพ์หนังสือออกมา 2 ฉบับในระยะเวลา 2 สัปดาห์ต่อมา

อาจารย์ใหญ่ไม่คิดว่าหนังสือพิมพ์ของแดง จะได้รับความสนใจมาก แต่ปรากฏว่านักเรียนตื่นตื่นกันมาก และเริ่มต้นมีการเคลื่อนไหวต่อต้านกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น เรื่องทรงผมและกฎข้ออื่น ๆ ผู้ปกครองหลายคนที่ไม่เห็นด้วยกับความคิดของแดง โทรศัพท์มาหาอาจารย์ใหญ่ เพื่อบอกว่าหนังสือพิมพ์นั้นก่อความวุ่นวายให้แก่สังคม ไม่สมควรที่จะทำการพิมพ์ต่อไปดังนั้นอาจารย์ใหญ่จึงสั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์อีกต่อไป โดยให้เหตุผลว่ากิจกรรมที่แดงทำเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานของโรงเรียน **ท่านคิดว่าควรหรือไม่ที่อาจารย์ใหญ่จะสั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์ (เลือกตอบเพียงข้อเดียว)**

..... สมควรที่จะสั่งห้าม

..... ตัดสินใจไม่ได้

..... ไม่สมควรที่จะห้าม

ตอน ก คำถามแต่ละข้อต่อไปนี้สำคัญมากน้อยเพียงไรที่ท่านนำมาใช้เป็นเหตุผลประกอบความคิดในการตัดสินใจการสั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์ของอาจารย์ใหญ่ ให้กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ของแต่ละข้อคำถาม

ข้อคำถาม	สำคัญที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญพอสมควร	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญ
1. ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง อาจารย์ใหญ่ควรให้ความสำคัญแก่ใครมากกว่ากัน					
2. อาจารย์ใหญ่สัญญาว่าจะอนุญาตให้พิมพ์เป็นเวลาานหรือสัญญาเพียงแต่จะอนุญาตให้พิมพ์หนังสือพิมพ์ได้เป็นครั้ง ๆ ไป					
3. นักเรียนจะต่อต้านมากขึ้นหรือไม่หากอาจารย์ใหญ่สั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์					
4. อาจารย์ใหญ่มีสิทธิ์ออกคำสั่งแก่นักเรียนแค่ไหนเมื่อเกิดความไม่สงบขึ้นในโรงเรียน					

ข้อความ	สำคัญที่สุด	สำคัญมาก	สำคัญพอสมควร	สำคัญน้อย	ไม่สำคัญ
5. อาจารย์ใหญ่มีสิทธิที่จะพูดว่า “ไม่” ในกรณีนี้หรือไม่					
6. การสั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์ของอาจารย์ใหญ่จะเป็นการสกัดกั้นไม่ให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญ ๆ หรือไม่					
7. คำสั่งห้ามนี้จะมีผลทำให้แดงเสื่อมศรัทธาในตัวอาจารย์ใหญ่หรือไม่					
8. จากการกระทำดังกล่าวแสดงว่าแดงมีความจงรักภักดีต่อโรงเรียนและรักชาติหรือไม่					
9. การสั่งห้ามพิมพ์หนังสือพิมพ์ จะมีผลต่อความคิดวิพากษ์วิจารณ์และตัดสินใจของนักเรียนอย่างไร					
10. การตีพิมพ์เผยแพร่ความคิดของแดงเป็นการรุกรานสิทธิของผู้อื่นไหม					
11. อาจารย์ใหญ่ควรตกอยู่ใต้อิทธิพลของผู้ปกครองที่โกรธแค้นหรือไม่ในเมื่อเขาเป็นผู้ที่ทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในโรงเรียนดีที่สุด					
12. แดงใช้หนังสือพิมพ์เป็นเครื่องมือในการก่อให้เกิดความเกลียดชัง และไม่พอใจในโรงเรียนใช่หรือไม่					

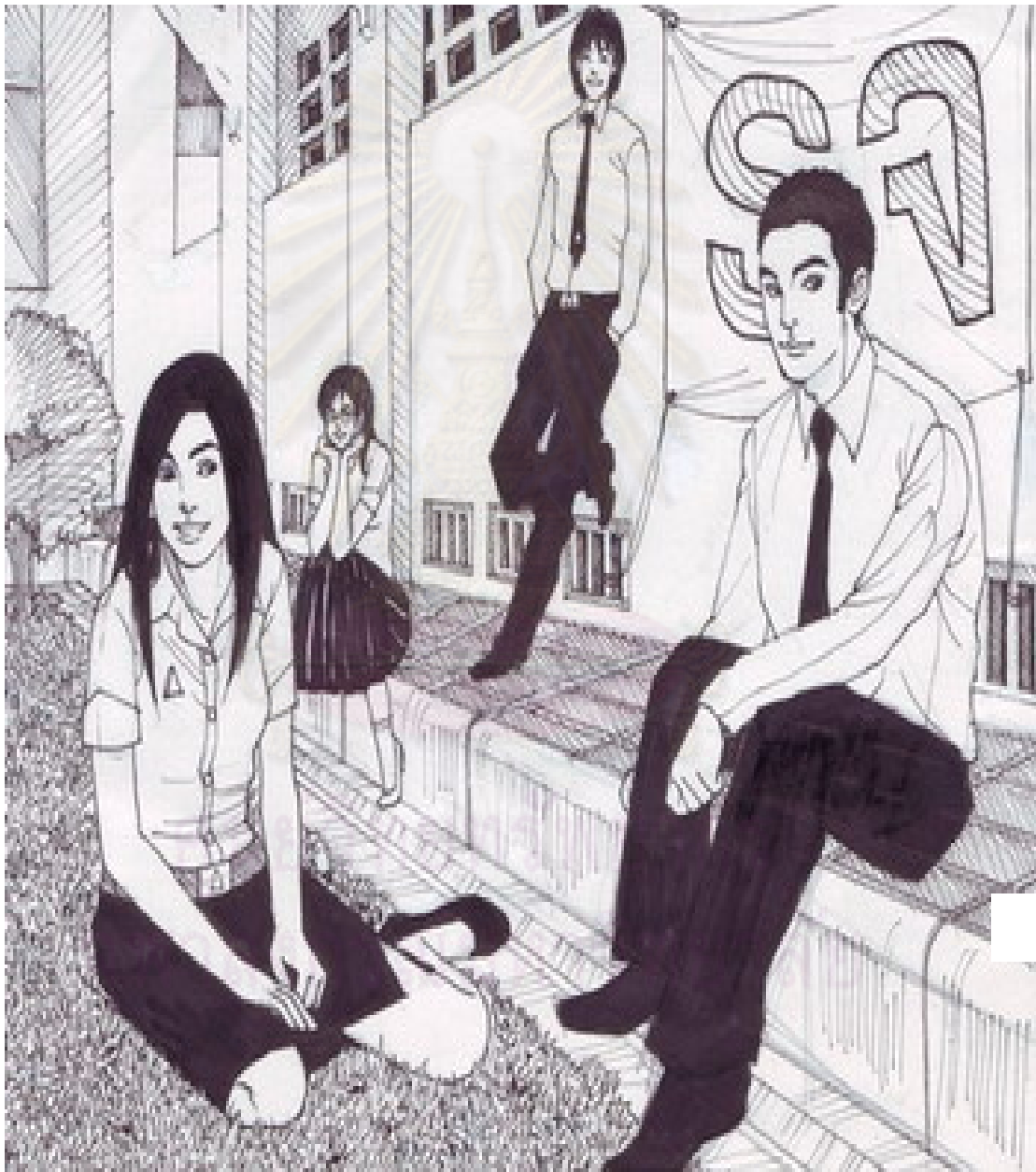
ตอน ข จากคำตอบตอน ก ให้เลือกข้อที่สำคัญที่สุดมา 4 ข้อ โปรดสังเกตจากช่องที่มีความสำคัญมากที่สุดไปยังช่องที่ไม่มีความสำคัญตามลำดับแล้วนำมาจัดลำดับ

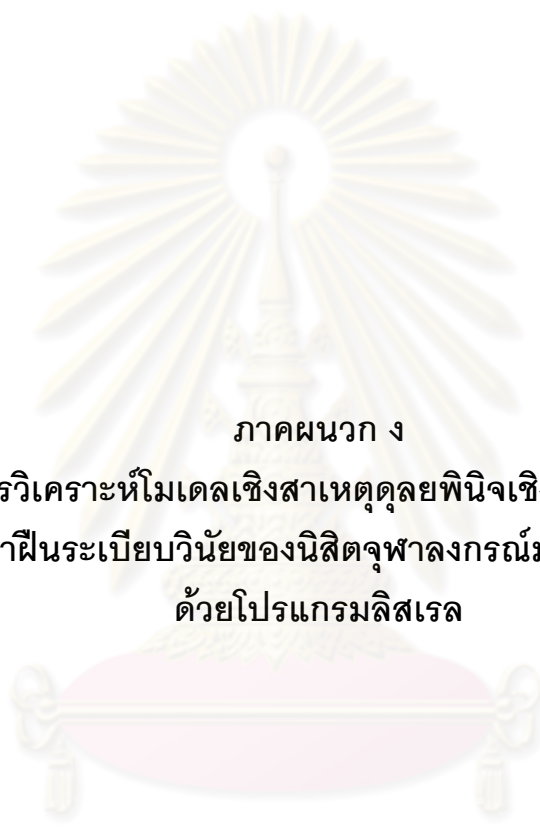
สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 1 คือ ข้อ..... สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 3 คือ ข้อ.....

สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 2 คือ ข้อ..... สำคัญมากที่สุดอันดับที่ 4 คือ ข้อ.....

☆☆☆ ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสำรวจ ☆☆☆

มาสำรวจตัวเองกันเถอะครับ

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างผลการวิเคราะห์โมเดลเชิงสาเหตุดูดยพินิจเชิงจริยธรรมที่ส่งผลต่อ
การฝ่าฝืนระเบียบวินัยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ด้วยโปรแกรมลิสเรล

ศูนย์วิทยพัทพยาบาล
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DATE: 4/20/2009
TIME: 12:28

L I S R E L 8.72

BY

Karl G. J"reskog & Dag S"rbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.
7383 N. Lincoln Avenue, Suite 100
Lincolnwood, IL 60712, U.S.A.
Phone: (800)247-6113, (847)675-0720, Fax: (847)675-2140
Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2005
Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.
Website: www.ssicentral.com

The following lines were read from file D:\åšššš\beer.spl:

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT
DA NI=14 NO=640 MA=CM
LA
ST5A ST5B ST6 UNIFORM DISHONES PROPERTY DISTURB SEXUAL SEFETY TEMPTA FEMALE
YEAR HUMAN GPA
KM
1
0.436597423 1
0.505819356 0.343530909 1
-0.074051737 -0.022882524 -0.069116692 1
-0.117705368 -0.098071076 -0.121700684 0.626131094 1
-0.119236974 -0.086673413 -0.098618938 0.539811448 0.815842426 1
-0.105124193 -0.091141908 -0.074393637 0.512825615 0.705940492 0.709892886
1
-0.052793434 -0.127837676 -0.103987517 0.493979667 0.641720476 0.634390532
0.607760166 1
-0.082845097 -0.134162805 -0.073400963 0.43316579 0.674114976 0.615391514
0.602988568 0.634886735 1
-0.034898824 -0.037091934 -0.038045764 0.579930691 0.630792714 0.638942614
0.619735951 0.687744379 0.616130092 1
0.03087681 0.034281354 0.080886125 -0.370002136 -0.169117545 -0.171751711 -
0.199491747 -0.316530075 -0.14253586 -0.389556856 1
-0.071417554 0.000597595 2.93963E-05 0.068340929 0.032083994 0.033488608
0.046768631 0.076505263 -0.008941847 0.00084867 -0.041617958 1
-0.02114557 -0.065691351 -0.014727958 0.150204298 0.303321418 0.317254055
0.223897545 0.259841242 0.296502932 0.153092402 0.085985889 -0.00161577 1
0.059723166 0.077675173 0.088401893 -0.30253105 -0.233693503 -0.213172168 -
0.228773585 -0.216178894 -0.126612928 -0.299228013 0.282016871 -0.01185802
0.175926831 1
ME
3.338476563 3.523958333 3.326041667 1.645898438 1.344921875 1.30203125
1.541601563 1.2078125 1.111328125 1.250669643 0.5828125 2.503125 0.25
3.628125
SD
0.539027539 0.668840191 0.69472686 0.622846661 0.415460218 0.436817627
0.467239309 0.407904944 0.367669076 0.469248049 0.493480085 1.117504591
0.43335139 0.975035612

MO NX=4 NY=10 NE=2 BE=FU GA=FI PS=SY TE=SY

LE

MJ VIOLATE

FR LY(2,1) LY(3,1) LY(5,2) LY(6,2) LY(7,2) LY(8,2) LY(9,2) LY(10,2) BE(2,1)

FR GA(1,1) GA(1,2) GA(1,3) GA(1,4) GA(2,1) GA(2,2) GA(2,3) GA(2,4)

VA 0.93 LY(1,1)

VA 0.92 LY(4,2)

PD

FR TE 6 5 TH 4 10 TH 4 4 TE 5 4 TE 10 4 TH 4 8 TE 10 5 TE 9 4 TE 9 5

FR TE 9 6 TE 8 1 TE 7 6 TE 10 8 TH 4 8 TH 1 4 TH 1 10 TH 2 8 TH 3 4

FR TH 3 10 TH 1 9 TE 9 7 TE 9 2 TE 8 2 TH 3 2 TH 1 8 TH 4 9 TH 3 7

OU MI SE TV MR EF FS RS SS SC ND=3

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Number of Input Variables 14
 Number of Y - Variables 10
 Number of X - Variables 4
 Number of ETA - Variables 2
 Number of KSI - Variables 4
 Number of Observations 640

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Covariance Matrix

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
ST5A	0.291					
ST5B	0.157	0.447				
ST6	0.189	0.160	0.483			
UNIFORM	-0.025	-0.010	-0.030	0.388		
DISHONES	-0.026	-0.027	-0.035	0.162	0.173	
PROPERTY	-0.028	-0.025	-0.030	0.147	0.148	0.191
DISTURB	-0.026	-0.028	-0.024	0.149	0.137	0.145
SEXUAL	-0.012	-0.035	-0.029	0.126	0.109	0.113
SEFETY	-0.016	-0.033	-0.019	0.099	0.103	0.099
TEMPTA	-0.009	-0.012	-0.012	0.169	0.123	0.131
FEMALE	0.008	0.011	0.028	-0.114	-0.035	-0.037
YEAR	-0.043	0.000	0.000	0.048	0.015	0.016
HUMAN	-0.005	-0.019	-0.004	0.041	0.055	0.060
GPA	0.031	0.051	0.060	-0.184	-0.095	-0.091

Covariance Matrix

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA	FEMALE	YEAR
DISTURB	0.218					
SEXUAL	0.116	0.166				
SEFETY	0.104	0.095	0.135			
TEMPTA	0.136	0.132	0.106	0.220		
FEMALE	-0.046	-0.064	-0.026	-0.090	0.244	
YEAR	0.024	0.035	-0.004	0.000	-0.023	1.249
HUMAN	0.045	0.046	0.047	0.031	0.018	-0.001
GPA	-0.104	-0.086	-0.045	-0.137	0.136	-0.013

Covariance Matrix

	HUMAN	GPA
HUMAN	0.188	
GPA	0.074	0.951

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Parameter Specifications

LAMBDA-Y

	MJ	VIOLATE
ST5A	0	0
ST5B	1	0
ST6	2	0
UNIFORM	0	0
DISHONES	0	3
PROPERTY	0	4
DISTURB	0	5
SEXUAL	0	6
SEFETY	0	7
TEMPTA	0	8

BETA

	MJ	VIOLATE
MJ	0	0
VIOLATE	9	0

GAMMA

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	10	11	12	13
VIOLATE	14	15	16	17

PHI

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
FEMALE	18			
YEAR	19	20		
HUMAN	21	22	23	
GPA	24	25	26	27

PSI

	MJ	VIOLATE
	28	29

THETA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
ST5A	30					
ST5B	0	31				
ST6	0	0	32			
UNIFORM	0	0	0	33		
DISHONES	0	0	0	34	35	
PROPERTY	0	0	0	0	36	37

DISTURB	0	0	0	0	0	38
SEXUAL	40	41	0	0	0	0
SEFETY	0	43	0	44	45	46
TEMPTA	0	0	0	49	50	0

THETA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
DISTURB	39			
SEXUAL	0	42		
SEFETY	47	0	48	
TEMPTA	0	51	0	52

THETA-DELTA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
FEMALE	0	0	0	53	0	0
YEAR	0	0	0	0	0	0
HUMAN	0	58	0	59	0	0
GPA	0	0	0	62	0	0

THETA-DELTA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
FEMALE	0	54	55	56
YEAR	0	57	0	0
HUMAN	60	0	0	61
GPA	0	63	64	65

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Number of Iterations = 11

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

LAMBDA-Y

	MJ	VIOLATE
ST5A	0.930	- -
ST5B	0.787 (0.081) 9.693	- -
ST6	0.954 (0.096) 9.986	- -
UNIFORM	- -	0.920
DISHONES	- -	0.835 (0.045) 18.447
PROPERTY	- -	0.873 (0.054) 16.104
DISTURB	- -	0.889 (0.056) 15.899

SEXUAL	- -	0.712 (0.046) 15.584
SEFETY	- -	0.718 (0.049) 14.570
TEMPTA	- -	0.815 (0.048) 17.031

BETA

	MJ	VIOLATE
MJ	- -	- -
VIOLATE	-0.099 (0.040) -2.497	- -

GAMMA

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	0.059 (0.042) 1.413	-0.020 (0.019) -1.057	-0.030 (0.050) -0.605	0.048 (0.023) 2.103
VIOLATE	-0.137 (0.036) -3.806	0.006 (0.014) 0.459	0.414 (0.041) 10.030	-0.125 (0.019) -6.544

Covariance Matrix of ETA and KSI

	MJ	VIOLATE	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	0.215					
VIOLATE	-0.031	0.184				
FEMALE	0.021	-0.045	0.242			
YEAR	-0.026	0.014	-0.019	1.248		
HUMAN	-0.001	0.066	0.017	0.002	0.188	
GPA	0.051	-0.111	0.135	-0.001	0.075	0.951

PHI

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
FEMALE	0.242 (0.013) 17.968			
YEAR	-0.019 (0.020) -0.949	1.248 (0.070) 17.875		
HUMAN	0.017 (0.008) 2.094	0.002 (0.019) 0.087	0.188 (0.010) 17.901	
GPA	0.135 (0.020) 6.889	-0.001 (0.042) -0.026	0.075 (0.017) 4.460	0.951 (0.053) 17.913

PSI

Note: This matrix is diagonal.

MJ	VIOLATE
0.210	0.134
(0.026)	(0.016)
8.211	8.590

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

MJ	VIOLATE
0.020	0.275

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

MJ	VIOLATE
0.020	0.264

Reduced Form

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	0.059 (0.042) 1.413	-0.020 (0.019) -1.057	-0.030 (0.050) -0.605	0.048 (0.023) 2.103
VIOLATE	-0.143 (0.036) -3.948	0.008 (0.014) 0.602	0.417 (0.041) 10.072	-0.129 (0.019) -6.777

THETA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
ST5A	0.106 (0.018) 5.986					
ST5B	- -	0.314 (0.021) 14.674				
ST6	- -	- -	0.287 (0.024) 12.018			
UNIFORM	- -	- -	- -	0.232 (0.014) 16.040		
DISHONES	- -	- -	- -	0.021 (0.005) 4.269	0.044 (0.004) 10.064	
PROPERTY	- -	- -	- -	- -	0.014 (0.004) 3.840	0.050 (0.006) 9.127
DISTURB	- -	- -	- -	- -	- -	0.002 (0.004) 0.481

SEXUAL	0.009 (0.005) 1.803	-0.014 (0.007) -2.155	- -	- -	- -	- -
SEFETY	- -	-0.015 (0.006) -2.538	- -	-0.022 (0.006) -3.798	-0.008 (0.004) -1.935	-0.017 (0.004) -3.841
TEMPTA	- -	- -	- -	0.029 (0.007) 4.329	-0.002 (0.003) -0.652	- -

THETA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
DISTURB	0.073 (0.006) 12.013			
SEXUAL	- -	0.073 (0.005) 15.188		
SEFETY	-0.014 (0.004) -3.230	- -	0.040 (0.005) 7.908	
TEMPTA	- -	0.024 (0.004) 5.359	- -	0.097 (0.007) 14.49

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
0.637	0.298	0.405	0.402	0.744	0.735

Squared Multiple Correlations for Y - Variables

DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
0.666	0.561	0.702	0.557

THETA-DELTA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
FEMALE	- -	- -	- -	-0.071 (0.009) -7.599	- -	- -
YEAR	- -	- -	- -	- -	- -	- -
HUMAN	- -	-0.016 (0.009) -1.757	- -	-0.019 (0.008) -2.428	- -	- -
GPA	- -	- -	- -	-0.079 (0.018) -4.343	- -	- -

THETA-DELTA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
FEMALE	- -	-0.029 (0.005) -5.388	0.006 (0.005) 1.209	-0.053 (0.007) -7.762
YEAR	- -	0.031 (0.012) 2.627	- -	- -
HUMAN	-0.012 (0.005) -2.538	- -	- -	-0.023 (0.005) -4.381
GPA	- -	-0.003 (0.011) -0.301	0.036 (0.010) 3.579	-0.046 (0.013) -3.549

Squared Multiple Correlations for X - Variables

FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
1.000	1.000	1.000	1.000

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom = 40

Minimum Fit Function Chi-Square = 34.387 (P = 0.720)

Normal Theory Weighted Least Squares Chi-Square = 33.980 (P = 0.737)

Estimated Non-centrality Parameter (NCP) = 0.0

90 Percent Confidence Interval for NCP = (0.0 ; 10.807)

Minimum Fit Function Value = 0.0538

Population Discrepancy Function Value (F0) = 0.0

90 Percent Confidence Interval for F0 = (0.0 ; 0.0169)

Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA) = 0.0

90 Percent Confidence Interval for RMSEA = (0.0 ; 0.0206)

P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05) = 1.00

Expected Cross-Validation Index (ECVI) = 0.266

90 Percent Confidence Interval for ECVI = (0.266 ; 0.283)

ECVI for Saturated Model = 0.329

ECVI for Independence Model = 10.505

Chi-Square for Independence Model with 91 Degrees of Freedom = 6684.614

Independence AIC = 6712.614

Model AIC = 163.980

Saturated AIC = 210.000

Independence CAIC = 6789.074

Model CAIC = 518.975

Saturated CAIC = 783.454

Normed Fit Index (NFI) = 0.995

Non-Normed Fit Index (NNFI) = 1.002

Parsimony Normed Fit Index (PNFI) = 0.437

Comparative Fit Index (CFI) = 1.000

Incremental Fit Index (IFI) = 1.001

Relative Fit Index (RFI) = 0.988

Critical N (CN) = 1184.544

Root Mean Square Residual (RMR) = 0.00704

Standardized RMR = 0.0158

Goodness of Fit Index (GFI) = 0.992
 Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) = 0.980
 Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) = 0.378

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Fitted Covariance Matrix

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
ST5A	0.292					
ST5B	0.157	0.447				
ST6	0.190	0.161	0.483			
UNIFORM	-0.027	-0.022	-0.027	0.388		
DISHONES	-0.024	-0.020	-0.025	0.163	0.173	
PROPERTY	-0.025	-0.021	-0.026	0.148	0.148	0.191
DISTURB	-0.026	-0.022	-0.026	0.151	0.137	0.145
SEXUAL	-0.012	-0.032	-0.021	0.120	0.109	0.114
SEFETY	-0.021	-0.032	-0.021	0.100	0.103	0.099
TEMPTA	-0.024	-0.020	-0.024	0.167	0.123	0.131
FEMALE	0.019	0.016	0.020	-0.112	-0.038	-0.039
YEAR	-0.024	-0.021	-0.025	0.013	0.012	0.012
HUMAN	-0.001	-0.017	-0.001	0.042	0.055	0.058
GPA	0.048	0.040	0.049	-0.182	-0.093	-0.097

Fitted Covariance Matrix

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA	FEMALE	YEAR
DISTURB	0.218					
SEXUAL	0.116	0.166				
SEFETY	0.103	0.094	0.135			
TEMPTA	0.133	0.131	0.108	0.220		
FEMALE	-0.040	-0.061	-0.027	-0.090	0.242	
YEAR	0.012	0.040	0.010	0.011	-0.019	1.248
HUMAN	0.046	0.047	0.047	0.031	0.017	0.002
GPA	-0.099	-0.082	-0.044	-0.137	0.135	-0.001

Fitted Covariance Matrix

	HUMAN	GPA
HUMAN	0.188	
GPA	0.075	0.951

Fitted Residuals

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
ST5A	-0.001					
ST5B	0.000	0.001				
ST6	-0.001	-0.002	0.000			
UNIFORM	0.002	0.013	-0.003	0.000		
DISHONES	-0.002	-0.007	-0.010	-0.001	0.000	
PROPERTY	-0.003	-0.004	-0.004	-0.001	0.000	0.000
DISTURB	-0.001	-0.007	0.002	-0.001	0.000	0.000
SEXUAL	0.000	-0.003	-0.008	0.005	-0.001	-0.001
SEFETY	0.004	-0.001	0.002	0.000	0.000	0.000
TEMPTA	0.015	0.008	0.012	0.002	0.000	0.000

Standardized Residuals

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA	FEMALE	YEAR
DISTURB	-0.233					
SEXUAL	-0.286	0.352				
SEFETY	0.591	0.800	0.067			
TEMPTA	1.117	0.975	-0.863	1.119		
FEMALE	-1.373	-1.393	0.589	-0.501	0.808	
YEAR	1.081	-1.488	-1.648	-0.814	-0.460	1.477
HUMAN	-0.653	-0.272	-0.068	-0.100	0.585	-0.625
GPA	-0.638	-1.026	-0.393	-0.014	0.204	-1.045

Standardized Residuals

	HUMAN	GPA
HUMAN	0.332	
GPA	-0.118	-0.154

Summary Statistics for Standardized Residuals

Smallest Standardized Residual = -2.068
 Median Standardized Residual = -0.120
 Largest Standardized Residual = 2.121

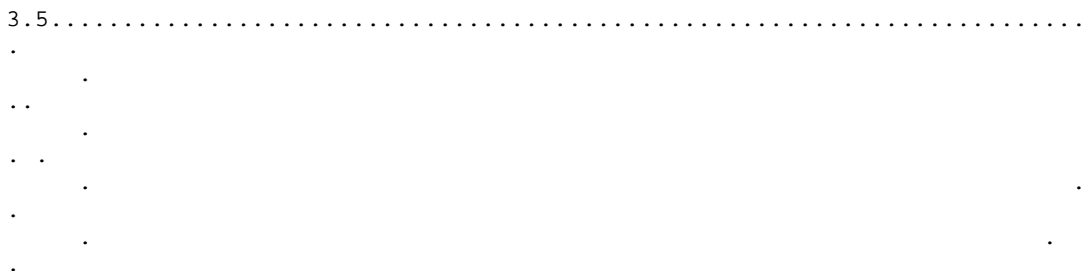
Stemleaf Plot

```

-20 | 7
-18 | 8
-16 | 75
-14 | 98
-12 | 974
-10 | 343
- 8 | 37611
- 6 | 765421
- 4 | 754097766633221
- 2 | 9974099731
- 0 | 875322107610
  0 | 17766
  2 | 0273358
  4 | 02672999
  6 | 02567
  8 | 01172238
 10 | 228222
 12 | 027
 14 | 8
 16 | 7
 18 |
 20 | 2
    
```

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Qplot of Standardized Residuals

Standardized Residuals

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for LAMBDA-Y

	MJ	VIOLATE
ST5A	- -	0.194
ST5B	- -	0.133
ST6	- -	0.040
UNIFORM	0.007	- -
DISHONES	0.946	- -
PROPERTY	0.070	- -
DISTURB	0.016	- -
SEXUAL	2.197	- -
SEFETY	0.422	- -
TEMPTA	5.543	- -

Expected Change for LAMBDA-Y

	MJ	VIOLATE
ST5A	- -	0.023
ST5B	- -	-0.022
ST6	- -	-0.012
UNIFORM	0.004	- -
DISHONES	-0.020	- -
PROPERTY	-0.006	- -
DISTURB	-0.004	- -
SEXUAL	-0.053	- -
SEFETY	0.017	- -
TEMPTA	0.072	- -

Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	MJ	VIOLATE
ST5A	- -	0.010
ST5B	- -	-0.010
ST6	- -	-0.005
UNIFORM	0.002	- -
DISHONES	-0.009	- -

PROPERTY	-0.003	- -
DISTURB	-0.002	- -
SEXUAL	-0.025	- -
SEFETY	0.008	- -
TEMPTA	0.033	- -

Completely Standardized Expected Change for LAMBDA-Y

	MJ	VIOLATE
	-----	-----
ST5A	- -	0.018
ST5B	- -	-0.014
ST6	- -	-0.007
UNIFORM	0.003	- -
DISHONES	-0.023	- -
PROPERTY	-0.007	- -
DISTURB	-0.004	- -
SEXUAL	-0.060	- -
SEFETY	0.022	- -
TEMPTA	0.071	- -

No Non-Zero Modification Indices for BETA

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

No Non-Zero Modification Indices for PSI

Modification Indices for THETA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
ST5A	- -	- -	- -	- -	- -	- -
ST5B	0.288	- -	- -	- -	- -	- -
ST6	0.282	0.749	- -	- -	- -	- -
UNIFORM	1.363	2.886	0.094	- -	- -	- -
DISHONES	0.519	0.700	1.930	- -	- -	- -
PROPERTY	0.807	0.138	0.184	0.002	- -	- -
DISTURB	0.061	0.596	1.024	1.165	0.855	- -
SEXUAL	- -	- -	2.170	1.826	0.348	0.159
SEFETY	0.060	- -	0.124	- -	- -	- -
TEMPTA	0.822	0.032	1.567	- -	- -	0.172

Modification Indices for THETA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
	-----	-----	-----	-----
DISTURB	- -	- -	- -	- -
SEXUAL	0.958	- -	- -	- -
SEFETY	- -	1.347	- -	- -
TEMPTA	0.469	- -	1.066	- -

Expected Change for THETA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
ST5A	- -	- -	- -	- -	- -	- -
ST5B	0.025	- -	- -	- -	- -	- -
ST6	0.037	-0.037	- -	- -	- -	- -
UNIFORM	-0.009	0.018	0.003	- -	- -	- -
DISHONES	0.003	-0.004	-0.007	- -	- -	- -

PROPERTY	-0.004	0.002	0.002	0.000	- -	- -
DISTURB	-0.001	-0.005	0.007	-0.007	0.006	- -
SEXUAL	- -	- -	-0.011	0.008	-0.002	-0.001
SEFETY	0.001	- -	0.002	- -	- -	- -
TEMPTA	0.005	0.001	0.008	- -	- -	0.002

Expected Change for THETA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
	-----	-----	-----	-----
DISTURB	- -			
SEXUAL	-0.004	- -		
SEFETY	- -	0.004	- -	
TEMPTA	0.003	- -	-0.004	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
ST5A	- -					
ST5B	0.070	- -				
ST6	0.099	-0.080	- -			
UNIFORM	-0.027	0.042	0.007	- -		
DISHONES	0.012	-0.015	-0.023	- -	- -	
PROPERTY	-0.015	0.007	0.008	-0.001	- -	- -
DISTURB	-0.005	-0.018	0.022	-0.023	0.030	- -
SEXUAL	- -	- -	-0.037	0.032	-0.013	-0.007
SEFETY	0.006	- -	0.008	- -	- -	- -
TEMPTA	0.019	0.004	0.026	- -	- -	0.008

Completely Standardized Expected Change for THETA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
	-----	-----	-----	-----
DISTURB	- -			
SEXUAL	-0.019	- -		
SEFETY	- -	0.027	- -	
TEMPTA	0.013	- -	-0.025	- -

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
FEMALE	1.741	0.034	1.822	- -	0.840	0.034
YEAR	3.731	0.772	2.162	2.367	0.041	0.042
HUMAN	0.013	- -	0.013	- -	0.183	0.443
GPA	1.462	0.793	0.422	- -	0.305	0.675

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
	-----	-----	-----	-----
FEMALE	1.974	- -	- -	- -
YEAR	0.894	- -	1.187	1.099
HUMAN	- -	0.024	0.020	- -
GPA	0.136	- -	- -	- -

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
FEMALE	-0.012	0.002	0.014	- -	0.004	0.001
YEAR	-0.045	0.023	0.040	0.031	-0.002	0.002
HUMAN	0.001	- -	-0.001	- -	-0.002	0.003
GPA	-0.022	0.019	0.014	- -	-0.005	0.007

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
FEMALE	-0.008	- -	- -	- -
YEAR	0.013	- -	-0.012	-0.014
HUMAN	- -	-0.001	-0.001	- -
GPA	-0.004	- -	- -	- -

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
FEMALE	-0.044	0.006	0.041	- -	0.019	0.004
YEAR	-0.074	0.031	0.051	0.045	-0.004	0.004
HUMAN	0.005	- -	-0.004	- -	-0.009	0.014
GPA	-0.042	0.030	0.020	- -	-0.012	0.017

Completely Standardized Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
FEMALE	-0.035	- -	- -	- -
YEAR	0.024	- -	-0.030	-0.028
HUMAN	- -	-0.004	-0.004	- -
GPA	-0.009	- -	- -	- -

Maximum Modification Index is 5.54 for Element (10, 1) of LAMBDA-Y

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Covariances

Y - ETA

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
MJ	0.200	0.169	0.205	-0.029	-0.026	-0.027
VIOLATE	-0.029	-0.024	-0.030	0.169	0.154	0.161

Y - ETA

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
MJ	-0.028	-0.022	-0.022	-0.025
VIOLATE	0.164	0.131	0.132	0.150

Y - KSI

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
FEMALE	0.019	0.016	0.020	-0.042	-0.038	-0.039
YEAR	-0.024	-0.021	-0.025	0.013	0.012	0.012
HUMAN	-0.001	-0.001	-0.001	0.061	0.055	0.058
GPA	0.048	0.040	0.049	-0.102	-0.093	-0.097

Y - KSI		DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
		-----	-----	-----	-----
FEMALE		-0.040	-0.032	-0.032	-0.037
YEAR		0.012	0.010	0.010	0.011
HUMAN		0.059	0.047	0.047	0.054
GPA		-0.099	-0.079	-0.080	-0.091

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Factor Scores Regressions

ETA		ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
		-----	-----	-----	-----	-----	-----
MJ		0.486	0.138	0.183	0.003	-0.018	-0.011
VIOLATE		-0.017	0.023	-0.004	0.057	0.130	0.238

ETA		DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA	FEMALE	YEAR
		-----	-----	-----	-----	-----	-----
MJ		-0.008	-0.041	0.013	0.011	0.007	-0.004
VIOLATE		0.186	0.081	0.400	0.052	0.023	-0.001

ETA		HUMAN	GPA
		-----	-----
MJ		0.022	0.007
VIOLATE		0.061	-0.024

X		ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
		-----	-----	-----	-----	-----	-----
FEMALE		-0.019	-0.003	0.002	0.295	-0.261	-0.156
YEAR		0.027	-0.018	-0.004	-0.013	0.057	0.055
HUMAN		-0.014	0.039	-0.008	0.058	-0.097	-0.091
GPA		-0.002	-0.033	-0.001	0.321	-0.093	-0.102

X		DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA	FEMALE	YEAR
		-----	-----	-----	-----	-----	-----
FEMALE		-0.147	0.278	-0.345	0.469	1.229	-0.005
YEAR		0.052	-0.466	0.090	0.124	-0.043	1.011
HUMAN		0.098	-0.094	-0.085	0.236	0.058	0.003
GPA		-0.050	0.001	-0.750	0.587	0.214	0.002

X		HUMAN	GPA
		-----	-----
FEMALE		-0.004	0.044
YEAR		0.032	-0.001
HUMAN		1.017	0.014
GPA		0.047	1.054

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Standardized Solution

LAMBDA-Y

	MJ	VIOLATE
ST5A	0.431	- -
ST5B	0.365	- -
ST6	0.442	- -
UNIFORM	- -	0.395
DISHONES	- -	0.358
PROPERTY	- -	0.375
DISTURB	- -	0.381
SEXUAL	- -	0.305
SEFETY	- -	0.308
TEMPTA	- -	0.350

BETA

	MJ	VIOLATE
MJ	- -	- -
VIOLATE	-0.107	- -

GAMMA

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	0.063	-0.048	-0.028	0.100
VIOLATE	-0.158	0.016	0.418	-0.283

Correlation Matrix of ETA and KSI

	MJ	VIOLATE	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	1.000					
VIOLATE	-0.156	1.000				
FEMALE	0.091	-0.214	1.000			
YEAR	-0.050	0.029	-0.034	1.000		
HUMAN	-0.006	0.356	0.081	0.003	1.000	
GPA	0.113	-0.266	0.282	-0.001	0.177	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	MJ	VIOLATE
	0.980	0.725

Regression Matrix ETA on X (Standardized)

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	0.063	-0.048	-0.028	0.100
VIOLATE	-0.164	0.021	0.421	-0.294

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Completely Standardized Solution

LAMBDA-Y

	MJ	VIOLATE
ST5A	0.798	- -
ST5B	0.546	- -
ST6	0.636	- -
UNIFORM	- -	0.634
DISHONES	- -	0.863
PROPERTY	- -	0.858
DISTURB	- -	0.816
SEXUAL	- -	0.749
SEFETY	- -	0.838
TEMPTA	- -	0.746

BETA

	MJ	VIOLATE
MJ	- -	- -
VIOLATE	-0.107	- -

GAMMA

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	0.063	-0.048	-0.028	0.100
VIOLATE	-0.158	0.016	0.418	-0.283

Correlation Matrix of ETA and KSI

	MJ	VIOLATE	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	1.000					
VIOLATE	-0.156	1.000				
FEMALE	0.091	-0.214	1.000			
YEAR	-0.050	0.029	-0.034	1.000		
HUMAN	-0.006	0.356	0.081	0.003	1.000	
GPA	0.113	-0.266	0.282	-0.001	0.177	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

	MJ	VIOLATE
	0.980	0.725

THETA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
ST5A	0.363					
ST5B	- -	0.702				
ST6	- -	- -	0.595			
UNIFORM	- -	- -	- -	0.598		
DISHONES	- -	- -	- -	0.082	0.256	
PROPERTY	- -	- -	- -	- -	0.076	0.265
DISTURB	- -	- -	- -	- -	- -	0.009
SEXUAL	0.039	-0.052	- -	- -	- -	- -
SEFETY	- -	-0.060	- -	-0.096	-0.050	-0.105
TEMPTA	- -	- -	- -	0.100	-0.010	- -

THETA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
DISTURB	0.334			
SEXUAL	- -	0.439		
SEFETY	-0.083	- -	0.298	
TEMPTA	- -	0.125	- -	0.443

THETA-DELTA-EPS

	ST5A	ST5B	ST6	UNIFORM	DISHONES	PROPERTY
FEMALE	- -	- -	- -	-0.231	- -	- -
YEAR	- -	- -	- -	- -	- -	- -
HUMAN	- -	-0.057	- -	-0.071	- -	- -
GPA	- -	- -	- -	-0.131	- -	- -

THETA-DELTA-EPS

	DISTURB	SEXUAL	SEFETY	TEMPTA
FEMALE	- -	-0.145	0.032	-0.229
YEAR	- -	0.067	- -	- -
HUMAN	-0.061	- -	- -	-0.111
GPA	- -	-0.008	0.099	-0.101

Regression Matrix ETA on X (Standardized)

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	0.063	-0.048	-0.028	0.100
VIOLATE	-0.164	0.021	0.421	-0.294

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Total and Indirect Effects

Total Effects of X on ETA

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	0.059 (0.042) 1.413	-0.020 (0.019) -1.057	-0.030 (0.050) -0.605	0.048 (0.023) 2.103
VIOLATE	-0.143 (0.036) -3.948	0.008 (0.014) 0.602	0.417 (0.041) 10.072	-0.129 (0.019) -6.777

Indirect Effects of X on ETA

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
MJ	- -	- -	- -	- -
VIOLATE	-0.006 (0.005) -1.197	0.002 (0.002) 0.975	0.003 (0.005) 0.596	-0.005 (0.003) -1.638

Total Effects of ETA on ETA

	MJ	VIOLATE
	-----	-----
MJ	- -	- -
VIOLATE	-0.099 (0.040) -2.497	- -

Largest Eigenvalue of B*B' (Stability Index) is 0.010

Total Effects of ETA on Y

	MJ	VIOLATE
	-----	-----
ST5A	0.930	- -
ST5B	0.787 (0.081) 9.693	- -
ST6	0.954 (0.096) 9.986	- -
UNIFORM	-0.091 (0.036) -2.497	0.920
DISHONES	-0.082 (0.033) -2.504	0.835 (0.045) 18.447
PROPERTY	-0.086 (0.034) -2.504	0.873 (0.054) 16.104
DISTURB	-0.088 (0.035) -2.500	0.889 (0.056) 15.899
SEXUAL	-0.070 (0.028) -2.503	0.712 (0.046) 15.584
SEFETY	-0.071 (0.028) -2.496	0.718 (0.049) 14.570
TEMPTA	-0.080 (0.032) -2.501	0.815 (0.048) 17.031

Indirect Effects of ETA on Y

	MJ	VIOLATE
	-----	-----
ST5A	- -	- -
ST5B	- -	- -
ST6	- -	- -
UNIFORM	-0.091	- -

	(0.036)		
	-2.497		
DISHONES	-0.082	- -	
	(0.033)		
	-2.504		
PROPERTY	-0.086	- -	
	(0.034)		
	-2.504		
DISTURB	-0.088	- -	
	(0.035)		
	-2.500		
SEXUAL	-0.070	- -	
	(0.028)		
	-2.503		
SEFETY	-0.071	- -	
	(0.028)		
	-2.496		
TEMPTA	-0.080	- -	
	(0.032)		
	-2.50		

Total Effects of X on Y

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
ST5A	0.055	-0.019	-0.028	0.044
	(0.039)	(0.018)	(0.046)	(0.021)
	1.413	-1.057	-0.605	2.103
ST5B	0.047	-0.016	-0.024	0.038
	(0.033)	(0.015)	(0.039)	(0.018)
	1.406	-1.056	-0.603	2.072
ST6	0.056	-0.019	-0.029	0.045
	(0.040)	(0.018)	(0.048)	(0.022)
	1.409	-1.056	-0.605	2.086
UNIFORM	-0.132	0.008	0.383	-0.119
	(0.033)	(0.013)	(0.038)	(0.018)
	-3.948	0.602	10.072	-6.777
DISHONES	-0.120	0.007	0.348	-0.108
	(0.029)	(0.011)	(0.031)	(0.015)
	-4.182	0.602	11.054	-7.299
PROPERTY	-0.125	0.007	0.364	-0.113
	(0.030)	(0.012)	(0.033)	(0.015)
	-4.174	0.602	11.026	-7.294
DISTURB	-0.127	0.007	0.370	-0.115
	(0.031)	(0.012)	(0.034)	(0.016)
	-4.168	0.602	10.969	-7.211
SEXUAL	-0.102	0.006	0.297	-0.092
	(0.025)	(0.010)	(0.028)	(0.013)
	-4.049	0.601	10.501	-7.213
SEFETY	-0.103	0.006	0.299	-0.093
	(0.025)	(0.010)	(0.028)	(0.013)
	-4.186	0.602	10.827	-7.316

TEMPTA	-0.117	0.007	0.340	-0.105
	(0.029)	(0.011)	(0.031)	(0.015)
	-3.999	0.602	10.831	-7.058

PATH ANALYSIS FOR MORAL JUDGMENT

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of X on ETA

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
	-----	-----	-----	-----
MJ	0.063	-0.048	-0.028	0.100
VIOLATE	-0.164	0.021	0.421	-0.294

Standardized Indirect Effects of X on ETA

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
	-----	-----	-----	-----
MJ	- -	- -	- -	- -
VIOLATE	-0.007	0.005	0.003	-0.011

Standardized Total Effects of ETA on ETA

	MJ	VIOLATE
	-----	-----
MJ	- -	- -
VIOLATE	-0.107	- -

Standardized Total Effects of ETA on Y

	MJ	VIOLATE
	-----	-----
ST5A	0.431	- -
ST5B	0.365	- -
ST6	0.442	- -
UNIFORM	-0.042	0.395
DISHONES	-0.038	0.358
PROPERTY	-0.040	0.375
DISTURB	-0.041	0.381
SEXUAL	-0.033	0.305
SEFETY	-0.033	0.308
TEMPTA	-0.037	0.350

Completely Standardized Total Effects of ETA on Y

	MJ	VIOLATE
	-----	-----
ST5A	0.798	- -
ST5B	0.546	- -
ST6	0.636	- -
UNIFORM	-0.068	0.634
DISHONES	-0.092	0.863
PROPERTY	-0.091	0.858
DISTURB	-0.087	0.816
SEXUAL	-0.080	0.749
SEFETY	-0.089	0.838
TEMPTA	-0.079	0.746

Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	MJ	VIOLATE
	-----	-----

ST5A	- -	- -
ST5B	- -	- -
ST6	- -	- -
UNIFORM	-0.042	- -
DISHONES	-0.038	- -
PROPERTY	-0.040	- -
DISTURB	-0.041	- -
SEXUAL	-0.033	- -
SEFETY	-0.033	- -
TEMPTA	-0.037	- -

Completely Standardized Indirect Effects of ETA on Y

	MJ	VIOLATE
	-----	-----
ST5A	- -	- -
ST5B	- -	- -
ST6	- -	- -
UNIFORM	-0.068	- -
DISHONES	-0.092	- -
PROPERTY	-0.091	- -
DISTURB	-0.087	- -
SEXUAL	-0.080	- -
SEFETY	-0.089	- -
TEMPTA	-0.079	- -

Standardized Total Effects of X on Y

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
	-----	-----	-----	-----
ST5A	0.027	-0.021	-0.012	0.043
ST5B	0.023	-0.018	-0.010	0.037
ST6	0.028	-0.021	-0.012	0.044
UNIFORM	-0.065	0.008	0.166	-0.116
DISHONES	-0.059	0.008	0.151	-0.105
PROPERTY	-0.062	0.008	0.158	-0.110
DISTURB	-0.063	0.008	0.160	-0.112
SEXUAL	-0.050	0.007	0.128	-0.090
SEFETY	-0.051	0.007	0.130	-0.091
TEMPTA	-0.057	0.008	0.147	-0.103

Completely Standardized Total Effects of X on Y

	FEMALE	YEAR	HUMAN	GPA
	-----	-----	-----	-----
ST5A	0.050	-0.038	-0.023	0.080
ST5B	0.034	-0.026	-0.015	0.055
ST6	0.040	-0.031	-0.018	0.064
UNIFORM	-0.104	0.014	0.267	-0.186
DISHONES	-0.142	0.019	0.363	-0.254
PROPERTY	-0.141	0.018	0.361	-0.252
DISTURB	-0.134	0.018	0.343	-0.240
SEXUAL	-0.123	0.016	0.315	-0.220
SEFETY	-0.138	0.018	0.353	-0.246
TEMPTA	-0.123	0.016	0.314	-0.219

Time used: 0.047 Seconds

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายวัชรพันธ์ ผาสุข เกิดเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2526 ที่ตำบลหมากแข้ง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี สำเร็จการศึกษา การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สาขาวิชาคณิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เมื่อปี การศึกษา 2550 เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัย การศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2550

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย